

P.O. germ.

826. **xc**

P. o. germ.

Leßing

826 xc

ΑΙΜΥΛΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΓΟΔΟΦΡΕΔΟΥ ΕΦΡΑΪΜ ΛΕΣΣΙΓΓ

ΑΙΜΥΛΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΓΡΑΦΕΙΣΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1772

Μεταφρασθεῖσα

ἐκ τῆς Γερμανικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν

ΥΠΟ

ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

Πρίγκηπος διαδόχου τῆς Σαξωνίας-Μάϊνιγγεν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ)

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1889

ΕΝΘΑΡΡΥΝΘΕΙΣ ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδο-
χῆς, ἥς ἔτυχε πέρυσι παρὰ τῇ ἐλληνικῇ
δημοσιογραφίᾳ τὸ ὑπ' ἐμοῦ μεταφρασθὲν
δρᾶμα τοῦ Σχιλλέρου: Ἡ συνωμοσία τοῦ Φιέσκου
ἐν Γενούῃ, προσφέρω ἐφέτος εἰς τὸ ἐλληνικὸν
κοινὸν τὴν ΑΙΜΥΛΙΑΝ ΓΑΛΟΤΤΗ τοῦ περιωνύμου
Λέσσιγγ. Ἐνῶ τὸ πρῶτον εἶνε ἔργον τῆς νεότη-
τος τοῦ κατόπιν τόσον μεγαλυνθέντος ποιητοῦ,
τὸ δεύτερον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Λέσσιγγ ἐν ὠρίμῳ
ἡλικίᾳ, συγκαταλέγεται δὲ εὐλόγως μεταξὺ τῶν
ἀριστουργημάτων τῆς γερμανικῆς φιλολογίας.

Ἡ δόξα τοῦ Λέσσιγγ, ὡς δραματικοῦ συγγρα-
φέως, ἔγκειται πρὸ πάντων ἐν τούτῳ, ὅτι ἡλευ-
θέρωσεν ἡμᾶς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἐπικρατήσεως

τῶν γαλλικῶν κανόνων περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ δράματος καὶ ὅτι ἐπανεφέρε τὴν φυσικότητα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τοῦ μεγίστου δραματικοῦ τοῦ μεσαιῶνος, τοῦ δαιμονίου Σαικσπείρου. Ἡ ἐπενέργεια τοῦ Λέσσιγγ ἔχει λοιπὸν οὐ μόνον φιλολογικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴν σημασίαν.

Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν προσεπάθησα νὰ τηρήσω τὴν φυσικότητα τοῦ πρωτοτύπου καὶ νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὁμιλῶσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπως ἤθελον ὁμιλήσει ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ.

Οἱ Ἕλληνες ἤρξαντο ἤδη φροντίζοντες ἀξιεπαίνως περὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, πλάσματος

τῶν ἀθανάτων προγόνων των. Ἐλπίζω ὅτι θὰ
συμπεριλάβωσι καὶ τὴν τραγωδίαν ταύτην εἰς
τὸν κύκλον τῶν ἀπὸ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς διδα-
χθησομένων ἔργων.

Ὁ Μεταφραστὴς

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΜΥΛΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ, { γονεῖς τῆς Αἰμυλίας.
ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ,

ΕΚΤΩΡ ΓΟΝΤΣΑΓΑ, Πρίγκηψ τῆς Γουαστάλλας.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ, αὐλάρχης τοῦ πρίγκηπος.

ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΡΩΤΑΣ, εἷς τῶν συμβούλων τοῦ πρίγκηπος

ΚΟΝΤΗΣ, ζωγράφος.

Ο ΚΟΜΗΣ ΑΠΠΙΑΝΟΣ.

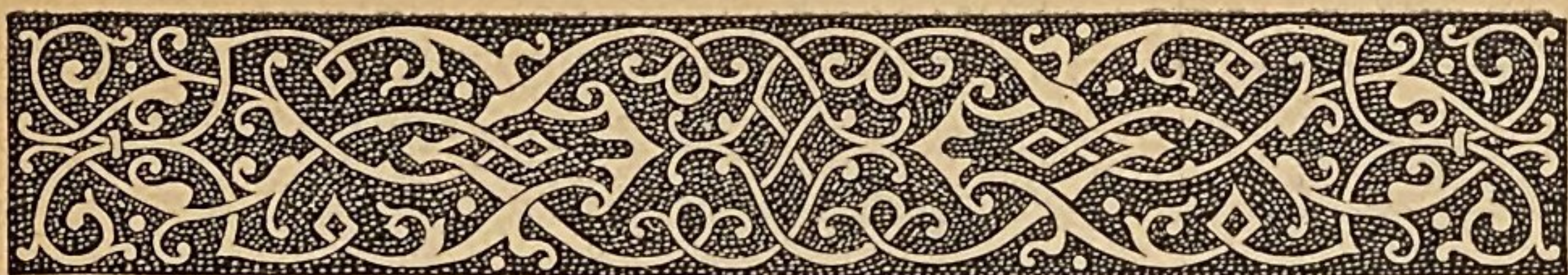
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΟΡΣΙΝΑ.

ΠΥΡΡΟΣ, { ὑπηρετάι.
ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ,

ΑΓΓΕΛΟΣ, ληστής.

ΕΤΕΡΟΙ ὑπηρετάι

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ.

Ὁ πρίγκηψ κάθηται εἰς τὸ γραφεῖόν του, κεκαλυμμένον δι' ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων, ἐξ ὧν ἀναγινώσκει τινά.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Παράπονα καὶ αἰωνίως παράπονα! Ἀναφοραὶ καὶ αἰωνίως ἀναφοραί! — Τί ἐλεεινὸν ἐπάγγελμα· καὶ μᾶς ζηλεύουν ἀκόμη! — Θὰ τὸ ἐπίστευον, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ βοηθῶμεν ὅλους· τότε θὰ ἦμεθα ἀξιοζήλευτοι... Αἰμυλία; (ἀνοίγων ἄλλην ἀναφορὰν καὶ παρατηρῶν τὴν ὑπογραφὴν). Μία Αἰμυλία; — Ἀλλὰ μία Αἰμυλία Βρουνέσχη, ὅχι Γαλόττη. Ἀλλ' ὅχι Αἰμυλία Γαλόττη! — Τί θέλει αὕτη ἡ Αἰμυλία Βρουνέσχη; (ἀναγινώσκων). Ἀπαιτεῖ πολλά, παραπολλά.... Ἀλλ' ὀνομάζεται Αἰμυλία. — Παραδεκτόν! (ὑπογράφει καὶ κωδωνίζει. Ἔρχεται θαλαμηπόλος). Μήπως ἦλθέ τις τῶν συμβούλων εἰς τὸν προθάλαμον;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ὁχι.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἦρχισα πολὺ ἐνωρὶς τὴν ἡμέραν. — Ἡ πρωτὰ εἶνε τόσον ωραία. Θέλω νὰ ἐξέλθω ἐφ' ἀμάξης. Ὁ Μαρκήσιος Μαρινέλλης ἄς μὲ συνοδεύσῃ. Προσκάλεσέ τον. (ὁ θαλαμηπόλος ἐξέρχεται.) Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐργασθῶ πλέον. — Ἦμην τόσον

ἥσυχος, τὸ ἐφантаζόμην τόσον ἥσυχος. — Ἐξαφνα
μία πτωχὴ Βρουνέσχη πρέπει νὰ ὀνομάζεται Αἰμυλία! —
ἔφυγεν ἡ ἡσυχία μου καὶ ὅλα!

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ
(ἐπανερχόμενος)

Ἔστειλα νὰ ἔλθῃ ὁ Μαρκήσιος. Ἴδου μία ἐπιστολὴ ἀπὸ
τὴν Κόμνησαν Ὁρδίνα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀπὸ τὴν Ὁρδίνα; Θέσε τὴν ἐκεῖ.

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ὁ ἄνθρωπός της περιμένει.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Θὰ στείλω τὴν ἀπάντησιν, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη. — Ποῦ εἶνε;
εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὴν ἑπαυλὶν της;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ἐφθάσε χθὲς εἰς τὴν πόλιν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τόσον χειρότερον . . . καλλίτερον, ἤθελον νὰ εἶπω. Τότε
ὁ ἄνθρωπός της δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένῃ τόσον
πολύ. (ὁ θαλαμηπόλος ἐξέρχεται.) Φιλτάτη μου κόμνησα!
(μετὰ πικρίας λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν.) Ὡς νὰ τὴν εἶχον ἀνα-
γνώσει. (ρίπτει τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ τῆς τραπέζης.) Ἀληθές, ἐπί-
στευον ὅτι τὴν ἠγάπων. Τί δὲν πιστεύει ὁ ἄνθρωπος;
Ἴδως τὴν ἠγάπων πραγματικῶς. Ἀλλά . . . παρῆλθεν.

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ
(εἰσερχόμενος ἐκ νέου)

Ὁ ζωγράφος Κόντης θέλει νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁ Κόντης; Πολὺ καλὰ, ἄς εἰσέλθῃ! — Αὐτὸ θὰ μοῦ δώσῃ
ἄλλας ιδέας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΟΝΤΗΣ, ΠΡΙΓΚΗΨ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καλὴν ἡμέραν, Κόντη. Πῶς ἔχετε ; Πῶς εἶνε ἡ καλλι-
τεχνία ;

ΚΟΝΤΗΣ

Πρίγκηψ, ἡ καλλιτεχνία ζητεῖ ἄρτον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τοῦτο δὲν εἶνε καλόν, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνεται—
βεβαίως ὄχι εἰς τὴν μικρὰν χώραν μου. — Ἀλλὰ πρέπει
ἐπίσης ὁ καλλιτέχνης καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐργασθῇ.

ΚΟΝΤΗΣ

Νὰ ἐργασθῇ ; Αὐτὸ εἶνε ὁ πόθος του. Μόνον, ὅταν εἶνε
ἠναγκασμένος νὰ ἐργάζεται παραπολύ, τότε δύναται
ν' ἀπολέσῃ τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐννοῶ : ὄχι νὰ ἐργάζεται πολλά, ἀλλὰ πολύ : ὀλίγον,
ἀλλὰ μετὰ ζέσεως. — Δὲν ἔρχεσθε ὅμως μὲ κενὰς τὰς
χεῖρας.

ΚΟΝΤΗΣ

Φέρω τὴν εἰκονογραφίαν, τὴν ὁποίαν διετάξατε, Ὑψη-
λότατε. Φέρω δὲ μίαν ἄλλην ἀκόμη, τὴν ὁποίαν δὲν διε-
τάξατε, ἀλλ' ἥτις ἀξίζει νὰ παρατηρηθῇ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡ δὲ πρώτη εἶνε ; — Μόλις δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ.

ΚΟΝΤΗΣ

Ἡ κόμπωσα Ὀρδίνα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀληθές. — Αὐτὴ ἡ παραγγελία ὅμως σᾶς ἐδόθη πρὸ πολλοῦ.

ΚΟΝΤΗΣ

Ἐκάστην ἡμέραν αἱ ὥραϊαι δέσποιναί μας δὲν εἶνε διατεθειμέναι νὰ ζωγραφίζωνται. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν μίαν φορὰν μόνον ἡ κόμνησα ἠδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ νὰ λάβῃ θέσιν ἀπέναντί μου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποῦ εἶνε αἱ εἰκόνες;

ΚΟΝΤΗΣ

Εἰς τὸν προθάλαμον, πηγαίνω νὰ τὰς φέρω.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡ εἰκὼν της; — Ἔδτω! — Ἡ εἰκὼν της δὲν εἶνε τοῦλάχιστον αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Καὶ ἴσως θὰ ἐπανεύρω πάλιν εἰς τὴν εἰκόνα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπω πλέον εἰς τὸ πρόσωπον. — Δὲν θέλω ὅμως, νὰ τὸ ἐπανεύρω. — Τί βαρετὸς ζωγράφος! Φαίνεται ὡς νὰ τὸν ἐδωροδόκησε. — Καὶ ἂν ἀκόμῃ τοῦτο ἦτο! Ἐὰν μία ἄλλη εἰκὼν ζωγραφηθεῖσα μετ' ἄλλων χρωμάτων καὶ ἐπὶ ἄλλου πλαισίου ἤθελε νὰ κενώσῃ πάλιν χάριν αὐτῆς τὴν θέσιν ἐντὸς τῆς καρδίας μου: — τῇ ἀληθείᾳ, πιστεύω, ὅτι θὰ ἤμην εὐχαριστημένος. Ὅτε ἠγάπων ἐκεῖ, ἤμην πάντοτε τόσον ἐλαφρὸς, τόσον φαιδρὸς, τόσον εὐθυμος... Τώρα δὲ εἶμαι τὸ ἐναντίον ὅλων τούτων. — Ἀλλ' ὄχι, ὄχι, ὄχι! Εὐαρεστότερον ἢ μὴ εὐαρεστότερον—εἶμαι καλλίτερα, ὅπως εἶμαι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΚΟΝΤΗΣ

μετὰ τῶν εἰκόνων, ὧν τὴν μίαν θέτει ἐστραμμένην πρὸς ἐδώλιόν τι.

ΚΟΝΤΗΣ

(τοποθετῶν τὴν ἄλλην εἰκόνα.)

Παρακαλῶ, Πρίγκηψ, νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν τοὺς περιορισμοὺς τῆς ἡμετέρας καλλιτεχνίας. Πολλὰ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐλκυστικῶν τῆς καλλονῆς ὑπερβαίνουν ἐντελῶς τὰ ὅρια τῆς τέχνης. — Σταθῆτε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ἀφοῦ παρετήρησε τὸ ζωγράφημα ἐπίτινα καιρόν.)

Ἐξοχον, Κόντη—ἐξαίρετον!—Τοῦτο λέγω διὰ τὴν καλλιτεχνίαν σας, διὰ τὸν χρωστῆρά σας. — Ἀλλ' ἐκολακεύσατε, Κόντη, ἐκολακεύσατε καθ' ὑπερβολήν!

ΚΟΝΤΗΣ

Τὸ πρωτότυπον, ὡς μοὶ ἐφάνη, δὲν ἦτο τῆς γνώμης ταύτης. Καὶ τρώντι δὲν ἐκολάκευσα περισσότερον, ἢ ὅσον ἡ καλλιτεχνία πρέπει νὰ κολακεύῃ. Ἡ καλλιτεχνία πρέπει νὰ ζωγραφίζῃ ὅπως ἡ πλάττουσα φύσις—ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη—ἐφαντάσθῃ τὴν εἰκόνα: ἄνευ τῆς παρακμῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν παράγει ἀναποφεύκτως ἡ ἀνθισταμένη ὕλη, ἄνευ τῆς φθορᾶς, δι' ἧς ὁ χρόνος ἀγωνίζεται κατ' αὐτοῦ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁ ἐμβριθὴς καλλιτέχνης ἀξίζει τὸ διπλάσιον. — Πλὴν τὸ πρωτότυπον, λέγετε, ἐνόμιζε μολαταῦτα

ΚΟΝΤΗΣ

Συγχωρήσατε, Πρίγκηψ. Τὸ πρωτότυπον εἶνε προσωπικότης, ἥτις ἐπιβάλλει εἰς ἐμὲ σεβασμόν. Δὲν ἠθελον νὰ εἶπω ἀπρεπὲς τι κατ' αὐτῆς.

ΠΡΙΓΚΗΨ

"Οσον σᾶς ἀρέσκει!—Καὶ τί εἶπε τὸ πρωτότυπον ;

ΚΟΝΤΗΣ

Εἶμαι εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ κόμνησσα, ἐὰν δὲν φαίνωμαι ἀσχημοτέρα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

"Οχι ἀσχημοτέρα ; — "Ω, τὸ ἀληθὲς πρωτότυπον !

ΚΟΝΤΗΣ

Καὶ τὸ εἶπε μεθ' ἐνὸς ὕψους . . . τοῦ ὁποίου, ἐννοεῖται, δὲν δεικνύει οὔτε ἵχνος, οὔτε δίδει ιδέαν ἢ εἰκὼν τῆς αὐτῆς.

ΠΡΙΓΚΗΨ

'Αλλ' αὐτὸ τοῦτο ἐννόουν καὶ ἐγώ ! Ἴδου ἀκριβῶς ποῦ εὐρίσκω τὴν ἄπειρον κολακείαν. — "Ω, τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὑπερήφανον, χλευαστικὸν ὕψος, ὅπερ ἤθελε παραμορφώσῃ καὶ τὸ πρόσωπον μιᾶς Χάριτος ἀκόμῃ ! — Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὠραῖον στόμα, δυστελλόμενον ὀλίγον χλευαστικῶς, γίνεται πολλάκις ἔνεκα τούτου ὠραιότερον. 'Αλλά, ἐννοήσατέ με καλῶς—ὀλίγον : ἡ δυστολὴ δὲν πρέπει νὰ γείνη μορφασμός, ὥς εἰς αὐτὴν τὴν κόμνησσαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ πρέπει νὰ ἐποπτεύωσι τὸν ἀκόλαστον χλευαστήν—ὀφθαλμοί, οἷους ἡ καλὴ μας κόμνησσα δὲν ἔχει διόλου, δὲν ἔχει οὐδὲ καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν εἰκόνα.

ΚΟΝΤΗΣ

'Υψηλότετε, μοῦ κακοφαίνεται πολὺ . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ διατί ; "Ο,τι καλὸν δύναται νὰ παραγάγῃ ἡ καλλιτεχνία ἐκ τῶν ὥς Μεδοῦσης μεγάλων, προεξεχόντων, ἀτενῶν, ἀμετακινήτων ὀφθαλμῶν τῆς κομνήσσης, αὐτό, Κόντη, τὸ ἐξετελέσατε μετ' ἀκριβείας. — Μετ' ἀκριβείας, λέγω ; — 'Ολιγωτέρα ἀκρίβεια θὰ ἦτο ἐδῶ μεγαλειτέρα. Διότι—

εἰπέτε δεῖς ὁ ἴδιος, Κόντη—δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς εἰκόνοσ ταύτης τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ; Καὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶνε. Τὴν ὑπερηφάνειαν μετεβάλετε εἰς ἀξιοπρέπειαν, τὴν χλεύην εἰς μειδίαμα, τὸν δὲ κατηφῆ ῥεμβασμὸν εἰς πραεῖαν μελαγχολίαν.

ΚΟΝΤΗΣ

(ὀλίγον δυσηρεστημένος.)

Ἄ, Πρίγκηψ . . . ἡμεῖς οἱ ζωγράφοι ὑπολογίζομεν, ὅτι ἡ περατωθεῖσα εἰκὼν θὰ εὖρῃ τὸν ἐραστὴν τόσον θερμόν, ὅσον ἦτο, ὅτε τὴν παρήγγειλε. Ζωγραφίζομεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἔρωτος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔρωτος μόνον ἔπρεπε νὰ μᾶς κρίνωσι.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐ λοιπόν, Κόντη,—διατὶ δὲν ἦλθετε ἓνα μῆνα πρότερον ; — Θέσατέ την κατὰ μέρος. — Ἡ δὲ ἄλλη εἰκὼν ;

ΚΟΝΤΗΣ

(φέρων αὐτήν, ἐνῶ ἀκόμη τὴν κρατεῖ ἐστραμμένην.)

Εἶνε ἐπίσης γυναικεία προσωπογραφία.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Θὰ ἐπροτίμων σχεδόν . . . νὰ μὴ τὴν ἴδω διόλου. Διότι πρὸς τὸ ἰδανικὸν ἐδῶ, (δεικνύων τὸ μέτωπόν του) ἢ μᾶλλον ἐδῶ (δεικνύων τὴν καρδίαν του) δὲν δύναται νὰ ὁμοιάζῃ. — Θὰ ἐπεθύμουν, Κόντη, νὰ θαυμάσω τὴν τέχνην σας ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

ΚΟΝΤΗΣ

Καλλιτεχνία μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος ὑπάρχει, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως ἀντικείμενον ἀξιοθαυμαστότερον τούτου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Στοιχηματίζω λοιπόν, Κόντη, ὅτι εἶνε αὕτη ἡ κυρίαρχος τοῦ καλλιτέχνου. (Ἐνῶ ὁ ζωγράφος μεταστρέφει τὴν εἰκόνα.) Τί βλέπω ! Τὸ ἔργον σας, Κόντη, ἢ τὸ ἔργον τῆς φαντασίας μου ; — ἡ Αἰμυλία Γαλόττη !

ΚΟΝΤΗΣ

Πῶς, Πρίγκηψ; Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄγγελον;

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ζητῶν νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποστρέψῃ τὸ ὄμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης.)

Μόνον ὀλίγον ὅσον ἀρκεῖ ἵνα τὴν ἀναγνωρίσω.—
Πρό τινων ἐβδομάδων τὴν ἀπήντησα τυχαίως μετὰ τῆς
μητρὸς της εἰς ἐσπερίδα. Κατόπιν τὴν εὔρον μόνον
εἰς ἱεροὺς τόπους, ὅπου δὲν εἶνε εὐπρεπές . . . νὰ χάσκῃ
τις. — Γνωρίζω καὶ τὸν πατέρα της. Δὲν εἶνε φίλος μου.
Εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ἀντέστη πλειότερον κατὰ τῶν ἀξιώ-
σεών μου ἐπὶ τῆς Σαβιονέττας. — Γέρων μαχαιρᾶς, ὑπερή-
φανος καὶ ἀπότομος, ἀλλ' ὅμως τίμιος καὶ καλός.

ΚΟΝΤΗΣ

Ὁ πατήρ! Ἀλλ' ἐδῶ πρόκειται περὶ τῆς κόρης.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὰ τὸν Θεόν! Ὡς νὰ τὴν εἶχετε ἀποσπάσει ἐκ τοῦ κα-
θρέπτου! (ἐξακολουθῶν νὰ προσηλῶνῃ τὸ ὄμμα ἐπὶ τοῦ ζωγραφή-
ματος.) Ὡ, τὸ ἠξεύρετε καλῶς, Κόντη, ὅτι τότε ἀκριδῶς
ἐπαινοῦμεν τὸν καλλιτέχνην, ὅταν λησμονῶμεν τὸν
ἔπαινον, βλέποντες τὸ ἔργον του.

ΚΟΝΤΗΣ

Μόλα ταῦτα τοῦτο μὲ ἀφῆκε λίαν δυσηρεστημένον κατ'
ἑαυτοῦ. — Καὶ ὅμως εἶμαι πάλιν πολὺ εὐχαριστημένος
μὲ αὐτὴν τὴν δυσαρέσκειαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου. — Ἄ!
διατὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ζωγραφίζωμεν ἀμέσως διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν! Κατὰ τὴν μακρὰν ὁδὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ διὰ
τῆς χειρὸς εἰς τὸν χρωστῆρα—πόσα χάνονται! — Ἀλλὰ—
ὅπως λέγω—διότι ἠξεύρω τί ἐχάθη ἐδῶ, καὶ πῶς ἐχάθη
καὶ διατὶ ἔπρεπε νὰ χαθῇ: δι' αὐτὸ τοῦτο ὑπερηφα-
νεύομαι καὶ ὑπερηφανεύομαι περισσότερον ἢ δι' ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον δὲν ἀφῆκα νὰ χαθῇ. Ἐπειδὴ ἐξ ἐκείνου διαβλέπω

μᾶλλον, ἢ ἐκ τούτου, ὅτι εἶμαι τῶντι μέγας ζωγράφος, ἀλλ' ὅτι μόνον ἡ χεὶρ μου δὲν εἶνε πάντοτε τοιοῦτος. — Ἡ νομίζετε, Πρίγκηψ, ὅτι ὁ Ραφαῆλος δὲν ἤθελε γεῖνει ὁ μεγαλοφυέστατος τῶν ζωγράφων καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ἤθελε γεννηθῇ ἄνευ χειρῶν; — Τί φρονεῖτε, Πρίγκηψ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ἀποστρέφων μίαν στιγμὴν τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης)

Τί λέγετε, Κόντη; — Τί θέλετε νὰ μάθετε;

ΚΟΝΤΗΣ

ὦ, τίποτε, τίποτε! . . . Περιπτολογία! — Ἡ ψυχὴ σας, ὁλόκληρος τὸ βλέπω, συνεκεντροῦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας. Ἀγαπῶ τοιαύτας ψυχὰς καὶ τοιούτους ὀφθαλμούς.

ΠΡΙΓΚΗΨ

(προσποιούμενος ψυχρότητα.)

Λοιπὸν, Κόντη . . . συγκαταλέγετε τῶντι τὴν Αἰμυλίαν Γαλόττη μετὰ τῶν μᾶλλον ἐξόχων καλλονῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως;

ΚΟΝΤΗΣ

Τί; μετὰ τῶν μᾶλλον ἐξόχων; μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἡμετέρας πόλεως; — Μὲ περιπαίζετε, Πρίγκηψ. Ἡ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τοῦτον εἶδετε τόσον ὀλίγον, ὅσον ἠκούσατε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Φίλε Κόντη — (διευθύνων πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν εἰκόνα.) Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας; Πράγματι, ὁ ζωγράφος μόνον εἶνε ἱκανὸς νὰ κρίνῃ τὴν ὠραιότητα.

ΚΟΝΤΗΣ

Καὶ ἡ αἴσθησις ἐκάστου πρέπει λοιπὸν νὰ περιμένῃ τὴν κρίσιν τοῦ ζωγράφου; — Ἄς ὑπάγῃ εἰς μοναστήριον ὅστις θέλει νὰ μανθάνῃ δι' ἡμῶν τί εἶνε ὠραῖον! — Ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὡς ζωγράφος, Πρίγκηψ. Εἶνε

μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων εὐδαιμονιῶν τῆς ζωῆς μου, ὅτι ἡ Αἰμυλία ἔλαβε θεοὶν ἀπέναντί μου. Αὐτὴ ἡ κεφαλὴ, αὐτὸ τὸ πρόσωπον, αὐτὸ τὸ μέτωπον, αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοί, ἡ ρίς, τὸ στόμα, τὸ στῆθος, τὸ ἀνάστημα, ὅλον αὐτὸ τὸ σῶμα εἶνε ἑκτοτε τῆς γυναικείας ὠραιότητος ἡ μόνη σπουδὴ μου. — Τὴν ζωγραφίαν, πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθισεν, ἔλαβεν ὁ ἀποδνημῶν πατήρ της. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀντίτυπον

ΠΡΙΓΚΗΨ

(στρεφόμενος ταχέως πρὸς αὐτόν.)

Λοιπόν, Κόντη; δὲν ἐδόθη, ἐλπίζω;

ΚΟΝΤΗΣ

Εἶνε δι' ὑμᾶς, Πρίγκηψ, ἐὰν σᾶς ἀρέσκη.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐὰν μοὶ ἀρέσκει! — (μειδιῶν.) Αὐτὴν τὴν μελέτην σας ἐπὶ τῆς γυναικείας ὠραιότητος, Κόντη, πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ κάμω καλλίτερον, ἢ καθιστῶν αὐτὴν ἰδικήν μου μελέτην; — Ἐκεῖ, τὸ ζωγράφημα ἐκεῖνο, λάβετέ το μεθ' ὑμῶν . . . ἵνα παραγγείλετε πλαίσιον δι' αὐτό.

ΚΟΝΤΗΣ

Πολὺ καλὰ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τόσον ὠραῖον, τόσον πολύτιμον, ὅσον ὁ γλύπτης δύναται νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν πινακοθήκην. — Ἀλλὰ τοῦτο . . . μένει ἐδῶ. Δι' ἓν μελέτημα δὲν κάμνει τις δυσκολίας. — Αὐτὸ δὲν κρεμᾶται, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε πρόχειρον. — Σᾶς εὐχαριστῶ, Κόντη, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ. — Καὶ ὅπως σᾶς εἶπον εἰς τὴν χώραν μου ἡ καλλιτεχνία δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ἄρτον—ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἔχω πλέον ἐγὼ ὁ ἴδιος. — Στείλατε, Κόντη, εἰς τὸν ταμίαν μου, ὅστις θὰ πληρώσῃ τὴν ἐξόφλησιν διὰ τὰς δύο εἰκονογραφίας . . . ὅ,τι θέλετε. Ὅσον καὶ ἂν θέλετε, Κόντη.

ΚΟΝΤΗΣ

Ἀρχίζω σχεδὸν νὰ φοβῶμαι, μήπως θέλετε ν' ἀνταμείψετε τοιουτοτρόπως καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἢ τὴν καλλιτεχνίαν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

ὦ τί ζηλότυπος καλλιτέχνης! Ὅχι δά! — Ἀκούσατε, Κόντη, λάβετε, ὅσα θέλετε (ὁ Κόντης ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅσα θέλει; — (πρὸς τὴν εἰκόνα.) Ἀντὶ τῆς ὑψίστης τιμῆς θὰ σὲ ἠγόραζον ἀκόμη παραπολὺ εὐθυνήν! — Ἄ, ὦραϊον ἔργον τῆς καλλιτεχνίας, εἶνε ἀληθές, ὅτι σὲ κατέχω; — Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ κατέχω καὶ σέ, ὦραιότερον ἀριστουργημα τῆς φύσεως! — Πόσα ζητεῖς δι' αὐτό, τιμία μῆτερ; Τί θέλεις σύ, σκυθρωπὲ γέρον; Εἰπὲ μόνον τὸ ποσόν, εἰπέτε το! — Προτιμότερον θὰ μοὶ ἦτο, νὰ σὲ ἀγοράσω, μάγισσα, παρὰ σοῦ τῆς ιδίας! — Ὅποιος ὀφθαλμός, πλήρης χάριτος καὶ μετριοφροσύνης! Ὅποιον στόμα! — Καὶ ὅταν ἀνοίγεται ἵνα ὁμιλήσῃ, ὅταν μειδιᾷ αὐτὸ τὸ στόμα! — Ἀκούω βήματα. — Εἶμαι ἀκόμη παραπολὺ ζηλότυπος διὰ σέ. — (στρέφων τὴν εἰκόνα πρὸς τὸν τοῖχον.) Θὰ εἶνε ὁ Μαρινέλλης. Ἐὰν δὲν τὸν εἶχον προσκαλέσει! Ὅποιαν πρωΐαν θὰ διερχόμην!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ, ΠΡΙΓΚΗΨ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὑψηλότατε, συγχωρήσατέ με . . . Δὲν περιέμενον τόσον πρωὶ τὴν διαταγὴν σας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐπεθύμουν νὰ ἐξέλθω. Ἡ πρωΐα ἦτο τόσον ωραία. — Ἀλλὰ τώρα παρῆλθε βεβαίως καὶ παρῆλθεν ἐπίσης ἡ ἐπιθυμία μου. (μετὰ τινὰ σιγὴν.) Τί νέον, Μαρινέλλα;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δὲν ἔμαθον τίποτε σπουδαῖον. — Ἡ κόμησσα Ὁρσὶνα ἔφθασε χθὲς εἰς τὴν πόλιν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐδῶ μοὶ λέγει ἡδὴ «καλὴν ἡμέραν» (δεικνύων τὴν ἐπιστολήν.) Ἡ ὅ,τι ἄλλο λέγει. Δὲν εἶμαι διόλου περίεργος. — Ὡμίλησας μετ' αὐτῆς;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δὲν εἶμαι δυστυχῶς ὁ ἐμπεπιστευμένος της. — Ἀλλά, ἐὰν γείνω πάλιν τοιοῦτος μιᾶς κυρίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχεται ἡ ιδέα νὰ σᾶς ἀγαπᾷ πραγματικῶς καὶ σπουδαίως, Πρίγκηψ, τότε . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὴ ὀρκίζεσαι ἀποχήν, Μαρινέλλα!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ναί; — Τρώντι, Πρίγκηψ; — Δυνατόν, νὰ συμβῇ; — Ὡ, τότε ἡ κόμησσα δὲν ἔχει διόλου ἄδικον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐχει πολὺ ἄδικον! — Ὁ τόσον προσεχὴς γάμος μου μὲ τὴν πριγκηπέσσαν τῆς Μάσσας ἀπαιτεῖ καθ' ὁλοκληρίαν νὰ παύσω ὅλας τὰς τοιαύτας σχέσεις ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄν ἦτο τοῦτο μόνον· τότε, ἐννοεῖται, ἡ Ὁρσὶνα ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ ὡσαύτως πρὸς τὴν τύχην της, ὅπως καὶ ὁ πρίγκηψ πρὸς τὴν ἰδικήν του.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως εἶνε σκληροτέρα τῆς ἰδικῆς της. — Ἡ καρδιά μου γίνεται τὸ θῦμα ἐλεεινοῦ πολιτικοῦ συμφέροντος. Αὐτὴ πρέπει μόνον νὰ λάβῃ ὀπίσω τὴν καρδίαν της καὶ ὅχι νὰ τὴν δώσῃ ἀκουσίως.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Νὰ τὴν λάβῃ ὀπίσω; — Διατί; ἐρωτᾷ ἡ κόμνησσα· ἀφοῦ πρόκειται μόνον περὶ συζύγου, τὴν ὁποίαν οὐχὶ ὁ ἔρως, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ φέρει πρὸς τὸν πρίγκηπα; — Πλησίον τοιαύτης συζύγου ἡ ἐρωμένη εὐρίσκει πάντοτε τὴν θέσιν της. Δὲν φοβεῖται μὴ θυσιασθῇ εἰς τοιαύτην σύζυγον, ἀλλὰ

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εἰς νέαν ἐρωμένην; — Καὶ λοιπόν; Θέλεις νὰ κηρύξῃς τοῦτο ὡς ἔγκλημά μου, Μαρινέλλα;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐγώ; — ὦ! Μὴ ἀναμιγνύετε ἐμέ, Πρίγκηψ, μετὰ τῆς τρελᾶνς ἐκείνης, τῆς ὁποίας εἶμαι συνήγορος, — καὶ συνήγορος ἐξ οἴκτου μόνον. Διότι χθὲς μὲ συνεκίνησε τῶντι εἰς μέγαν βαθμόν. Δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν μεταξὺ σας ὑποθέσεων. Ἦθελε νὰ προσποιηθῇ ἀταραξίαν καὶ ψυχρότητα. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς μᾶλλον ἀδιαφόρου συνομιλίας ἐξέφυγε τοῦ στόματός της φράσις σχεδὸν ἔχουσα πρὸς τὴν ἄλλην, ἥτις ἐπρόδωκε τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας της. Τὰ μελαγχολικώτερα πράγματα ἔλεγε μετὰ μεγίστης φαιδρότητος καὶ τοὺς γελοιωδεστάτους ἀστεϊσμοὺς μετὰ θλιβερωτάτου προσώπου. Κατέφυγεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν βιβλίων καὶ αὐτά, φοβοῦμαι, θὰ τὴν ἀποτελειώσωσιν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅπως ἔδωκαν καὶ τὸ πρῶτον κτύπημα εἰς τὸν πτωχὸν νοῦν της. — Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνετέλεσε πρὸ πάντων νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς, δὲν θέλεις νὰ τὸ χρη-

οιμοποιήσης, ἵνα μὲ ἐπαναφέρῃς πρὸς αὐτήν; — Ἐὰν τρελλαθῇ ἐξ ἔρωτος, θα τρελλαθῇ ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ ἄνευ ἔρωτος ἀκόμη. — Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτήν. — Καὶ τώρα περὶ ἄλλου τινος. Δὲν συμβαίνει τίποτε πλεόν εἰς τὴν πόλιν;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Σχεδὸν τίποτε. Ὅτι τελοῦνται σήμερον οἱ γάμοι τοῦ κόμητος Ἀππιάνου . . . τοῦτο δὲν εἶνε σχεδὸν τίποτε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τοῦ κόμητος Ἀππιάνου; καὶ μετὰ τίνος; — Δὲν ἤξευρον κἂν ὅτι ἠρραδωνίσθη.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡ ὑπόθεσις ἐτηρήθη πολὺ μυστική. Καὶ τρώντι, δὲν εἶνε ἀξία λόγου. — Θὰ γελάσετε Πρίγκηψ. — Ἀλλ' οὕτω συμβαίνει εἰς τοὺς εὐαισθήτους! Ὁ ἔρως πολλὰ τεχνάζεται κατ' αὐτῶν. Κόρη ἄνευ περιουσίας καὶ περιωπῆς κατώρθωσε νὰ τὸν ἐμπλέξῃ εἰς τὰ δίκτυά της . . . μὲ ὀλίγην μὲν εὐμορφίαν, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἀρετὴν καὶ αἶσθημα καὶ εὐφυΐαν . . . καὶ ἠξεύρω ἐγὼ καὶ τί ἄλλο;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁ δυνάμενος νὰ παραδίδεται ἐντελῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὰς ἐντυπώσεις, ἃς ἡ ἀθρότης καὶ ἡ ὠραιότης τῷ ἐμπνέουσιν . . . οὗτος, μοὶ φαίνεται, εἶνε μᾶλλον ἀξιόζηλευτος ἢ γελοῖος. — Καὶ πῶς ὀνομάζεται λοιπὸν αὕτη ἡ εὐτυχής; — Διότι μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Ἀππιάνος—ἠξεύρω καλῶς, ὅτι δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν ὑποφέρῃς, ὅπως καὶ αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σὲ ὑποφέρῃ—μεθ' ὅλα ταῦτα, λέγω, εἶνε τρώντι ἄξιος νέος, εὐμορφος, πλούσιος, τίμιος ἄνθρωπος. Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸν προσκολλήσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. — Θὰ σκεφθῶ ἀκόμη περὶ τούτου.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐὰν δὲν εἶνε πολὺ ἀργά. — Διότι, καθὼς ἀκούω, δὲν

σκοπεύει νὰ ἐπιδιώξη στάδιον εἰς τὴν αὐλήν. — Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τοὺς ἀγρούς του ἐν Πεδεμοντίῳ ἵνα θηρεύῃ αἰγάγρους καὶ δαμάζη μυοξοὺς. — Καὶ δύναται νὰ κάμῃ καλλίτερον; Ἐδῶ ἐτελείωσε τὸ στάδιόν του ἔνεκα τοῦ δυσαναλόγου γάμου, τὸν ὁποῖον συνάπτει. Αἱ θύραι τῶν πρώτων οἰκιῶν κλείονται ἀπὸ τοῦδε εἰς αὐτόν . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

ὦ αὐταὶ αἱ πρώται οἰκίαι σου! — εἰς τὰς ὁποίας ἐπικρατοῦσιν οἱ τύποι, ἡ στενοχωρία, ἡ ὀχληρότης καὶ οὐχὶ σπανίως ἡ πτωχεία. — Ἀλλ' ὀνόμασέ μοι ἐπὶ τέλους ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρει αὐτὴν τὴν μεγάλην θυσίαν;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἶνε κάποια Αἰμυλία Γαλόττη.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πῶς, Μαρινέλλα; — Κάποια . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αἰμυλία Γαλόττη.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Αἰμυλία Γαλόττη; — Ποτέ!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Βεβαιότατα, Ὑψηλότατε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅχι, σοῦ λέγω! — Αὐτὸ δὲν εἶνε, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! — Λανθάνεσαι εἰς τὸ ὄνομα. — Τὸ γένος τῶν Γαλόττη εἶνε μέγα. Μία Γαλόττη δύναται νὰ εἶνε, ἀλλ' ὄχι ἡ Αἰμυλία Γαλόττη, ὄχι ἡ Αἰμυλία!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡ Αἰμυλία—ἡ Αἰμυλία Γαλόττη.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὑπάρχει λοιπὸν μία ἄλλη ἀκόμη, ἥτις φέρει τὰ ὀνόματα ταῦτα. — Ἐκτὸς τούτου εἶπες: κάποια Αἰμυλία Γαλόττη,—κάποια! Περὶ τῆς ἀληθοῦς μόνον τρελλὸς δύναται νὰ ὁμιλήσῃ τοιουτοτρόπως.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἶσθε ἐκτὸς ἐαυτοῦ, Ὑψηλότατε. — Ἀλλὰ γνωρίζετε αὐτὴν τὴν Αἰμυλίαν;

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ἀποτόμως.)

Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐρωτῶ, Μαρινέλλη· ὄχι σύ. — Αἰμυλία Γαλόττη; ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Γαλόττη, πλησίον τῆς Σαβιονέττας;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αὐτὴ ἡ ἰδία.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἦτις κατοικεῖ ἐδῶ μετὰ τῆς μητρὸς της;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αὐτὴ ἡ ἰδία.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὁχι μακρὰν τῆς Ἀγίας Τριάδος;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αὐτὴ ἡ ἰδία.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὲ μίαν λέξιν (τρέχων πρὸς τὴν εἰκόνα καὶ δίδων αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μαρινέλλη.) Αὐτή; — Ἐδῶ; — Αὐτὴ ἡ Αἰμυλία Γαλόττη; — Εἰπὲ τὸ κατηραμένον σου: « αὐτὴ ἡ ἰδία » ἀκόμη μίαν φορὰν, καὶ ἔμπηξον τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν μου!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αὐτὴ ἡ ἰδία.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δήμιε ! — Αὐτή ; — Αὐτὴ ἡ Αἰμυλία Γαλόττη θὰ γείνη
σήμερον . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Κόμνησσα Ἀππιάνου. — (Ὁ πρίγκηψ ἀποσπᾷ τὴν εἰκόνα ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Μαρινέλλης καὶ τὴν ρίπτει κάτω.) Ὁ γάμος θὰ
τελεσθῇ ἐν σιγῇ εἰς τὸ κτῆμα τοῦ πατρὸς πλησίον τῆς
Σαβιονέττας. Τὴν μεσημβρίαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, ὁ
κόμης καὶ ἴσως φίλοι τινὲς θ' ἀναχωρήσωσιν ἐφ' ἀμάξης.

ΠΡΙΓΚΗΨ

(πίπτων ἀπηλπισμένος ἐπὶ ἐδωλίου.)

Ἐχάθην λοιπόν ! — Δὲν θέλω πλέον νὰ ζῶ !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀλλὰ τί ἔχετε, Ὑψηλότατε ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ.)

Προδότα ! — Τί ἔχω ; — Ἐ λοιπόν, τὴν ἀγαπῶ, τὴν λα-
τρεύω ! — Μάθετέ το ! — Καὶ ἴσως τὸ ἠξεύρετε πρὸ πολ-
λοῦ ἤδη, ὅλοι σεῖς, χάριν τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ μένω
αἰωνίως εἰς τὰ ἐπονείδιστα δεσμὰ τῆς τρελλῆς Ὁρσίνας !
— Μόνον ὅτι σύ, Μαρινέλλη, ὅστις μὲ διεβεβαίωσες τοσά-
κις περὶ τῆς ἀπείρου πρὸς ἐμὲ φιλίας σου . . . ὦ, ὁ πρίγ-
κηψ δὲν ἔχει φίλον ! δὲν δύναται νὰ ἔχη φίλον ! — ὅτι σύ,
σύ ἠδυνήθης νὰ μοὶ κρύψης τόσον ἀπίστως, τόσον μο-
χθηρῶς μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν κίνδυνόν, ὅστις
ἀπειλεῖ τὸν ἔρωτά μου . . . ἐάν ποτε συγχωρήσω τοῦτο—
τότε ἄς μὴ συγχωρηθῇ οὔτε μία ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν μου !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μόλις δύναμαι νὰ εὔρω λέξεις, Πρίγκηψ, — καὶ ἂν ἀκόμη
μὲ ἀφήσετε νὰ ὁμιλήσω—ὅπως ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν
μου. — Ἀγαπᾶτε τὴν Αἰμυλίαν Γαλόττη ; — Λοιπόν,

ὄρκον ἀντὶ ὄρκου. Ἐὰν ἥξευρον τὸ παραμικρὸν περὶ τοῦ ἔρωτος τούτου, ἐὰν ὑπώπτευν τὸ ἐλάχιστον; ἃς μὴ φροντίζωσι περὶ ἐμοῦ οὔτε οἱ ἄγγελοι, οὔτε οἱ ἅγιοι! — Τὸ ἴδιον θέλω νὰ ὁμώσω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ὁρσίνας. Ἡ ὑποψία τῆς στρέφεται πρὸς πάντα ἄλλην διεύθυνσιν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Συγχώρησόν με, Μαρινέλλα — (ρίπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας του) καὶ εὐσπλαγχνίσθητί με!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐ λοιπόν, Πρίγκηψ! Βλέπετε τώρα τοὺς καρπούς τῆς ἐπιφυλάξεώς σας! — «Οἱ πρίγκηπες δὲν ἔχουσι φίλον, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι φίλον!» — Καὶ ἡ αἰτία, ἐὰν τοῦτο εἶνε ἀληθές; — Διότι δὲν θέλουσι νὰ ἔχωσι φίλον. — Σήμερον μᾶς τιμῶσι διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης των, μᾶς κάμνουσι συγκοινωνοὺς τῶν μυστικωτάτων πόθων των, μᾶς ἀνοίγουσιν ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν των· καὶ αὔριον εἴμεθα πάλιν δι' αὐτοὺς τόσον ξένοι ὥς νὰ μὴ εἴχομεν ἀνταλλάξει οὔτε κἂν μίαν λέξιν μετ' αὐτῶν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἄχ, Μαρινέλλα, πῶς ἠδυνάμην νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ, ὅ,τι μόλις ἐτόλμων νὰ εἶπω εἰς ἐμὲ αὐτόν;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ὅ,τι ἐπομένως εἶπατε ἀκόμη ὀλιγώτερον εἰς τὴν παραίτιον τῶν βασάνων σας;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅλη μου ἡ προσπάθεια νὰ ὁμιλήσω δευτέραν φορὰν μετ' αὐτῆς ἀπέβη ματαία.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ τὴν πρώτην φορὰν; . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὡμίλησα μετ' αὐτῆς . . . Ὡ, θὰ γείνω ἔξω φρενῶν! Καὶ πρέπει νὰ σοὶ τὸ διηγηθῶ ἀκόμη διὰ μακρῶν ; — Μὲ βλέπεις ἔρμαιον τῶν κυμάτων, τί ἐρωτᾷς, πῶς ἔγεια οὕτω ; Σῶσόν με, ἂν δύνασαι, καὶ ἐρώτησόν με κατόπιν !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Νὰ σᾷς σώσω ; Τί πρέπει ἐδῶ νὰ σωθῇ ; — Ὅ,τι παρημελήσατε νὰ ὁμολογήσετε εἰς τὴν Αἰμυλίαν Γαλόττη, αὐτὸ ὁμολογεῖτε τώρα εἰς τὴν κόμνησαν Ἀππιάνου. Ἐμπορεύματα, τὰ ὅποια δὲν δυνάμεθα ν' ἀγοράζωμεν ἐκ πρώτης χειρός, τὰ ἀγοράζωμεν ἐκ δευτέρας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔμπορεύματα συνήθως εἶνε εὐθηνότερα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὲ τὰ σωστά σου, Μαρινέλλα, μὲ τὰ σωστά σου, ἦ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Βεβαίως, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε καὶ χειρότερα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καταντᾷς ἀναίσχυντος !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πρὸς τούτοις ὁ κόμης θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὴν χώραν μετ' αὐτῆς. — Λοιπὸν, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ ἄλλου τινός.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀλλὰ περὶ τίνος ; — Φίλε μου, φίλτατέ μου Μαρινέλλα, σκέφθητι σὺ ἀντὶ ἐμοῦ. Τί θὰ ἔπραττες, ἐὰν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πρὸ πάντων ἤθελον θεωρήσει ἐν ἀσήμαντον πράγμα ὡς ἀσήμαντον—καὶ θὰ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ὅτι δὲν θέλω νὰ εἶμαι εἰς μάτην ὅ,τι εἶμαι, δηλαδὴ—ὁ Κυρίαρχος.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὴ μὲ κολακεύῃς δι' ἐξουσίαν, τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ κάμω χρῆσιν ἐδῶ. — Σήμερον, λέγεις ; — Σήμερον ἤδη ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Σήμερον μόνον μέλλει νὰ γείνη. — Καὶ τὰ γενόμενα μόνον οὐκ ἀπογίνονται. — (μετὰ τινα σκέψιν.) Θέλετε νὰ μοὶ δώσετε πληρεξουσιότητα, Πρίγκηψ ; — Θέλετε νὰ ἐπικυρώσετε ὅ,τι καὶ ἂν πράξω ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὸ πᾶν, Μαρινέλλα, πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀποδοθήσῃ τὴν συμφορὰν ταύτην.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπόν, ἄς μὴ χάνωμεν καιρόν. — Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μείνετε εἰς τὴν πόλιν. Μεταβῆτε πάραυτα εἰς τὴν ἔπαυλίν σας, εἰς τὸ Δόσαλο. Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Σαβιονέτταν διέρχεται ἐκεῖθεν. Ἄν κατορθώσω ν' ἀπομακρύνω ἀμέσως τὸν κόμητα, νομίζω, ὅτι . . . Καὶ ὅμως· πιστεύω, θὰ πέσῃ εἰς αὐτὴν τὴν παγίδα. Θέλετε νὰ στείλτε ἀπεσταλμένον εἰς τὴν Μάσσαν ἔνεκα τοῦ γάμου σας, Αὐτὸς ὁ ἀπεσταλμένος ἄς εἶνε ὁ κόμης, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ εὐθὺς σήμερον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐξαιρετον ! — Φέρε τον πρὸς ἐμέ. Τρέξον ! Σπεῦσον ! Θὰ ἐπιβῶ ἀμέσως τῆς ἀμάξης. (ὁ Μαρινέλλης ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀμέσως ! Ἀμέσως ! — Ποῦ εἶνε ; (ἀναζητῶν πέριξ ἑαυτοῦ τὴν εἰκόνα.) Κατὰ γῆς ; Αὐτὸ ἦτο παραπολὺ σκληρόν. (λαμβάνων τὴν εἰκόνα ἀπὸ τοῦ δαπέδου.) Ἀλλὰ νὰ δὲ παρατηρήσω ;

Νὰ σὲ παρατηρήσω, δὲν δύναμαι ἐπὶ τοῦ παρόντος.—
Διατί πρέπει νὰ ἐμπήξω βαθύτερον ἔτι τὸ βέλος εἰς τὴν
πληγὴν μου; (θέτει τὴν εἰκόνα κατὰ μέρος.) — Ἐτηκόμην,
ἐστέναζον ἀρκετὸν καιρὸν—περισσότερον, ἢ ὅσον ἔπρεπε·
ἀλλὰ δὲν ἔπραξα τίποτε! Καὶ παρ' ὀλίγον ἔχανον τὸ
πᾶν διὰ τῆς τρυφεραῖς ἀπραξίας μου. — Καὶ ἂν τρώντι
ἐχάθην ἤδη τὸ πᾶν; Ἄν ὁ Μαρινέλλης δὲν δυνηθῇ νὰ
ἐκτελέσῃ τι; — Διατί ὅμως θέλω ἐπ' αὐτοῦ καὶ μόνον νὰ
στηριχθῶ; — Μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν... αὐτὴν τὴν
ῥωρὰν (βλέπων τὸ ὀρολόγιόν του) τὴν ῥωρὰν ταύτην ἀκριβῶς ἢ
εὐλαβῆς νέα συνηθίζει νὰ παρευρίσκειται ἐκάστην πρωΐαν
εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Δομινικανῶν. — Ἄν ἐδοκίμαζον
νὰ τῆς ὁμιλήσω ἐκεῖ; — Σήμερον ὅμως, σήμερον, τὴν
ἡμέραν τοῦ γάμου της... σήμερον θὰ ἔχῃ ἄλλας σκέψεις
εἰς τὴν καρδίαν της ἢ τὴν λειτουργίαν. — Ἐν τούτοις,
τίς οἶδε;—εἶνε εἷς δρόμος μόνον. (κωδωνίζει· ἐνῶ δὲ συναρ-
πάζει βιαίως τινὰ ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης κειμένων ἐγγράφων,
εἰσέρχεται ὁ θαλαμηπόλος.) Ἡ ἄμαξά μου ἄς ἔλθῃ. — Δὲν ἔφθα-
σεν ἀκόμη τις τῶν συμβούλων;

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Ὁ Καμύλλος Ρώτας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἄς εἰσέλθῃ! (ὁ θαλαμηπόλος ἐξέρχεται.) Δὲν πρέπει ὅμως
νὰ μὲ κρατήσῃ πολὺ. Ὅχι τώρα! — Ἀλλήν φροῶν μένω
εὐχαρίστως εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐνδοιαστικότητός του
περισσότεραν ῥωρὰν. — Ἦτο ὅμως ἐδῶ ἡ ἀναφορὰ μιᾶς
Αἰμυλίας Βρουνέσχη... (ζητῶν αὐτήν.) Ἐδῶ εἶνε.— Ἀλλά,
καλὴ μου Βρουνέσχη, ὅπου ἡ συνήγορός σου

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΡΩΤΑΣ, μετ' ἐγγράφων. Ὁ ΠΡΙΓΚΗΨ

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐλᾶτε, Ῥώτα, ἐλᾶτε. — Ἐδῶ εἶνε ὅ,τι ἤνοιξα αὐτὴν τὴν προίαν. — Πολὺ παρηγορητικὰ δὲν εἶνε! — Θὰ ἰδῆτε δεῖς ὁ ἴδιος τί πρέπει νὰ διαταχθῇ. — Λάβετέ τα.

ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΡΩΤΑΣ

Πολὺ καλὰ, Ὑψηλότατε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εἶνε ἀκόμη ἐδῶ ἡ ἀναφορὰ μιᾶς Αἰμυλίας Γαλότ . . . Βρουνέσχης ἤθελον νὰ εἶπω. Ἐγραψα ἤδη τὴν συναίνεσίν μου ἐπ' αὐτῆς, ἀλλ' ὅμως . . . δὲν πρόκειται περὶ μικροῦ πράγματος . . . Ἀναβάλετε τὴν ἐκτέλεσιν ἀκόμη. — Ἡ μὴ ἀναβάλετε αὐτήν—ὅπως θέλετε.

ΡΩΤΑΣ

Ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, Ὑψηλότατε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί ἄλλο ἀκόμη; Ἐχετε τι νὰ ὑπογράψω;

ΡΩΤΑΣ

Εἶνε πρὸς ὑπογραφήν μία καταδικαστικὴ ἀπόφασις εἰς θάνατον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εὐχαρίστως! — Δόσατέ την ταχέως!

ΡΩΤΑΣ

(ἐκπλήττεται καὶ προσβλέπει ἀτενῶς τὸν πρίγκηπα.)

Καταδίκην εἰς θάνατον . . . εἶπον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀκούω δά, πολὺ καλὰ. — Θὰ ἦτο ἤδη τελειωμένον. Εἶμαι βιαστικός.

ΡΩΤΑΣ

(ἀναζητῶν μεταξὺ τῶν ἐγγράφων του.)

Φαίνεται, ὅτι δὲν τὴν ἔλαβον μετ' ἐμοῦ. — Συγχωρήσατε, Πρίγκηψ. Δύναται ν' ἀναβληθῇ μέχρι τῆς αὔριον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πολὺ καλὰ! — Λάβετε τὰ ἐγγράφά σας· πρέπει ν' ἀναχωρήσω. — Αὔριον, Ρώτα, τὰ περαιτέρω! (ἐξέρχεται.)

ΡΩΤΑΣ

(κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ λαμβάνει τὰ ἐγγράφα του καὶ ἐξέρχεται.)

Εὐχαρίστως; — Καταδίκην εἰς θάνατον εὐχαρίστως; — Δὲν ἠθέλον νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἀκόμη περὶ τοῦ φονέως τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ μου. — Εὐχαρίστως! Εὐχαρίστως! — Διαπερᾷ τὴν καρδίαν μου αὐτὸ τὸ φρικτόν: «Εὐχαρίστως!»

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ, ΠΥΡΡΟΣ

ΚΛΑΥΔΙΑ

(είσερχομένη πρὸς τὸν Πύρρον, ὅστις προχωρεῖ ἀπὸ τὸ
ἀντίθετον μέρος τῆς σκηνῆς.)

Τίς καλπάζει τόσον ὀρμητικῶς εἰς τὴν αὐλήν ;

ΠΥΡΡΟΣ

Ὁ ἀφέντης μας, Κυρά.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὁ σύζυγός μου ; Εἶνε δυνατόν ;

ΠΥΡΡΟΣ

Ἔρχεται ἀμέσως ἀπ' ὀπίσω μου.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τόσον ἀπροσδοκῆτως ; (σπεύδουσα πρὸς αὐτόν.) Ἄ, φίλ-
τατέ μου !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ καὶ οἱ ἄνωτέρω.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καλὴν ἡμέραν, ἀγάπη μου. — Αὐτὸ λέγεται ἐκπληξίς!
δὲν ἔχει οὕτως;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ εὐάρεστος μάλιστα. — Ἐὰν εἶνε μόνον ἐκπληξίς.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τίποτε ἄλλο! Μένε ἡσυχος. — Ἡ εὐτυχία τῆς σήμερον
μὲ ἐξύπνισε τόσον ἐνωρίς· ἡ πρωΐα ἦτο τόσον ωραία· ἡ
ὁδὸς εἶνε τόσον βραχεῖα· σὰς ἐνόμιζον τόσον πολυασχό-
λους ἐδῶ Εὐκόλως ἠδύναντο νὰ λησμονήσωσί τι,
εἶπον κατ' ἐμαυτὸν—μὲ μίαν λέξιν: Ἔρχομαι, βλέπω καὶ
ἐπιστρέφω ἀμέσως ὀπίσω. — Ποῦ εἶνε ἡ Αἰμυλία; Ἀσχο-
λεῖται ἀναμφιβόλως εἰς τὸν στολισμὸν

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τῆς ψυχῆς της! — Εἶνε εἰς τὴν λειτουργίαν. — «Πρέπει
νὰ ἐπικαλεσθῶ σήμερον περισσότερον πάσης ἄλλης ἡμέ-
ρας τὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου» εἶπεν, ἀφῆκεν ὅλα κατὰ
μέρος, ἔλαβε τὸν πέπλον της καὶ ἔσπευσε

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἐντελῶς μόνη;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Εἶνε ὀλίγα βήματα

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἐν βῆμα ἀρκεῖ πρὸς μίαν παρεκτροπὴν!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Μὴ θυμόνης, φίλτατέ μου, εἰσελθε . . . ν' ἀναπαυθῆς
μίαν στιγμὴν καί, ἂν θέλῃς, νὰ λάβῃς δροσιστικόν τι.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

"Οπως σοι ἀρέσκει, Κλαυδία. — Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ μόνη.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ σύ, Πύρρε, μένε ἐδῶ εἰς τὸν προθάλαμον, νὰ ἐμποδίσῃς τὴν προσέλευσιν ἐπισκέψεων διὰ τὴν σήμερον.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΥΡΡΟΣ, ἔπειτα ΑΓΓΕΛΟΣ

ΠΥΡΡΟΣ

Ποῦ γίνονται μόνο ἀπὸ περιέργεια. — Τί δὲν μὲ ῥωτήσανε πλεῖο ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα! — Μὰ ποιὸς ἔρχεται ἐδῶ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

(ἐξ ἡμισείας ἀκόμῃ ὀπισθεν τῆς σκηνῆς, περιβεβλημένος βραχὺν μανδύαν, ὃν ἀνέσυρεν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἔχων τὸν πῖλον καταβιθασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.)

Πύρρε! — Πύρρε!

ΠΥΡΡΟΣ

"Ενας γνώριμος; (ἐνῶ ὁ Ἀγγελος εἰσέρχεται ἐντελῶς καὶ ἀναστρέφει τὸν μανδύαν του.) Παναγία μου! Ὁ Ἀγγελος; — Ἐσὺ ἐδῶ;

ΑΓΓΕΛΩΣ

Καθὼς βλέπεις. — Τριγύρισα ἀρκετὸν καιρὸ ὅτὸ σπῆτι σου ἀποκάτου, γιὰ νὰ σοῦ ἱμιλήσω. — Ἐχω ἓνα λόγο νὰ σοῦ ἱπῶ.

ΠΥΡΡΟΣ

Κ' ἐσὺ τολμᾷς νὰ φαίνεσαι πάλι ὅτὸν ἥλιο; — Ἀπὸ τὸ τελευταῖο φονικό σου σὲ κηρύξανε ὅξω ἀπὸ τὸ νόμον· ἐβάλανε κι' ἀμοιβὴν ἐπάνω ὅτὸ κεφάλι σου.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ποῦ ἐσὺ δὲν ἔχεις ὄρεξι νὰ τὴν κερδίῃς, ἐλπίζω ;

ΠΥΡΡΟΣ

Τί θέλεις ; — Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ κάμῃς δυστυχι-
σμένο !

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μ' αὐτὸ ἴσως ; (δεικνύων βαλάντιον εἰς αὐτόν.) Λάβε το ! Εἶνε
ῥδικό σου.

ΠΥΡΡΟΣ

ῥΔικό μου ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τὸ ξέχασες ; Ὁ Γερμανός, ὁ παλῆρος ἀφέντης σου

ΠΥΡΡΟΣ

Σώπαινε γι' αὐτό !

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ποῦ μᾶς τὸν ἔφερες σ' τὰ δίχτυα, ὅταν ἐπήγαινε γιὰ
τὴν Πίζα . . .

ΠΥΡΡΟΣ

᾽Αν μᾶς ἄκουε κανένας !

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εἶχε καὶ τὴ καλοσύνη νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἓνα λαμπρὸ δαχτυ-
λίδι. — Δὲν ξέρεις, βρέ ; — ᾽Ητανε παραπολὺ πολύτιμο,
αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, γιὰ νὰ ἔμπορέσωμε νὰ τὸ κάμωμε εὐ-
θύς χρήματα, χωρὶς νὰ μᾶς ὑποψιασθοῦνε. Τέλος πάντων
τὸ κατώρθωσα. Μοῦ ᾽δῶκανε ἑκατὸ τσεκίνια γι' αὐτὸ καὶ
ἰδοὺ τὸ μερτικό σου. Λάβε το !

ΠΥΡΡΟΣ

Δὲ θέλω . . . κράτησέ τα ὅλα !

ΑΓΓΕΛΟΣ

᾽Αφοῦ ἔτσι σοῦ ἀρέσει ! . . ᾽Αν εἶνε ἀδιάφορο γιὰ σένα,
πόση τιμὴ ἔχει τὸ κεφάλι σου . . . (προσποιούμενος, ὅτι θέτει
τὸ βαλάντιον πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν του.)

ΠΥΡΡΟΣ

Δόσε λοιπόν! (λαμβάνει τὸ βαλάντιον) Καὶ τί τώρα; δι' αὐτὸ μόνον ἤθελες νὰ μ' εὔρης.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δι' αὐτὸ δὲ σοῦ φαίνεται πολὺ πιθανό; — Κατεργάρον! Τί πιστεύεις γιὰ μᾶς; — Πῶς εἴμαστε ἄξιοι νὰ κατακρατοῦμε τὴν ἀνταμοιβὴν κανενός; Αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ 'νε συνθήθεια ἀναμεταξύ 'δ αὐτούς, ποῦ τοὺς λένε τιμίους ἀνθρώπους! Μὰ ὄχι ἀναμεταξύ μας! — Γειά σου! (προσποιεῖται ὅτι ἐξέρχεται, ἀλλ' ἐπανέρχεται εὐθύς.) Ἕνα πράγμα πρέπει ἀκόμα νὰ σὲ 'ρωτήσω. — Εἶδα δὲ τὸν γέρο Γαλόττη ὁλομόναχο νὰ τρέχη καβαλάρης 'στὴν πολιτεία. Τί νὰ θέλῃ;

ΠΥΡΡΟΣ

Τίποτε δὲ θέλει: ἦτανε μόνο ἓνας περίπατος. 'Στὸ κτῆμα, ἀπ' ὅπου ἦρθε, θὰ στεφανώσουνε ἀπόψε τὴ κόρη του μὲ τὸν κόντε Ἀππιάνο. Δὲ ἔμπορεῖ νὰ περιμένῃ τὴν ὥρα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ γυρίζει ὀπίσω γρήγορα;

ΠΥΡΡΟΣ

Τόσο γρήγορα, ὥστε θὰ σ' εὔρῃ ἐδῶ, ἂν καρτερέψῃς ἀκόμα πολλὴν ὥρα. — Μὰ δὲν ἔχεις 'στὸ νοῦ σου καμμιά μπερμπαντιὰ ἐναντίου; Πρόδεχε, πρόδεχε! Εἶνε ἄνδρας!

ΑΓΓΕΛΟΣ

'Αμὲ δὲ τὸν γνωρίζω; Δὲν ἤμουνα στρατιώτης του; — Ἄν ἔμποροῦσε κανεὶς τουλάχιστον νὰ ὀφελεῖτο μαζί του! — Πότε θὰ ξεκινήσουν ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη;

ΠΥΡΡΟΣ

Κατὰ τὸ μεσημέρι.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μὲ πολλὴ συντροφιά;

ΠΥΡΡΟΣ

Ἵνα μοναχὸ ἀμάξι: ἡ μητέρα, ἡ κόρη καὶ ὁ κόντες.
Ὅλικοι φίλοι θάρθουνε ἀπὸ τῆ Σαβιονέττα ὡς μάρτυρες.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ δοῦλοι;

ΠΥΡΡΟΣ

Μόνο δύο, ἐκτὸς ἐμένα, ποῦ θὰ καθαλκεύω ἐμπρὸς των
ἐπάνω ὅ ἓνα ἄλογο.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Αὐτὸ ἔνε καλό.—Ἐνα πρᾶμα ἀκόμα: τίνος εἶνε τὸ ἀμάξι;
τοῦ Κόντε ἢ τοῦ Γαλόττη;

ΠΥΡΡΟΣ

Τοῦ Κόντε.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Αὐτὸ ἔνε κακό! Ὁ κόντες ἔχει ἓνα ἄλλο ἀκόμα ἔμπρο-
στινὸ καθαλλάρη, ἐκτὸς ἐνὸς δυνατοῦ ἀμαξᾶ. — Καὶ
ὅμως!

ΠΥΡΡΟΣ

Ἀπορῶ — Μὰ τί θέλεις; Αὐτὰ τὰ ὀλίγα διαμαντικά,
ποῦ ἔμπορεῖ νὰ ἔχη ἡ νύφη, αὐτὰ δὲν ἀξίζουνε τὸν
κόπο

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τότε ἀξίζει ἡ νύφη τὸν κόπο.

ΠΥΡΡΟΣ

Καὶ ὅ αὐτὴ τὴν ἀτιμία πρέπει νὰ ἦμαι πάλι σύντρο-
φός σου;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐσὺ θὰ τρέχης ἐμπρὸς καθαλλάρης πάντα! — Καὶ νὰ
μὴ σὲ μέλη γιὰ τὰ ἀπ' ὀπίσω.

ΠΥΡΡΟΣ

Ποτές!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Πῶς; Μοῦ φαίνεται, θέλεις νὰ παίξης τὸν ἄνθρωπο μὲ συνείδησι! — Ἄ, κατεργάρον! Πιστεύω, μὲ γνωρίζεις! — Ἄν ᾿πῆς λέξιν! Ἄν ὁρῶ ἓνα μόνο πράγμα ἀλλιότικο, παρὰ ὅπως μοῦ τό ᾿πες!

ΠΥΡΡΟΣ

Μά, Ἄγγελε! γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Κάμε ὅ,τι σοῦ φαίνεται καλό! (ἐξέρχεται.)

ΠΥΡΡΟΣ

Κακόμοιρος ἐγώ! ἄφησε τὸν διάβολο νὰ δὲ πιάσῃ ἀπὸ μιὰ τρίχα, καὶ εἶσαι πάντα σ' τὰ χέργιά του. — Κακομοίρης, ποῦ εἶμαι!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΔΟΑΡΔΟΣ καὶ ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ, ΠΥΡΡΟΣ

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἄργεϊ παραπολύ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, Ὀδοάρδε! Θὰ ἐλυπεῖτο, ἐὰν δὲν δὲ ἔδλεπε.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸν κόμητα. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ ὀνομάσω υἱόν μου τὸν ἄξιον τοῦτον νέον. Ὅλα του μὲ θέλγουσι. Καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀπόφασίς του νὰ ζήσῃ εἰς τὰ πατρικά του κτήματα χάριν τῆς εὐτυχίας του μόνον.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Συντριβεται ἡ καρδιά μου, ὅταν τὸ συλλογίζωμαι. — Καθ' ὁλοκληρίαν πρέπει νὰ τὴν χάσωμεν τὴν ἠγαπημένην ταύτην θυγατέρα;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί ἐννοεῖς « νὰ τὴν χάσωμεν ; » Τὸ νὰ τὴν ἡξεύρωμεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔρωτος ; — Μὴ συγχέεις τὴν στοργὴν, τὴν ὁποίαν τρέφεις πρὸς τὴν κόρην μας, μετὰ τῆς εὐτυχίας αὐτῆς. — Θέλεις ν' ἀνανεώσῃς τὴν παλαιὰν ὑποψίαν μου—ὅτι μᾶλλον ὁ θόρυβος καὶ αἱ διασκεδάσεις τοῦ κόσμου, μᾶλλον ἢ γειτνιάσις τῆς αὐλῆς, παρὰ ἡ ἀνάγκη νὰ δώσῃς ἀρμόζουσαν ἀνατροφὴν εἰς τὴν θυγατέρα μας, σὲ παρεκίνησαν νὰ μένης ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μετ' αὐτῆς—μακρὰν τοῦ συζύγου καὶ πατρός, ὅστις σᾶς ἀγαπᾷ τόσον τρυφερῶς.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Πόσον εἶσαι ἄδικος, Ὀδοάρδε ! Ἀλλ' ἄφῃσέ με νὰ μνημονεύσω ἐν πρᾶγμα μόνον ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, ὑπὲρ τῆς γειτνιασέως τῆς αὐλῆς, αἵτινες εἶνε τόσον μισηταὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν ἀρετὴν σου. — Ἐδῶ, ἐδῶ μόνον ὁ ἔρως ἠδυνήθη νὰ συνενώσῃ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον γεννηθῇ δι' ἀλλήλους. Μόνον ἐδῶ ὁ κόμης ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὴν Αἰμυλίαν· καὶ τὴν εὗρῃκε.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Παραδέχομαι τοῦτο. Ἀλλά, καλὴ μου Κλαυδία, ἔχεις ἄρᾳ γε δίκαιον, διότι τὸ ἀποτέλεσμα σοὶ ἔδωκε δίκαιον ; — Καλόν, ὅτι ἡ ἀνατροφὴ αὕτη τῆς πόλεως ἐτελείωσε τοιουτοτρόπως ! — Ἄς μὴ θέλωμεν νὰ εἴμεθα σοφοὶ ἐκεῖ, ὅπου μόνον εὐτυχεῖς ὑπῆρξαμεν. Καλόν, ὅτι ἐτελείωσε τοιουτοτρόπως. — Τώρα συνηντήθησαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν προωρισμένοι δι' ἀλλήλους· τώρα ἄφῃσέ τὴν νὰ μεταβῇ, ὅπου ἡ ἀθρότης καὶ ἡ ἡσυχία τὴν καλοῦσι. — Τί πρέπει ὁ κόμης νὰ κάμῃ ἐδῶ ; Νὰ κύπτῃ, νὰ κολακεύῃ, νὰ ἔρπῃ καὶ νὰ ζητῇ νὰ ὑπερβάλῃ αὐτοὺς τοὺς Μαρινέλλας, ἵνα ἐπὶ τέλους ἀποκτήσῃ τύχην, τῆς ὁποίας δὲν ἔχει ἀνάγκην ; ἵνα ἐπὶ τέλους ἀξιωθῇ τιμῆς, ἥτις δὲν εἶνε τιμὴ δι' αὐτόν ; — Πύρρε !

ΠΥΡΡΟΣ

Ἐδῶ ἔμαι, ἀφέντη !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὑπαγε καὶ φέρε τὸν ἵππον μου πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κόμητος. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ θὰ ἱππεύσω ἐκεῖ πάλιν. (ὁ Πύρρος ἐξέρχεται.) Διατί πρέπει ὁ κόμης νὰ ὑπηρετῇ ἐδῶ, ἐνῶ δύναται νὰ διατάττῃ ἐκεῖ; — Πρὸς τούτοις δὲν λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν, Κλαυδία, ὅτι ἔνεκα τῆς κόρης μας ψυχραίνονται αἱ σχέσεις του πρὸς τὸν πρίγκηπα Ὁ πρίγκηψ μὲ μισεῖ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὀλιγώτερον ἴσως, ἢ ὅσον φοβεῖσαι.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Φοβεῖσαι! — Ὡς νὰ φοβοῦμαι τι.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Διότι, μήπως δὲν σοὶ εἶπον, ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶδε τὴν κόρην μας;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὁ πρίγκηψ; — Καὶ ποῦ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Εἰς τὴν τελευταίαν συναναστροφὴν τοῦ καγκελαρίου Γριμάλδην, τὴν ὁποίαν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του. Ἐδείχθη τόσον εὐμενὴς πρὸς αὐτήν . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τόσον εὐμενής;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Συνδιελέχθη τόσον πολὺ μετ' αὐτῆς . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἐγοντεύθη τόσον πολὺ διὰ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν εὐφυΐαν της

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἐγοντεύθη τόσον πολὺ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἐκαμε τόσα ἐγκώμια τῆς ὠραιότητός της . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἐγκώμια; — Καὶ ὅλα ταῦτα μοὶ λέγεις μὲ τόνον ἐνθουσιασμοῦ; ὦ Κλαυδία, Κλαυδία! Ματαία, ἀνόητος μήτηρ!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ διατί;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καλὰ, καλὰ! Καὶ τοῦτο ἀκόμη παρῆλθε τώρα. — Ἄ! ὅταν φαντάζωμαι Ἴδου ἀκριβῶς, τί δύναται νὰ μὲ πληγώσῃ θανασίμως! — Ὁ ἡδυπαθής, ὅστις θαυμάζει, ὀρέγεται. — Κλαυδία! Κλαυδία! Μόνη ἡ ἰδέα μὲ καθιστᾷ μανιώδη! — Τοῦτο ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλῃς ἀμέσως. — Ἀλλὰ, δὲν θέλω νὰ σοὶ εἶπω δυσάρεστα πράγματα σήμερον. Καὶ θὰ ἔλεγον τοιαῦτα (λαμβάνει τὴν χεῖρά της) ἐὰν ἔμενον ἀκόμη. — Ἀφῆσέ με λοιπόν, ἄφῆσέ με νὰ φύγω. — Ὁ Θεὸς ἅς σὲ προστατεύσῃ, Κλαυδία! — Καλὴν ἐντάμωσιν!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὅποῖος ἄνθρωπος! — ὦ τί τραχεῖα ἀρετή! — ἐὰν πραγματι πρέπει νὰ ὀνομάζεται οὕτως. — Ὅλα φαίνονται ὑποπτα, ὅλα ἀξιοτιμώρητα εἰς αὐτήν! — Ἡ, ἐὰν τοῦτο λέγεται γινῶσις τῶν ἀνθρώπων· τίς θὰ ἐπεθύμει τότε νὰ τοὺς γνωρίσῃ; — Ἀλλὰ, ποῦ εἶνε καὶ ἡ Αἰμυλία; — Ὁ

πρίγκηψ εἶνε ἐχθρὸς τοῦ πατρός, ἐπομένως ἐπομένως, ἐὰν ἡ κόρη ἀρέσκει εἰς τὸν πρίγκηπα, τοῦτο γίνεται μόνον πρὸς ὕβριν τοῦ πατρός.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΑΙΜΥΛΙΑ καὶ ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΑΙΜΥΛΙΑ

(ὁρμᾷ ἐντρομοῖ καὶ ἐν συγχύσει εἰς τὸ δωμάτιον.)

Δόξα τῷ Θεῷ! δόξα τῷ Θεῷ! — Τώρα εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ! Ἡ μήπως μὲ ἠκολούθησε; (ρίπτουσα ὀπίσω τὸν πέπλον καὶ βλέπουσα τὴν μητέρα της.) Τρώντι, μῆτερ; — Μὲ ἠκολούθησε; — Ὁχι, δόξα τῷ Θεῷ!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τί τρέχει, κόρη μου; τί ἔχεις;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τίποτε, τίποτε

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ ὅμως κυττάζεις τόσον ἄγρια γύρω σου καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου τρέμει;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τί ὥφειλον ν' ἀκούσω! Καὶ ποῦ, ποῦ ὥφειλον νὰ τὸ ἀκούσω!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Σὲ ἐνόμιζον εἰς τὴν ἐκκλησίαν

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἀκριβῶς ἐκεῖ! Διὰ τὴν κακίαν τί εἶνε ἐκκλησία, τί εἶνε ἅγιον βῆμα! — Ἀχ, μῆτέρ μου! (ρίπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας της.)

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὁμίλησον, κόρη μου! — Δὸς τέλος εἰς τὸν φόβον μου!
— Τί κακὸν δύνασαι νὰ πάθῃς ἐκεῖ, εἰς τοὺς ἱεροὺς
τόπους;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Οὐδέποτε ἡ εὐλάβειά μου ἔπρεπε νὰ εἶνε θερμοτέρα
καὶ βαθύτερα, ἢ σήμερον· οὐδέποτε ἦτο ὀλγωτέρα, ἢ
ὅσον ἔπρεπε νὰ εἶνε!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Εἴμεθα ἄνθρωποι, Αἰμυλία. Δὲν εἴμεθα πάντοτε διατε-
θειμένοι πρὸς προσευχήν. — Ἡ θέλησις τοῦ νὰ προσ-
ευχώμεθα εἶνε ἤδη προσευχή διὰ τὸν οὐρανόν.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἁμαρτήσωμεν, εἶνε ἤδη ἁμαρτία!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν δὲν εἶχεν ἡ Αἰμυλία μου.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὅχι, μῆτέρ μου· τόσον κάτω δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ πέσω τὸ
ἔλεος τοῦ Ὑψίστου. — Ἀλλά, διατί νὰ δύναται ἡ ξένη
ἁμαρτία νὰ μᾶς καταστήσῃ συνενόχους παρὰ τὴν θέλη-
σίν μας;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Σύνελθε εἰς ἑαυτήν! — Συγκέντρωσον τὰς ιδέας σου
ὅσον δύνασαι. — Εἰπέ μοι διὰ μιᾶς, τί συνέβη.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Μόλις εἶχον γονυπετήσῃ—μακρύτερον ἀπὸ τοῦ ἁγίου
βήματος ἢ ὅσον συνειθίζω, διότι ἤλθον πολὺ ἀργά—
μόλις ἤρχισα ν' ἀνυψῶ τὴν καρδίαν μου, ὅτε κάτι τι
ἔλαβε θέσιν ὀπισθέν μου, πολὺ πλησίον ὀπισθέν μου! —
Δὲν ἠδυνήθην νὰ κινηθῶ, οὔτε πρὸς τὰ ἐμπρός, οὔτε
πρὸς τὰ πλάγια—ὅσον καὶ ἂν ἐπεθύμουν, φοβουμένη, μὴ

ἡ εὐλάβεια ἐνὸς ἄλλου ταραξὴ τὴν ἰδικήν μου. — Ἡ εὐ-
 λάβεια! τοῦτο ἦτο τὸ χειρότερον, ὅπερ ἐφοβούμην. — Δὲν
 παρῆλθεν ὅμως πολλὴ ὥρα, ἤκουσα ἐγγύτατα εἰς τὰ
 ὦτα μου . . . μὲ βαθὺν στεναγμόν . . . ὅχι τὸ ὄνομα μιᾶς
 ἁγίας, ἀλλὰ . . . — μὴ θυμόνης, μῆτερ! — τὸ ἰδικόν μου
 ὄνομα! — ὦ, διατί κεραυνοὶ τοῦ οὐρανοῦ δὲν μὲ ἐμπό-
 δισαν ν' ἀκούσω περισσότερα! — Ὁμίλει περὶ ὠραιότητος
 καὶ ἔρωτος . . . παρεπονεῖτο, ὅτι αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἥτις μὲ
 καθιστᾷ εὐτυχῆ—ἐὰν μὲ καθίστα τοιαύτην—ἀποφασίζει
 διὰ παντός τὴν δυστυχίαν του. — Μὲ ἐξώρκιζε . . . καὶ
 ἔπρεπε ν' ἀκούσω ὅλα ταῦτα! — Ἀλλὰ δὲν ἔστρεψα τὴν
 κεφαλὴν· ἐπροσποιήθην, ὅτι δὲν ἤκουον τίποτε . . . τί
 ἄλλο ἠδυνάμην νὰ πράξω; — Νὰ παρακαλέσω τὸν φύλακα
 ἄγγελόν μου, ὅπως μὲ καταστήσῃ κωφὴν καὶ ἄς ἦτο
 ἀκόμη . . . καὶ ἄς ἦτο διὰ παντός! — Διὰ τοῦτο παρεκά-
 λεσα τὸν θεόν· τοῦτο ἦτο τὸ μόνον, διὰ τὸ ὅποιον ἠδυ-
 νήθην νὰ προσευχηθῶ. — Ἐπὶ τέλους ἐπλησίασεν ἡ ὥρα
 νὰ ἐγερθῶ. — Ἡ λειτουργία ἦτο περὶ τὸ τέλος. Ἐτρεμον
 νὰ στραφῶ. Ἐτρεμον νὰ ἴδω ἐκεῖνον, ὅστις ἠδύνατο νὰ
 ἐπιτρέψῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο. Καὶ ὅτε
 ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν, ὅτε τὸν εἶδον . . .

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ποῖον κόρη μου;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Μάντευσέ τον, μῆτερ, μάντευσέ τον. — Ἐνόμισα ὅτι ἡ
 γῆ θὰ μὲ καταπίῃ! — Εἶδον αὐτὸν τὸν ἴδιον!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ποῖον « αὐτὸν τὸν ἴδιον; »

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τὸν πρίγκηπα.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τὸν πρίγκηπα; — ὦ, εὐλογημένη ἡ ἀνυπομονησία τοῦ
 πατρός σου, ὅστις ἦτο ἐδῶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς καὶ δὲν
 ἠθελε νὰ σὲ περιμένῃ!

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὁ πατήρ μου ἔδω ; — καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ περιμένη ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἄν εἰς τὴν ταραχὴν σου τῷ ἔλεγες ταῦτα !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Λοιπόν, μῆτέρ μου ; — Τί ἀξιοτιμώρητον ἠδύνατο νὰ εὔρη εἰς ἐμέ ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τίποτε· τόσον ὀλίγον, ὅσον εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν. — Καὶ ὅμως, ὅμως . . . Ἄ, δὲν γνωρίζεις τὸν πατέρα σου ! Εἰς τὸν θυμὸν του ἤθελε συγχύσει τὸ ἄθωον ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος μὲ τὸν ἐγκληματίαν. Εἰς τὴν παραφροσύνην του θὰ ἐφαινόμην εἰς αὐτὸν παραίτιος ἐκείνου, τὸ ὅποῖον δὲν ἠδυνήθην οὔτε νὰ ἐμποδίσω, οὔτε νὰ προβλέψω — Ἀλλὰ τὰ περαιτέρω, κόρη μου, τὰ περαιτέρω . . . Ὅτε ἀνεγνώρισας τὸν πρίγκηπα . . . Ἐλπίζω, ὅτι ἠδυνήθης νὰ κρατήσης σεαυτῆς ἀρκούντως, ἵνα τῷ δείξης μὲ ἐν βλέμμα ὅλην τὴν καταφρόνησιν, τὴν ὁποίαν ἀξίζει.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τοῦτο δὲν ἠδυνήθην, μῆτέρ μου. — Μετὰ τὸ βλέμμα, δι' οὗ τὸν ἀνεγνώρισα, δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸν προσβλέψω δευτέραν φοράν. Ἐφυγον . . .

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ ὁ πρίγκηψ δὲ ἠκολούθησε ; . .

ΑΙΜΥΛΙΑ

Δὲν τὸ ἤξευρον, ἕως ὅτου εἰς τὸν πρόναον ἠσθάνθην, ὅτι μοῦ ἐκράτει τις τὴν χεῖρα. Ἦτο αὐτός ! Ἐξ ἐντροπῆς ὤφειλον νὰ τὸ ὑποστῶ· ἐὰν ἤθελον ἀπαλλαχθῇ αὐτοῦ, τοῦτο θὰ εἶχεν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τῶν διερχομένων. Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη σκέψις, διὰ τὴν ὁποίαν ἤμην ἱκανὴ—ἡ τὴν ὁποίαν ἐνθυμοῦμαι τώρα πάλιν. Ὡμίλει καὶ ἐγὼ ἀπε-

κρίθην. Ἀλλά, τί ἔλεγε καὶ τί ἀπεκρίθην... ἐὰν ἔλθῃ τοῦτο πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, θὰ εἶνε καλόν, θὰ σοὶ τὸ εἶπω, μῆτέρ μου. Τώρα δὲν ἤξεύρω τίποτε πλέον περὶ ὧν τούτων. Αἱ αἰσθήσεις μου μὲ εἶχον ἐγκαταλείψει. — Εἰς μάτην ἀναπολῶ, πῶς ἀπηλλάγην αὐτοῦ καὶ πῶς ἔφυγον ἐκ τοῦ προνάου. Ἐπανευρίσκομαι μόνον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ τὸν ἀκούω ἀκολουθοῦντά με καὶ τὸν ἀκούω εἰσερχόμενον συγχρόνως μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀναβαίνοντα τὴν κλίμακα μετ' ἐμοῦ

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὁ φόβος συγχύζει τὰς αἰσθήσεις, κόρη μου! — Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, πόσον ἡλλοιωμένον ἦτο τὸ πρόσωπόν σου ὅταν ὤρμησας εἰς τὸ δωμάτιον! — Ἀλλ' ὅχι· τόσον μακρὰν δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ. — Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐὰν ὁ πατήρ σου ἤξευρε τοῦτο! — Πόσον μανιώδης ἔγεινεν ἤδη, ὅτε ἔμαθεν, ὅτι ὁ πρίγκηψ σὲ εἶδεν ἐσχάτως εὐαρέστως! — Ἐν τούτοις, μένε ἡσυχος, κόρη μου. Θεώρησον ὡς ὄνειρον ὅ,τι συνέβη. Καὶ τωόντι θὰ ἔχῃ ὀλιγωτέρας ἀκόμη συνεπείας, ἢ ἐν ὄνειρον. Σήμερον διαφεύγεις διὰ μιᾶς ὅλας τὰς καταδιώξεις.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἀλλά, δὲν ἔχει οὕτω, μῆτέρ μου; Ὁ κόμης πρέπει νὰ τὸ μάθῃ. Εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ τὸ εἶπω.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ ὅχι! — Διατί; Θέλεις διὰ μηδαμινὸν πρᾶγμα νὰ τὸν καταστήσῃς ἀνήσυχον; — Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐγίνετο τοιοῦτος τώρα, μάθε, τέκνον μου, ὅτι τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνεργεῖ ἀμέσως, δὲν εἶνε ἔνεκα τούτου ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον δηλητήριο. Ὅ,τι δὲν κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐραστήν, κάμνει εἰς τὸν σύζυγον. Τὸν ἐραστήν δύναται μάλιστα νὰ κολακεύσῃ, ὅτι ὑπερτερεῖ τόσον σπουδαίου ἀνταγωνιστοῦ. Ἀλλ' ἀφοῦ ὑπερέβαλεν αὐτόν ἤ, τότε, τέκνον μου τότε ὁ

ἐραστῆς μεταβάλλεται πολλάκις εἰς ἐντελῶς ἄλλο πλᾶσμα. Ὁ φύλαξ ἄγγελός σου ἄς σὲ διαφυλάττῃ ἀπὸ τοιαύτην πείραν !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἡξεύρεις μῆτέρ μου, πόσον εὐχαρίστως ὑποτάσσομαι κατὰ πάντα εἰς τὰς φρονηωτέρας κρίσεις σου. — Ἄν ὅμως ἐμάνθανε παρὰ τινος ἄλλου, ὅτι ὁ πρίγκηψ ὠμίλησε σήμερον μετ' ἐμοῦ ; Δὲν ἤθελεν ἄρά γε ἡ διωπὴ μου αὐξήσῃ θᾶπτον ἢ βράδιον τὴν ἀνησυχίαν του ; — Μοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τηρῶ μυστικόν τι ἀπ' αὐτοῦ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἀδυναμία ! Ἐρωτικὴ ἀδυναμία ! — Ὅχι· χιλιάκις ὄχι, κόρη μου ! Μὴ τῷ εἶπῃς τίποτε. Ἄς μὴ μάθῃ τίποτε.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἔστω λοιπόν, μῆτερ. Δὲν ἔχω θέλησιν ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς σου θελήσεως. — Ἄ ! (μετὰ βαθείας εἰσπνοῆς.) Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἐλαφροτέραν πάλιν. — Τί ἀνόητον, περιφοβὸν παιδίον εἶμαι ἐγώ ! — Δὲν εἶνε ἀληθές, μῆτέρ μου ; Θὰ ἡδυνάμην τρώντι νὰ φερθῶ καὶ ἄλλως, χωρὶς νὰ παραβλάψω τὴν τιμὴν μου.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Δὲν ἤθελον νὰ σοὶ εἶπω τοῦτο, πρὶν ἢ τὸ εἶπῃ εἰς σὲ ἡ ἰδική σου φρόνησις. Καὶ ἤξευρον ὅτι θὰ σοὶ τὸ ἔλεγεν εὐθύς ἅμα ἤθελες συνέλθει εἰς ἐαυτήν. — Ὁ πρίγκηψ εἶνε γυναικάρεσκος. Εἶσαι ὀλίγον συνειθισμένη ν' ἀκούῃς τὴν ἀσήμαντον γλῶσσαν τῆς γυναικαρεσκειᾶς. Εἰς αὐτὴν μία φιλοφροσύνη μεταβάλλεται εἰς συναίσθημα, μία κολακεία εἰς διαβεβαίωσιν, ἡ φαντασία εἰς πόθον, ὁ δὲ πόθος εἰς πρότασιν. Ἐν μὴδὲν φαίνεται εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν ὡς τὸ πᾶν· καὶ τὸ πᾶν πάλιν ὡς ἐν μὴδέν.

ΑΙΜΥΛΙΑ

ὦ μῆτέρ μου ! — Τότε πρέπει νὰ φαίνομαι τρώντι γελοία μὲ τὸν φόβον μου ! — Τώρα βεβαίως δὲν θὰ μάθῃ

τίποτε ὁ καλός μου Ἀππιάνος! — Θὰ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ μὲ ἐκλάβῃ μᾶλλον ματαίαν ἢ ἐνάρετον. — Ἄ, ἔρχεται αὐτὸς ὁ ἴδιος! Εἶνε τὸ βάδισμά του.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΑΠΠΙΑΝΟΣ καὶ οἱ ἄνωτέρω.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

(εἰσέρχεται μελαγχολικός, προσηλόνων τὸ ὄμμα πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ προσεγγίζων τὴν Αἰμυλίαν, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ, μέχρις ὅτου αὕτη τρέχει εἰς προὔπαντήσιν του.)

Ἄ, φιλτάτη μου! — Δὲν σὲ ἐνόμιζον παροῦσαν εἰς τὸν προθάλαμον.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ᾔσαι φαιδρότερος καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν μὲ ἐνόμιζες παροῦσαν. — Τόσον σκεπτικός; τόσον σοβαρός; — Δὲν ἀξίζει αὕτη ἡ ἡμέρα εὐχάριστόν τινα συγκίνησιν;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἀξίζει περισσότερον, ἢ ὀλόκληρον τὴν ζωὴν μου. Ἀλλ' ἐνῶ μοὶ παρέχει τόσην εὐδαιμονίαν—εἶνε ἴσως αὕτη αὕτη ἡ εὐδαιμονία, ἥτις μὲ καθιστᾷ τόσον σοβαρόν, ἥτις—ὡς τὸ λέγεις σύ, ἀγάπη μου—μὲ καθιστᾷ τόσον σκεπτικόν. (βλέπων τὴν μητέρα.) Ἄ, καὶ σεῖς ἐδῶ, δέσποινα; — σεῖς, τὴν ὁποίαν θὰ προσφωνήσω ἐντὸς ὀλίγου διὰ τρυφερωτέρου ὀνόματος.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὅπερ θὰ εἶνε ἡ μεγίστη ὑπερηφάνειά μου. — Πόσον εὐτυχὴς εἶσαι, Αἰμυλία μου! Διατί ὁ πατήρ σου δὲν ἠθέλε νὰ συμερισθῇ τῆς ἀγαλλιάσεώς μας!

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τὴν στιγμήν ταύτην μόνον ἀπεσπάσθην ἀπὸ τῆς ἀγκάλης του, ἢ μᾶλλον αὐτὸς ἀπεσπάσθην ἐκ τῆς ἰδικῆς μου.—

Ὅποῖος ἄνθρωπος, ὁ πατήρ σου! Τὸ πρότυπον πασῶν τῶν ἀνδρικῶν ἀρετῶν! Εἰς ὅποια αἰσθήματα ὑψώνεται ἡ ψυχὴ μου, ὅταν εἶνε παρών! Οὐδέποτε ἡ ἀπόφασίς μου νὰ ἦμαι πάντοτε καλός, πάντοτε εὐγενής, εἶνε σταθερωτέρα, ἢ ὁπόταν τὸν βλέπω,—ὁπόταν τὸν συλλογίζωμαι. Καὶ πῶς ἄλλως, ἢ διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δύναμαι νὰ δείξω ἑμαυτὸν ἄξιον νὰ ὀνομάζωμαι υἱός του; νὰ ἦμαι ἰδικός σου, Αἰμυλία μου;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ περιμένῃ!

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Πιστεύω, διότι ἡ Αἰμυλία του κατὰ τὴν στιγμιαίαν ταύτην ἐπίσκεψιν ἤθελε τὸν συγκινήσει παραπολύ, ἤθελε κυριεύσει ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν του.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ δὲ εὑρίσκεν ἐνασχολουμένην εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ γάμου σου, καὶ ἤκουσεν...

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ὅ,τι μετὰ τρυφερωτάτου θαυμασμοῦ ἤκουσα καὶ ἐγὼ ὑπ' αὐτοῦ. — Κάλλιστα οὕτως Αἰμυλία μου! Θὰ λάβω εὐλαβῆ σύζυγον, καὶ σύζυγον ἣτις δὲν καυχᾶται διὰ τὴν εὐλάβειάν της.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἀλλά, τέκνα μου, ἄς κάμωμεν τὸ ἓν καὶ ἄς μὴ ἀφήσωμεν τὸ ἄλλο. — Ἡ ὥρα κατεπείγει· σπεῦσον τώρα, Αἰμυλία!

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Διατί, κυρία μου;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Δὲν θέλετε πιστεύω, κόμη, δὲν θέλετε νὰ τὴν ὀδηγήσετε τοιουτοτρόπως, ὅπως εἶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τρώντι, τώρα μόνον τὸ παρατηρῶ. — Τίς δύναται νὰ σὲ βλέπῃ Αἰμυλία, καὶ νὰ προσέχῃ ἀκόμῃ εἰς τὸν καλλωπισμόν σου ; — Καὶ διατί ὄχι τοιουτοτρόπως, ὅπως εἶνε ;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὅχι, φίλτατέ μου, ὄχι τοιουτοτρόπως, ὄχι ὅλως διόλου τοιουτοτρόπως. Ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ κομψότερον, ὄχι πολὺ. — Ἀμέσως, ἀμέσως καὶ ἐτελείωσα. — Τίποτε, ὅλως διόλου τίποτε ἐκ τοῦ πολυτίμου κοσμήματος ἐκείνου, τοῦ τελευταίου δώρου τῆς ἀφειδοῦς μεγαλοψυχίας σου. Τίποτε, ὅλως διόλου τίποτε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἤρμοζον μόνον εἰς τὸ τοιοῦτον κόσμημα. — Θὰ ἠδυνάμην νὰ δυσανασχετῶ ἔνεκα τοῦ κοσμήματος τούτου, ἐὰν δὲν ἤρχετο ἐκ τῆς χειρός σου. Διότι τρεῖς φορές τὸ εἶδον εἰς τὸ ὄνειρόν μου.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρον τίποτε δι' αὐτό !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Μοὶ ἐφάνη ὥς νὰ τὸ ἐφόρουν καὶ ὥς νὰ μετεβάλλετο ἕκαστος λίθος εἰς μαργαρίτην. Μαργαρίται ὅμως, μῆτέρ μου, μαργαρίται σημαίνουνσι δάκρυα.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τέκνον ! — Αὐτὴ ἡ σημασία εἶνε ὄνειρωδεστέρα τοῦ ὀνείρου. — Δὲν ἠγάπας ἀπ' ἀρχῆς μαργαρίτας μᾶλλον ἢ λίθους ;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τρώντι, μῆτερ, τρώντι

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

(σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός.)

Σημαίνουνσι δάκρυα ! — σημαίνουνσι δάκρυα !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Πῶς ; τοῦτο προξενεῖ ἐντύπωσιν εἰς σέ ; — Εἰς σέ ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Μάλιστα, ἔπρεπε νὰ ἐντρέπωμαι. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ φαντασία μου εἶνε διατεθειμένη εἰς θλιβεράς ὀνειροπολήσεις...

ΑΙΜΥΛΙΑ

Διατί ὅμως εἶνε διατεθειμένη εἰς τοιαύτας ; — Καὶ τί νομίζεις ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ; — Τί ἐφόρουν, ὅτε σοὶ ἤρεσα τὴν πρώτην φορὰν ; — Τὸ ἠξεύρεις ἀκόμη ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἄν τὸ ἠξεύρω ἀκόμη ; Δὲν σὲ βλέπω ποτὲ ἀλλέως διὰ τοῦ νοῦ μου, ἢ τοιουτοτρόπως, καὶ σὲ βλέπω τοιουτοτρόπως καὶ τότε ἀκόμη, ὅταν δὲν σὲ βλέπω.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Λοιπόν, φόρεμα τοῦ ἰδίου χρώματος, τοῦ ἰδίου σχήματος, πτερυγίζον καὶ ἐλεύθερον...

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἐξαιρετον !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ τὴν κόμην...

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Εἰς τὴν αὐτὴν μελάγχρουν λάμψιν της, εἰς βοστρύχους, ὅπως τοὺς ἔπλασεν ἡ φύσις...

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὸ ῥόδον εἰς αὐτήν ! Καλά ! καλά ! — Ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἴσταμαι τοιουτοτρόπως ἀπέναντί σου.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΑΠΠΙΑΝΟΣ, ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

(βλέπων τὴν Αἰμυλίαν ἐκ τῶν ὀπισθεν, μετὰ μελαγχολικοῦ τόνου.)

Μαργαρίται σημαίνουνσι δάκρυα! — Ὀλίγην ὑπομονήν;
— Ἔστω, ἐὰν μόνον ὁ χρόνος ἔτρεχεν ἐκτὸς ἡμῶν! —
Ἐὰν ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου δὲν
ἐλάμβανεν ἐνίστε τὴν διάρκειαν ἐτῶν ἐντὸς ἡμῶν!

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἡ παρατήρησις τῆς Αἰμυλίας, κόμη, ἦτο τόσον ταχεῖα,
ὅσον ἦτο ὀρθή. Φαίνεσθε σήμερον σοβαρώτερος ἢ κατὰ
τὸ σύνηθες. — Εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς βήματος ἀπὸ τοῦ σκο-
ποῦ τῶν πόθων σας—μετανοεῖτε ἄρα, διότι ἐπέστη ἡ
πραγματοποίησις τῶν πόθων σας;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἄ, μῆτέρ μου πῶς δύνασθε νὰ ὑποπτεύετε τοιοῦτόν τι
διὰ τὸν υἱόν σας; Ἀλλά,—εἶνε ἀληθές· εἶμαι σήμερον
ἀσυνήθως μελαγχολικὸς καὶ κατηφής. — Βλέπετε ὅμως,
δέσποινα, ὅταν εὐρίσκεται τις εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς βή-
ματος ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, ἢ ὅταν δὲν ἐξεκίνησεν ἀκόμη—
εἶνε κατὰ βάθος ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα. Ὅ,τι βλέπω ὅ,τι
ἀκούω, ὅ,τι ὀνειρεύομαι, μὲ διδάσκει ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ
προχθὲς τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Αὕτῃ καὶ μόνη ἡ ιδέα
συνδέεται μὲ πᾶσαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχω
καὶ θέλω νὰ ἔχω. — Τί εἶνε τοῦτο; Δὲν τὸ ἐννοῶ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Μὲ καθιστᾶτε ἀνήσυχον, κόμη.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τὸ ἐν προστίθεται τότε εἰς τὸ ἄλλο! — Δυσανασχετῶ
δυσανασχετῶ διὰ τοὺς φίλους μου, δι' ἐμὲ αὐτόν.

Πῶς τοῦτο ;
ΚΛΑΥΔΙΑ
ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Οἱ φίλοι μου ζητοῦσιν ἀπαιτητικῶς, ἵνα εἶπω εἰς τὸν πρίγκηπα μίαν λέξιν περὶ τοῦ γάμου μου πρὶν ἢ τελεσθῇ. Παραδέχονται, ὅτι δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ὁ σεβασμὸς πρὸς αὐτὸν τὸ ἐπιβάλλει. — Καὶ εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸ ὑποσχεθῶ. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤθελον νὰ πορευθῶ πρὸς αὐτόν

ΚΛΑΥΔΙΑ
(ἔκπληκτος.)
Πρὸς τὸν πρίγκηπα ;

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΠΥΡΡΟΣ, εὐθὺς ἔπειτα ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ. Οἱ ἄνωτέρω.

ΠΥΡΡΟΣ
Κυρά, ὁ μαρκέζος Μαρινέλλης ἦρθε ἔμπροστὰ ὅς τὸ σπῆτι καὶ ῥωτᾷ γιὰ τὸν Κόντε.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ
Δι' ἐμέ ;

ΠΥΡΡΟΣ
Ἐδῶ εἶνε. (ἀνοίγει τὴν θύραν εἰς τὸν Μαρινέλλον καὶ ἐξέρχεται.)

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
Παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, δέσποινα. — Κύριε Κόμη, ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ ἔμαθον, ὅτι θὰ σᾶς εὔρω ἐδῶ. Ἐχω μίαν κατεπείγουσαν ἐντολὴν δι' ὑμᾶς. — Δέσποινα, παρακαλῶ διὰ δευτέραν φοράν νὰ μὲ συγχωρήσετε· θὰ εἶνε τελειωμένη ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν.

ΚΛΑΥΔΙΑ
Τὰς ὁποίας δὲν θέλω νὰ παρατείνω. (κάμνει ὑπόκλισιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ, ΑΠΠΙΑΝΟΣ

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Λοιπόν, Κύριέ μου ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ
πρίγκηπος.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τί εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς του ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καυχῶμαι ἐπὶ τῷ ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ διαβιδαστής τόσον
ἐξόχου εὐμενείας. Καὶ ἂν ὁ Κόμης Ἀππιάνος θέλει νὰ
μὴ ἀναγνωρίσῃ ἐπίτηδες εἰς ἐμὲ τὸν προθυμότατον
τῶν φίλων του

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Χωρὶς πολλὰ προοίμια, ὁᾶς παρακαλῶ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ τοῦτο ἀκόμη! — Ὁ πρίγκηψ πρέπει νὰ στείλῃ
ἀμέσως πληρεξούσιον εἰς τὸν δοῦκα τῆς Μάσδας ἐπὶ τῇ
εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου του μὲ τὴν πριγκήπισσαν θυγατέρα
τοῦ δουκός. Πολὺν καιρὸν ἐδίσταζε ποῖον νὰ ἐκλέξῃ.
Ἐπὶ τέλους ἡ ἐκλογή του ἔπεδεν ἐφ' ὑμᾶς, κύριε Κόμη.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἐπ' ἐμέ ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ τοῦτο—ἂν ἡ φιλία δύναται νὰ εἶνε κομπορρήμων
—ὄχι ἄνευ τῆς συνεργείας μου . . .

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τρώντι, μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀμνηχανίαν, πῶς πρέπει νὰ
εὐχαριστήσω. — Πρὸ πολλοῦ ἤδη δὲν ἐπερίμενον πλέον,
ὅτι ὁ πρίγκηψ ἤθελεν εὐδοκήσει νὰ μὲ χρησιμοποιοῦν.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τῷ ἔλειπε μόνον ἡ κατάλληλος εὐκαιρία. — Καὶ ἂν ἀκόμη αὕτη δὲν ᾔτο ἀρκούντως ἀνταξία ἀνδρός, οἷος ὁ κόμης Ἀππιάνος· τότε, βεβαίως, ἡ φιλία μου πολὺ ἔσπευσε.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Φιλία καὶ φιλία καὶ ἡ τρίτη λέξις φιλία! — Ἀλλὰ μὲ ποῖον ὀμιλῶ; τὴν φιλίαν τοῦ μαρκεσίου Μαρινέλλης οὐδὲ κἂν ὠνειρεύθην!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὁμολογῶ τὸ ἄδικόν μου, κύριε κόμη τὸ ἀσυγχώρητον ἄδικόν μου, ὅτι ἤθελον νὰ ᾔμαι φίλος σας ἄνευ τῆς ἀδείας ὑμῶν. Μόλα ταῦτα—τί πειράζει τοῦτο; Ἡ εὐμένεια τοῦ πρίγκηπος, καὶ ἡ προσενεχθεῖσα ὑμῖν τιμὴ δὲν μεταβάλλονται καὶ δὲν ἀμφιδάλλω, ὅτι θὰ τὴν δεχθῆτε μετὰ ζέσεως.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

(μετὰ τινὰ σκέψιν.)

Βεβαιότατα.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐλᾶτε λοιπόν.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ποῦ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἰς τὸ Δόσαλο, εἰς τὸν πρίγκηπα. — Ὅλα εἶνε ἔτοιμα καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσετε εὐθὺς σήμερον.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τί λέγετε; — Εὐθὺς σήμερον;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καλλίτερον ἀκόμη, αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν ἢ τὴν ἐπομένην. Τὸ πρᾶγμα κατεπεῖγει πολὺ.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τῇ ἀληθείᾳ ; — Τότε λυποῦμαι, ὅτι πρέπει νὰ ἀρνηθῶ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ὁ πρίγκηψ μοὶ ἐπεφύλαξε.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πῶς ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω σήμερον, — οὔτε αὔριον — οὔτε μεθαύριον ἀκόμη.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀστεΐζεσθε, κύριε κόμη.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Μεθ' ὑμῶν ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀμίμητον ! Ἄν ὁ ἀστειῖσμός ἀφορᾷ τὸν πρίγκηπα, τότε γίνεται ἔτι φαιδρότερος. — Δὲν δύνασθε ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ὅχι, κύριε, ὄχι. — Καὶ ἐλπίζω, ὅτι ὁ πρίγκηψ θὰ ἐκτιμήσῃ ὁ ἴδιος τὴν δικαιολογίαν μου.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὴν ὁποίαν εἶμαι περίεργος νὰ μάθω.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

ὦ, ἐν μικρὸν πράγμα ! — Βλέπετε, σήμερον πρόκειται νὰ νυμφευθῶ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπόν ; καὶ κατόπιν ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Καὶ κατόπιν ; — καὶ κατόπιν ; — Ἡ ἐρώτησίς σας εἶνε ἀφελῆς μέχρις ἀπελπισίας !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὑπάρχουσι παραδείγματα γάμων, κύριε κόμη, οἱ ὅποιοι ἀνεβλήθησαν. — Δὲν πιστεύω, ἐννοεῖται, ὅτι τοῦτο γίνεται πάντοτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νύμφης ἢ τοῦ μνηστῆρος. Τὸ πρᾶγμα ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ δυσάρεστόν του. Καὶ ὅμως, μοὶ φαίνεται ἡ διαταγὴ τοῦ κυρίου

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἡ διαταγὴ τοῦ κυρίου; — τοῦ κυρίου; Κύριος, τὸν ὅποιον ἐκλέγομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, δὲν εἶνε καθ'αυτὸ ὁ κύριός μας. — Παραδέχομαι, ὅτι ὀφείλετε δεῖς ἀπόλυτον ὑπακοὴν εἰς τὸν πρίγκηπα. Ἀλλ' ὄχι ἐγώ. — Ἐγὼ ἦλθον εἰς τὴν αὐλήν του ἐκουσίως. Ἦθελον νὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν ὑπηρετῶ, ἀλλ' ὄχι νὰ ἦμαι ὁ δοῦλός του. Εἶμαι ὁ ὑποτελὲς μεγαλειτέρου κυρίου

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μεγαλείτερος ἢ μικρότερος—ὁ κύριος εἶνε ὁ κύριος.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Περιττὸν νὰ συζητήσω περὶ τούτου μεθ' ὑμῶν. — Ἀρκετὰ. Εἰπέτε εἰς τὸν πρίγκηπα ὅ,τι ἠκούσατε: ὅτι λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ δεχθῶ τὸ δεῖγμα τῆς εὐμενείας του, διότι τελῶ σήμερον ἀκριβῶς γάμον, ὅστις ἀποτελεῖ ὁλόκληρον τὴν εὐδαιμονίαν μου.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δὲν θέλετε νὰ τῷ ἀναγγεῖλετε συγχρόνως μετὰ ποίας;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Μετὰ τῆς Αἰμυλίας Γαλόττη.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μετὰ τῆς κόρης αὐτοῦ τοῦ οἴκου;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Αὐτοῦ τοῦ οἴκου.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Οὐμ! Οὐμ!

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τί λέγετε;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μοι φαίνεται, ὅτι τότε θὰ ὑπῆρχον ὀλιγώτεραι ἀκόμη
δυσκολίαι ἢν' ἀναβληθῇ ἡ τελετὴ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σας.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἡ τελετή; ἡ τελετὴ μόνον;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Οἱ καλοὶ αὐτοὶ γονεῖς δὲν θ' ἀκριβολογήσωσι τοσοῦτον
διὰ τοῦτο.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Οἱ καλοὶ αὐτοὶ γονεῖς;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ἡ Αἰμυλία μένει βεβαίως ἐξησφαλισμένη εἰς ὑμᾶς.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Βεβαίως ἐξησφαλισμένη;—Εἴσθε μὲ τὸ «βεβαίως σας...»
βεβαίως σωστὴ μαῖμοῦ!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἰς ἐμὲ τοῦτο, Κόμη;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Διατί ὅχι;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Οὐρανὲ καὶ κόλασις! — Θὰ ὁμιλήσωμεν ἀκόμη μίαν
λέξιν μεταξύ μας!

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Μπα! Μοχθηρὰ εἶνε ἡ μαῖμοῦ, ἀλλά...

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Χάρε καὶ διάβολε! Κόμη, ἀπαιτῶ ικανοποίησιν!

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Αὐτὸ ἐννοεῖται.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ θὰ τὴν ἐλάμβανον ἀμέσως τώρα . . . δὲν θέλω μόνον
νὰ χαλάσω αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰς τὸν τρυφερὸν ἐραστὴν.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Καλὸν ζωῦφιον ! Ὅχι δά, ὅχι δά ! — (λαμβάνων αὐτὸν ἐκ
τῆς χειρός.) Εἰς τὴν Μάσσαν, ἐννοεῖται, δὲν ἔχω ὄρεξιν σή-
μερον νὰ σταλῶ· ἀλλὰ διὰ περίπατον μεθ' ὑμῶν ἔχω ἀρ-
κετὸν καιρόν ! — Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(ὅστις ἀπωθεῖ τὴν χεῖρά του καὶ ἐξέρχεται.)

Ὀλίγην ὑπομονήν, κόμη, ὀλίγην ὑπομονήν !

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ, ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Φύγε ἀχρεῖε ! — Ἄ ! αὐτὸ μοὶ ἔκαμεν εὐχαρίστησιν ! Τὸ
αἷμά μου περιῆλθεν εἰς ἀναβρασμόν. Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν
διαφορετικὸν καὶ καλλίτερον !

ΚΛΑΥΔΙΑ

(εἰσερχομένη ταχύτητα καὶ ἔντρομος.)

Θεέ μου ! Κύριε κόμη . . . Ἦκουσα σφοδρὰν λογομα-
χίαν. Οἱ ὀφθαλμοί σας φλέγουσι ! Τί συνέβη ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Τίποτε, δέσποινα, ὅλως διόλου τίποτε. Ὁ αὐλάρχης
Μαρινέλλης μοὶ παρέσχε μεγάλην ἐκδούλευσιν. Μὲ ἀπὴλ-
λαξε τῆς ἐπισκέψεως πρὸς τὸν πρίγκηπα.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τφόντι ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Δυνάμεθα τώρα ν' αναχωρήσωμεν διὰ τοῦτο ἐνωρίτερον. — Πηγαίνω ὅπως θέσω εἰς κίνησιν τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ ἐπανέρχομαι εὐθύς. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Αἰμυλία θὰ εἶνε ἐπίσης ἕτοιμος.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Δύναμαι νὰ ᾔμαι ἐντελῶς ἡσυχος ;

ΑΠΠΙΑΝΟΣ

Ἐντελῶς ἡσυχος, δέσποινα.

(Ἐξέρχονται πρὸς διαφόρους διευθύνσεις.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἰς μάτην· ἀπέκρουσε τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ τιμὴν
μετὰ μεγίστης περιφρονήσεως.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ οὕτω θὰ μείνη τὸ πρᾶγμα; καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ
λοιπόν; καὶ ἡ Αἰμυλία θὰ γείνη σήμερον ἀκόμῃ ἰδική του;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἦλπιζον τόσον πολὺ εἰς τὸ σχέδιόν σου. — Τίς οἶδε,
πόσον ἀνοήτως ἐφέρθης καὶ πάλιν. — Ὅταν ἡ συμβουλὴ
τοῦ μωροῦ εἶνε καλὴ μίαν φοράν, τότε φρόνιμος ἄνθρω-
πος πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. — Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ συλλο-
γισθῶ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἴδου ἡ ωραία ἀνταμοιβή μου!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ διατί ἀνταμοιβή;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Διότι ἤθελον νὰ ριψοκινδυνεύσω καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμῃ δι' αὐτό. — Ἀφοῦ παρετήρησα, ὅτι οὔτε σοβαρότης οὔτε χλεύη δὲν ἠδύναντο νὰ πείσωσι τὸν κόμῃτα, ὅπως ὑποτάξῃ τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν τιμὴν, ἐδοκίμασα νὰ τὸν ἐμβάλω εἰς λύσσαν. Εἶπον εἰς αὐτὸν πράγματα, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἔγεινεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἐξηκόντισεν ὕδρεις κατ' ἐμοῦ καὶ ἐγὼ ἀπήτησα ἱκανοποιήσιν—καὶ τὴν ἀπήτησα ἀμέσως. — Ἐσκέφθην ὡς ἐξῆς: ἢ αὐτὸς μὲ παραμερίζει, ἢ ἐγὼ αὐτόν. Ἄν ἐγὼ αὐτόν· τότε εἴμεθα ἐντελῶς κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἄν αὐτὸς ἐμέ,—λοιπόν, καὶ ἂν ἀκόμῃ τοῦτο ἦτο· τότε πρέπει νὰ φύγῃ καὶ ὁ πρίγκηψ κερδίζει τοῦλάχιστον καιρόν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὸ ἔκαμες αὐτό; σὺ Μαρινέλλα;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄ! ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ ἐκ τῶν προτέρων ἐκεῖνος, ὅστις εἶνε τόσον μωρός, ἵνα προσφέρῃ ἑαυτὸν ὡς θυσίαν χάριν τῶν μεγάλων. . . . ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ ἐκ τῶν προτέρων, πόσον εὐγνώμονες θὰ εἶνε. . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ ὁ κόμης; — ἔχει τὴν φήμην, ὅτι δὲν ἀφήνει νὰ τοῦ ἐπαναλάβωσι τὰ ἴδια.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἄνευ ἀμφιβολίας. — Τίς δύναται νὰ τὸν κατακρίνῃ; — Εἶπεν, ὅτι ἔχει σήμερον καὶ σπουδαιότερόν τι ἀκόμῃ νὰ πράξῃ ἢ νὰ σπάσῃ τὴν κεφαλὴν του μετ' ἐμοῦ. Καὶ μὲ παρέπεμψεν εἰς τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μετὰ τῆς Αἰμυλίας Γαλόττη! — Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ κάμνει μανιώδη! — Μετὰ ταῦτα τὸν ἀφῆκες καὶ ἔφυγες—καὶ ἔρ-

χεσαι καὶ κομπάζεις, ὅτι ἐρριψοκινδύνευσας τὴν ζωὴν
σου χάριν ἐμοῦ,—ὅτι ἐθυσιάσθης δι' ἐμέ . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ὅμως τί θέλετε, Ὑψηλότατε, τί ἔπρεπε νὰ πράξω
περισσότερον ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Νὰ πράξης περισσότερο ;—Ὡς ἂν εἶχες πράξει κάτι τι !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄλλ' εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, Ὑψηλότατε, τί ἐπράξατε
σεῖς ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ; — Εἶχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ τῇ
ὁμιλήσετε ἀκόμη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τί ἐσυμφωνήσατε
μετ' αὐτῆς ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

(χλευαστικῶς.)

Περιέργεια μέχρι κόρου ! — τὴν ὁποίαν πρέπει ὅμως νὰ
εὐχαριστήσω. — Ὡ, τὸ πᾶν ἐπῆγε κατ' εὐχὴν. Δὲν εἶνε
ἀνάγκη νὰ κοπιάσῃς περισσότερο, ὦ ὑπερπροθυμότητε
φίλε μου ! Ἦλθε μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς ὁδοῦ εἰς προῦ-
πάντησιν τῶν ἐπιθυμιῶν μου. Ἡδυνάμην σχεδὸν νὰ τὴν
λάβω ἀμέσως μαζύ μου. (ψυχρῶς καὶ προστακτικῶς.) Τώρα
ἔμαθες, ὅ,τι ἤθελες νὰ μάθῃς—καὶ ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς ! — Ναί, ναί αὐτὸ εἶνε τὸ τέλος
τῆς ὑποθέσεως,—καὶ θὰ ἦτο τὸ τέλος, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθε-
λον νὰ δοκιμάσω τὸ ἀδύνατον. — Τὸ ἀδύνατον, λέγω ; —
τόσον ἀδύνατον δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἀλλὰ τολμηρόν ! —
Ἄν εἶχομεν τὴν νύμφην εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, ἤθελον
ἐγγυηθῇ, ὅτι ὁ γάμος δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο.

ΠΡΙΓΚΗΨ

(καγχάζων.)

Χά, χά ! — Τί δὲν ἐγγυᾶται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! — Τώρα
δὲν θὰ ἔλειπε παρὰ νὰ τῷ δώσω ἓν ἀπόσπασμα τῆς σωμα-

τοφυλακῆς μου, θὰ ἐτίθετο μετ' αὐτοῦ εἰς ἐνέδραν ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, θὰ προσέβαλε μὲ πεντήκοντα συντρόφους μίαν ἄμαξαν, καὶ θὰ ἀπέσπα μίαν κόρην ἐξ αὐτῆς, τὴν ὁποίαν θὰ μοὶ ἔφερεν ἐν θριάμβῳ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πολλάκις ἤδη ἀπήχθη κόρη διὰ τῆς βίας, χωρὶς νὰ ὁμοιάζῃ τοῦτο πρὸς βιαίαν ἀπαγωγὴν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐὰν ἤξευρες νὰ τὸ ἐκτελέσῃς, δὲν θὰ ἐφλυάρεις πρότερον τόσον πολὺ περὶ αὐτοῦ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἔκβασιν δὲν πρέπει τις νὰ λάβῃ τὴν εὐθύνην—ἐνδέχεται, νὰ συμβῶσι δυστυχήματα . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ ἐγὼ εἶμαι συνειθισμένος νὰ ἐπιβάλλω τὴν εὐθύνην εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶνε ἀθῶοι !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπὸν, Ὑψηλότατε . . . (ἀκούεται μακρόθεν πυροβολισμός.)
Ἄ! Τί ἦτο αὐτό; Ἦκουσα καλῶς; — Δὲν ἠκούσατε καὶ δεῖς, Ὑψηλότατε, ἓνα πυροβολισμὸν; — Καὶ ἰδοὺ καὶ δεύτερος !

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί εἶνε τοῦτο; Τί τρέχει;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τί νομίζετε, πρίγκηψ; — Ἄν ἡμὴν δραστηριώτερος, ἢ ὁδὸν πιστεύετε;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δραστηριώτερος; εἰπὲ λοιπὸν

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐν συντόμῳ συμβαίνει, ὅ,τι εἶπον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εἶνε δυνατόν ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μόνον, μὴ λησμονήσετε ἐκεῖνο, πρίγκηψ, περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ἐβεβαιώσατε πρὸ μιᾶς στιγμῆς. — Ἔχω καὶ πάλιν τὸν λόγον σας . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἄλλ' αἱ προπαρασκευαί, ἐλπίζω, εἶνε τοιουτοτρόπως, ὥστε

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅσον εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ! — Ἡ ἐκτέλεσις ἀνετέθη εἰς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ὁποίους δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ. Ἡ ὁδὸς διέρχεται ἐγγύτατα εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ κήπου. Ἐκεῖ οἱ μὲν θὰ προσβάλωσι τὴν ἄμαξαν δῆθεν ἵνα τὴν διαρπάσωσι, οἱ δὲ ἄλλοι, μεθ' ὧν εὐρίσκεται ὁ ὑπηρέτης μου, θὰ ὀρμήσωσιν ἐκ τοῦ κήπου δῆθεν, ἵνα ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν τῶν προσβεβλημένων. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν, τὴν ὁποίαν τὰ δύο μέρη συνάπτουσι κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ ὑπηρέτης μου θὰ ἀρπάσῃ τὴν Αἰμυλίαν, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ τὴν σώσῃ, καὶ θὰ τὴν φέρῃ διὰ τοῦ κήπου εἰς τὴν ἔπαυλιν. Τοιαύτη εἶνε ἡ συμφωνία. — Τί λέγετε τώρα, πρίγκηψ ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὲ ἐκπλήττεις διὰ παραδόξου τρόπου. — Καὶ φόβος μὲ κατέχει (ὁ Μαρινέλλης μεταβαίνει εἰς τὸ παράθυρον.) Ποῦ βλέπεις ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ εἶνε ! — Καλά· — καὶ εἷς προσωπιδοφόρος ἔρχεται ἤδη καλπάζων περὶ τὸ περίφραγμα . . . ἀναμφιβόλως, ὅπως μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπιτυχίαν. — Ἀπομακρυνθῆτε, Ὑψηλότατε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἄχ, Μαρινέλλα . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπόν; Τώρα ἔπραξα παραπολλά, καὶ πρότερον παραπολὺ ὀλίγα· δὲν εἶνε οὕτω;

ΠΡΙΓΚΗΨ

· Ὅχι τοῦτο. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ μεθ' ὅλα ταῦτα . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δὲν ἐννοεῖτε; — Καλλίτερον ὅλα διὰ μιᾶς. — Ταχέως, φύγετε! — Ὁ προσωπιδόφορος δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἴδῃ. (ὁ πρίγκηψ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ καὶ ἔπειτα ΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(μεταβαίνων πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.)

Ἐκεῖ ἡ ἄμαξα ἐπιστρέφει βραδέως πρὸς τὴν πόλιν. — Τόσον βραδέως; Καὶ εἰς ἐκάστην θύραν εἰς ὑπηρέτης; — Αὐτὰ εἶνε σημεῖα, τὰ ὅποια δὲν μοι ἀρέσκουσι: — σημεῖα, ὅτι ἡ ἀπόπειρα ἐπέτυχεν ἐξ ἡμιδείας μόνον. — ὅτι φέρουν ἀργὰ ὀπίσθεν ἓνα πληγωμένον, — καὶ ὅχι ἓνα νεκρόν. — Ὁ προσωπιδόφορος καταβαίνει. — Εἶνε ὁ Ἄγγελος ὁ ἴδιος! Τί παράτολμος! — Καὶ ὅμως — γνωρίζει τοὺς κρυφίους δρόμους ἐδῶ. — Νεύει πρὸς ἐμέ. Πρέπει νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τοῦ πράγματος. — Ἄ κύριε κόμη, σεῖς ὅστις δὲν ἠθέλετε νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Μάσσαν καὶ ὀφείλετε τώρα νὰ πορευθῆτε μακρύτερον δρόμον ἀκόμη! — Τίς σᾶς ἐδίδαξε νὰ γνωρίζετε τόσον καλῶς τὰς μαῖμοῦδας; (στρεφόμενος πρὸς τὴν θύραν.) Μάλιστα, κύριε· εἶνε τῶντι μοχθηραί! — Λοιπόν, Ἄγγελε;

ΑΓΓΕΛΟΣ

(ὅστις ἀφῆρεσε τὴν προσωπίδα.)

Προδοχί, κύριε θαλαμηπόλε! Θὰ τὴν φέρουν ἀμέσως!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ πῶς ἐτελείωσε τὸ πρᾶγμα ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μοῦ φαίνεται, πολὺ καλὰ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πῶς ἔχει ὁ κόμης ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Νὰ σᾶς χαρῶ· ἔτσι κ' ἔτσι. — Μὰ πρέπει νὰ τὸ μυρίσθηκε. Γιατί δὲν ἦτανε ὅλως διόλου ἀνετοίμαστος.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ταχέως, εἰπέ μοι, ὅ,τι ἔχεις νὰ μοὶ εἴπῃς ! — Εἶνε νεκρός :

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μοῦ κακοφαίνεται γιὰ τὸν καλὸν ἄνθρωπο.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λάβε αὐτό, διὰ τὴν ἐλεήμονα καρδίαν σου ! (δίδει βαλάντιον μὲ χρήματα εἰς αὐτόν.)

ΑΓΓΕΛΟΣ

Κι' ὁ καλός μου ὁ Νικολός ἀκόμα ! — ποῦ ἔπρεπε νὰ πλερώσῃ τὴ δουλιὰ μὲ τὸ πετσί του !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπόν ; νεκροὶ καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μοῦρχεται νὰ κλάψω γι' αὐτὸ τὸ τιμημένο παληκάρι ! — Μολονότι αὐτὸ (ζυγίζων τὸ βαλάντιον εἰς τὴν χεῖρά του) μοῦ γλυκαίνει τὸν θάνατό του ἓνα ψυχαλάκι. Εἶμαι ὁ κληρονόμος του, διότι ἔκαμα τὴν ἐκδίκησιν γι' αὐτόν. Ἔτσι εἶνε ὁ νόμος μας, τόσον καλὸς νόμος μοῦ φαίνεται, ποτὲ δὲν ἔγεινε γιὰ πίστι καὶ φιλία. — Αὐτὸς ὁ Νικολός, κύριε θαλαμηπόλε . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ σὺ μὲ τὸν Νικολόν σου! — Ἀλλ' ὁ κόμης, ὁ κόμης...

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μωρέ, ὁ κόντες τὸν ἐτσάκωσε καλά. Μὰ γι' αὐτὸ ἐτσάκωσα κ' ἐγὼ πάλι τὸν κόντε! — Ἐπεσε καὶ ἂν ἀκόμη ἦρθε ζωντανὸς 'σ τὸ ἀμάξι στοιχνηματίζω πῶς δὲν θὰ 'βγῇ πάλι ζωντανὸς ὅξω ἀπ' αὐτό.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄν τοῦτο εἶνε τῳόντι βέβαιον, Ἀγγελε!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Νὰ χάσω τὴν ὑπηρεσία σας, ἂν δὲν εἶνε ἀληθές! — Ἐχετε κι' ἄλλαις προσταγαῖς ἀκόμα; Γιατί ὁ δρόμος μου εἶνε πολὺ μακρυνός. Θέλομε νὰ 'βγοῦμε σήμερα ὅξω ἀπὸ τὰ σύνορα.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὑπαγε λοιπόν!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄν γείνη πάλι κάτι τι, κύριε θαλαμηπόλε—ξέρετε, ποῦ ἔμπορεῖτε νὰ μὲ 'βρῆτε. Ἐκεῖνο, ποῦ ἓνας ἄλλος ἔχει τὸ θάρρος νὰ κάμῃ, αὐτὸ δὲ θὰ 'νε Σολομωνικὴ γιὰ 'μένα. Καὶ εἶμαι πλιὸ 'φθηνὸς ἀπὸ κάθε ἄλλο. (ἐξέρχεται.)

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καλὸν τοῦτο. — Καὶ ὅμως ὄχι ἐντελῶς καλόν. — Ἐντροπή, Ἀγγελε, νὰ ἦσαι τόσον φειδωλός! Ἦτο ἄξιος τῳόντι καὶ δευτέρου πυροβολισμοῦ ἀκόμη. — Καὶ πόσον πολὺ πρέπει ἴσως νὰ βασανίζεται τώρα, ὁ ἀτυχὴς κόμης! — Ἐντροπή, Ἀγγελε! Αὐτὸ λέγεται πολὺ σκληρὰ ἐξάσκησης τοῦ ἐπαγγέλματός σου—καὶ κακὴ ἐργασία. — Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε ἀκόμη ὁ πρίγκηψ. Πρέπει νὰ ἐννοήσῃ πρῶτον ὁ ἴδιος, πόσον χρήσιμος εἶνε εἰς αὐτὸν αὐτὸς ὁ θάνατος. — Αὐτὸς ὁ θάνατος... Τί θὰ ἔδιδον διὰ νὰ ἦμαι βέβαιος!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐκεῖ ἀναβαίνει τὴν δενδροστοιχίαν. Τρέχει πρὸ τοῦ ὑπηρετοῦ. Ὁ φόβος, ὡς φαίνεται, δίδει πτερὰ εἰς τοὺς πόδας της. Δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεύῃ τι ἀκόμη. Νομίζει, ὅτι ἐσώθη μόνον ἀπὸ τῶν ληστῶν. — Ἀλλὰ πόσον καιρὸν δύναται νὰ διαρκέσῃ τοῦτο ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπὸν. . τὴν ἔχομεν τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ τάχα ἡ μήτηρ της ; Δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὁ κόμης ; — Τί ἐπετύχομεν τότε ; Πῶς ἠμπορῶ νὰ τὴν κατακρατήσω τότε παρὰ τὴν θέλησίν της ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἰς ὅλα ταῦτα δὲν ἔχω τώρα ἀκόμη καμμίαν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένωμεν. Ὀλίγην ὑπομονήν, Ὑψηλότετε. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα ἔπρεπε νὰ γίνη.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Διὰ ποῖον σκοπὸν ; ἀφοῦ πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμεν ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἴσως δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμωμεν. — Βλέπω μυρία πράγματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠμποροῦμεν νὰ στηριχθῶμεν. Καὶ λησμονεῖτε τάχα τὸ σπουδαιότερον ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πῶς δύναμαι νὰ λησμονήσω, ὅ,τι βεβαίως οὐδὲ κἂν ἐσυλλογίσθην ; Τὸ σπουδαιότερον ; — ποῖον εἶνε ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡ τέχνη τοῦ ἀρέσκειν, τοῦ πείθειν,—ἡ ὁποία δὲν λείπει ποτὲ εἰς προίκηπα, ὅστις ἀγαπᾷ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δὲν λείπει ποτέ; — ἐκτός, ὅταν ἔχει περισσότερον ἀνάγκην αὐτῆς — Ἐκαμα σήμερον ἤδη παραπολὺ κακὴν πεῖραν αὐτῆς τῆς τέχνης. Μεθ' ὅλας τὰς κολακείας καὶ τὰς διαβεβαιώσεις μου δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποσπάσω οὐδὲ κἂν μίαν λέξιν ἀπ' αὐτῆς. Ἀλαλός καὶ καταβεβλημένη καὶ τρέμουσα ἴστατο πρὸ ἐμοῦ, ὡς ἐγκληματίας ἀκούων τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Ἡ ἀγωνία τῆς μετεδί-
δετο εἰς ἐμέ, ἔτρεμον καὶ ἐγὼ καὶ ἐτελείωσα ζητῶν συγ-
γνώμην παρ' αὐτῆς. Μόλις ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν προσ-
φωνήσω ἐκ νέου. — Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εἰσόδου τῆς
τοῦλάχιστον δὲν τολμῶ νὰ ἦμαι παρών. — Σὺ, Μαρινέλλα,
πρέπει νὰ τὴν ὑποδεχθῇς. Ἐγὼ θ' ἀκούσω ἐδῶ πλησίον,
ποῖαν φάσιν θὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ θὰ ἔλθω, ἀφοῦ εἶμαι
πάλιν μᾶλλον κύριος ἐμαυτοῦ. (ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ καὶ εὐθὺς ἔπειτα ὁ ὑπηρέτης του ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ
μετὰ τῆς ΑΙΜΥΛΙΑΣ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐὰν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν τὸν εἶδε νὰ πέσῃ . . . καὶ αὐτὸ
δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε, διότι σπεύδει τόσον πολὺ . . . Ἐρ-
χεται! Καὶ ἐγὼ ἀκόμῃ δὲν θέλω νὰ ἦμαι ὁ πρῶτος, ὅστις
θὰ παρουσιασθῇ ἐδῶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. (ἀποσύρεται
εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης.)

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Μπῆτε ἐδῶ, κυρά.

ΑΙΜΥΛΙΑ
(ἀσθμαίνουσα.)

Ἄ! — Ἄ! — Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε· σὲ εὐχαριστῶ.... Ἀλλά, Θεέ μου! Θεέ μου! ποῦ εἶμαι; Καὶ ἐντελῶς μόνη; Ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ μου; Ποῦ ἔμεινεν ὁ κόμης; — Θὰ ἔλθωσιν, ἐλπίζω, θὰ ἔλθωσιν ἀμέσως ὀπισθὲν μου;

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Μοῦ φαίνεται.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Σοὶ φαίνεται; Δὲν τὸ ἡξεύρεις; Δὲν τοὺς εἶδες; — Μήπως δὲν ἐπυροβόλησαν ὀπισθὲν μας;

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Πυροβολήσανε; Ἔτσι;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ναί· βεβαίως! Καὶ ἡ σφαῖρα ἐπέτυχε ἡ τὸν κόμητα ἡ τὴν μητέρα μου.

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Θὰ πάω ἀμέσως γιὰ νὰ ῥωτήσω γι' αὐτούς.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὅχι ἄνευ ἐμοῦ! — Θὰ ὑπάγω μαζύ, πρέπει νὰ ὑπάγω μαζύ σου. Ἐλα, φίλε!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(προσερχόμενος αἴφνης, ὡς ἂν εἰσῆρχετο αὐτὴν τὴν στιγμήν.)

Ἄ, δεσποινίς! Ποία δυστυχία ἡ μᾶλλον ποία εὐτυχία. . ποία εὐτυχὴς δυστυχία μᾶς περιποιεῖ τὴν τιμὴν....

ΑΙΜΥΛΙΑ
(ἐκπληττομένη.)

Τί; σεῖς ἐδῶ, κύριέ μου; — Εἶμαι λοιπὸν τότε εἰς τὴν οἰκίαν σας; — Συγχωρήσατέ με, κύριε ἀντάρχα. Προσέβληθήμεν οὐχὶ μακρὰν ὑπὸ ληστών. Τότε γενναῖοι ἄνθρωποι ἦλθον εἰς βοήθειάν μας — καὶ αὐτὸς ὁ καλὸς

ἄνθρωπος μὲ κατεβίβασεν ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ μὲ ἔφερεν ἐδῶ. — Ἀλλὰ τρομάζω, βλέπουσα, ὅτι ἐγὼ ἐσώθην μόνη. Ἡ μήτηρ μου εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς κίνδυνον. Ὅπισθέν μας ἐπυροβόλησαν μάλιστα — Ἴσως ἀπέθανε! — καὶ ἐγὼ ζῶ ἀκόμη; — Συγχωρήσατέ με. Πρέπει νὰ φύγω. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ—ὅπου ἔπρεπε νὰ μένω!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡσυχάσατε, δεσποινίς. Τὸ πᾶν ἔχει καλῶς· ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε μεθ' ὑμῶν, τὰ ἠγαπημένα πρόσωπα, χάριν τῶν ὁποίων αἰσθάνεσθε τόσον μέγαν φόβον. — Ἐν τῷ μεταξύ, Βαπτιστή, ὕπαγε, τρέξε! δὲν ἠξεύρουσιν ἴσως, ποῦ εὐρίσκεται ἡ δεσποινίς. Θὰ τὴν ζητήσωσιν ἴσως εἰς τι τῶν παραρτημάτων τῆς ἐπαύλεως. Φέρε τους ἐδῶ ἀμέσως! (ὁ Βαπτιστὴς ἐξέρχεται.)

ΑΙΜΥΛΙΑ

Βεβαίως; Ἐσώθησαν ὅλοι; δὲν ἔπαθον τίποτε; — Ἀχ, αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡμέρα τρόμου εἶνε δι' ἐμέ! — Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μένω ἐδῶ· πρέπει νὰ σπεύσω εἰς προὔπαντησίν των

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Διατί τοῦτο, δεσποινίς; Ἀλλως τε εἴσθε ἤδη ἀσθμαίνουσα καὶ ἐξήντλημένη. Ἀναλάβετε μᾶλλον καὶ εὐαρεστηθῆτε νὰ μεταβῆτε εἰς δωμάτιον, ὅπου ὑπάρχει περισσοτέρα ἀνεσις. — Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ πρίγκηψ αὐτὸς ὁ ἴδιος περιποιεῖται ἤδη τὴν ἀγαπητὴν, ἀξιοσέβαστον μητέρα σας καὶ ὅτι θὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς ὑμᾶς.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τίς, λέγετε;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ μας.

ΑΙΜΥΛΙΑ

(ἐν μεγίστῃ καταπλήξει.)

Ὁ πρίγκηψ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μετὰ τὴν πρώτην εἶδῃσιν ἔτρεξεν εἰς βοήθειάν σας.—
Εἶνε λίαν παρωργισμένος, ὅτι ἐτόλμησαν νὰ ἐκτελέσωσι
τοιοῦτο κακούργημα τόσον πλησίον αὐτοῦ, οὕτως εἶπεῖν
ὑπὸ τὰ ὄμματά του. Διέταξε νὰ καταδιωχθῶσιν οἱ κα-
κοῦργοι καὶ ἡ τιμωρία των, ἂν συλληφθῶσι, θὰ εἶνε
ἀνήκουστος.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὁ πρίγκηψ! — Ἀλλὰ ποῦ εἶμαι τότε λοιπόν;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἰς τὸ Δόσαλο, τὴν ἑπαυλιν τοῦ πρίγκηπος.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὅποια σύμπτωσις! — Καὶ πιστεύετε δυνατόν, ὅτι θὰ
ἔλθῃ εὐθὺς ὁ ἴδιος; — Ἀλλὰ τότε ἐν συνοδείᾳ τῆς μη-
τρός μου;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐφθασεν ἤδη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΑΙΜΥΛΙΑ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποῦ εἶνε; Ποῦ; — Σᾶς ζητοῦμεν πανταχοῦ, ὠραιότατη
δεσποινίς. — Ἀλλ' εἰσθε ὑγιής; — Τότε βεβαίως ὅλα εἶνε
καλά. Ὁ κόμης, ἡ μήτηρ σας...

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἀχ, Ὑψηλότητε! Ποῦ εὐρίσκονται; ποῦ εἶνε ἡ μή-
τηρ μου;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅχι μακράν· ἐδῶ, πολὺ πλησίον.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Θεέ μου! εἰς ποίαν κατάστασιν θὰ εὕρω ἴσως τὴν μὲν ἢ τὸν δέ! Ὅχι ἴσως: βεβαίως! Διότι μοὶ κρύπτει ἡ Ὑψηλότης σας—τὸ βλέπω—μοὶ κρύπτει . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅχι δά, καλλίστη μου δεσποινίς. — Δόσατέ μου τὸν βραχίονα καὶ ἀκολουθήσατέ με μετ' ἐμπιστοσύνης.

ΑΙΜΥΛΙΑ

(ἀναποφάσιστος.)

Ἀλλά . . . ἂν δὲν συνέβη τίποτε εἰς αὐτούς . . . ἂν αἱ προαισθήσεις μου μὲ ἀπατῶσι,—διατί τότε δὲν εἶνε ἤδη ἐδῶ; διατί δὲν ἤλθον μεθ' ὑμῶν, Ὑψηλότατε;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Σπεύσατε λοιπόν, δεσποινίς, ὅπως ἴδετε ἐξαφανιζόμενα διὰ μιᾶς ὅλα τὰ φαντάσματα τοῦ φόβου σας.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τί πρέπει νὰ κάμω; (συστρέφουσα τὰς χεῖρας.)

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πῶς, δεσποινίς; εἶνε δυνατόν νὰ ἔχετε καμμίαν ὑποψίαν κατ' ἐμοῦ;

ΑΙΜΥΛΙΑ

(γονυπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ.)

Εἰς τοὺς πόδας σας, Ὑψηλότατε . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ἀνεγείρων αὐτήν.)

Μὲ κάμετε νὰ ἐντρέπωμαι — Ναί, Αἰμυλία εἶμαι ἄξιος τῆς σιωπηλῆς ταύτης μομφῆς. — Τὴν διαγωγὴν μου σήμερον τὸ πρωῒ δὲν δύναται τις νὰ δικαιολογήσῃ—τὸ πολὺ πολὺ νὰ τὴν ἐννοήσῃ. — Συγχωρήσατε τὴν ἀδυναμίαν μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀνησυχήσω δι' ἐξομολογήσεως,

ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω ἀποτελέσμά τι. Πρὸς τούτοις ἐτιμωρήθην ἀρκούντως διὰ τῆς ἀφώνου ἐκπλήξεως, μεθ' ἧς μὲ ἠκούσατε, ἢ καλλίτερον, μεθ' ἧς δὲν μὲ ἠκούσατε. — Καὶ ἂν ἠδυνάμην ἀκόμη, νὰ ἐξηγήσω τὴν σύμπτωσιν ταύτην, ἥτις μοὶ παρέχει μίαν φορὰν ἔτι, πρὶν ἢ ἐξαφανισθῶσι διὰ παντὸς πᾶσαι αἱ ἐλπίδες μου... ἥτις μοὶ παρέχει ἅπαξ ἔτι τὸ εὐτύχημα νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω . . . καὶ ἂν ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ ἐξηγήσω τὴν σύμπτωσιν ταύτην ὡς νεῦμα εὐνοϊκῆς τύχης—ὡς θαυμασίαν ἀναβολὴν τῆς ὀριστικῆς καταδίκης μου, ἵνα δυνηθῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν ἐπιείκειαν ὑμῶν. — Θέλω οὐχ ἥττον—μὴ τρομάζετε, δεσποινίς!— νὰ ἐξαρτῶμαι μόνον καὶ μόνον ἐκ τοῦ βλέμματός σας. Οὐδὲ μία λέξις, οὐδὲ εἷς στεναγμὸς θὰ σᾶς προσβάλῃ. — Μόνον, ἄς μὴ μὲ λυπήσῃ ἡ δυσπιστία σας. Μόνον, μὴ ἀμφιβάλετε οὔτε στιγμήν περὶ τῆς ἀπεριορίστου ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖτε ἐπ' ἐμοῦ. Μόνον ἄς μὴ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν σας, ὅτι χρειάζεσθε τὴν προστασίαν ἐνὸς ἄλλου κατ' ἐμοῦ. — Καὶ τώρα ἔλθετε, δεσποινίς,—ἔλθετε ἐκεῖ, ὅπου θέλγητρα σᾶς ἀναμένουσιν, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀρέσκεσθε περισσότερον. (τὴν ὁδηγεῖ ἔξω, οὐχὶ ἄνευ ἀντιστάσεως ἐκ μέρους αὐτῆς.) Ἀκολουθήσατέ μας, Μαρινέλλα!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀκολουθήσατέ μας ; — αὐτὸ σημαίνει : μὴ μᾶς ἀκολουθήσετε ! — Καὶ διατί πρέπει ἀκόμη νὰ τοὺς ἀκολουθήσω ; Ἄς δοκιμάσῃ ὁ ἴδιος τί θὰ κατορθώσῃ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετ' αὐτῆς. — Πᾶν, ὅ,τι ἔχω νὰ πράξω εἶνε— νὰ ἐμποδίσω, ὅπως μὴ ἐνοχληθῶσιν. — Παρὰ τοῦ κόμητος . . . τοῦτο βεβαίως δὲν περιμένω. — Ἀλλὰ παρὰ τῆς μητρὸς, παρὰ τῆς μητρὸς ! — Θὰ ἠπόρουν τωόντι, ἐὰν αὕτη ἀνεχώρει τόσον ἥσυχος καὶ ἐγκατέλειπε τὴν θυγατέρα της. — Λοιπὸν, Βαπτιστή ; τί τρέχει ;

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ
(είσερχόμενος ταχέως.)

Ἡ μητέρα, κύριε αὐλάρχα!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἦμην βέβαιος! — Ποῦ εἶνε;

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Ἄν δὲν τὴν προφθάσετε, θὰ εἶνε ἐδῶ σὲ μιὰ στιγμή. — Δὲν εἶχα διόλου ὄρεξι, καθὼς μὲ προστάξατε γιὰ τὰ ῥάτια, νὰ τὴ γυρέψω: ὅταν ἄκουσα ἀπὸ μακρὰ τὰς φωνάς της. Εἶνε ὁ ταῖς πατημασιαῖς τῆς κόρης της, ἂν δὲν εἶνε ἀκόμα καί... ὁ ταῖς πατημασιαῖς ὅλου μας τοῦ σχεδίου. — Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ὁρίσκονται ὁ αὐτὴ τὴν ἐρημιά, τοὺς ἐμάζωξε τριγύρω της καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς θέλει νὰ ᾖ ὁ κεῖνος, ποῦ τῆς δείχνει τὸν δρόμο. Ἄν τῆς εἶπαν πλὴν, πῶς ὁ πρίγκηπας εἶνε ἐδῶ, πῶς ἐσεῖς εἴστε ἐδῶ — αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. — Τί θέλετε νὰ κάμετε τώρα;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄς ἴδωμεν! (συλλογιζόμενος.) Ν' ἀπαγορεύσωμεν τὴν εἴσοδον εἰς αὐτήν, ἐνῶ ἡξεύρει, ὅτι ἡ κόρη της εἶνε ἐδῶ; — Αὐτὸ δὲν ἀρμόζει. — Βεβαίως, θ' ἀνοίξῃ μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἴδῃ τὸν λύκον μετὰ τοῦ ἀρνίου. — Τοὺς ὀφθαλμούς; — αὐτὸ ὑποφέρεται ἀκόμη· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἄς ἐλεήσῃ τὰ ὦτά μας! — Μὰ τί λοιπόν; ὁ δυνατώτερος λάρυγξ ἐξαντλεῖται ἐπὶ τέλους, καὶ αὐτὸς ἀκόμη τῶν γυναικῶν. Παύουσιν ὅλοι νὰ φωνάζωσιν, ὅταν κουρασθῶσιν. — Ἐπειτα... εἶνε ὅμως πάντοτε ἡ μήτηρ, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπὲρ ἡμῶν. — Ἄν γνωρίζω καλὰ τὰς μητέρας... τὸ νὰ εἶνε μία εἶδος πενθερᾶς πρίγκηπος, κολακεύει τὰς πλείστας. — Ἄφυσέ την νὰ ἔλθῃ, Βαπτιστή, ἄφυσέ την νὰ ἔλθῃ!

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Ἀκούσατε, ἀκούσατε !

ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

(ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.)

Αἰμυλία ! Αἰμυλία ! Κόρη μου, ποῦ εἶσαι ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Φύγε, Βαπτιστή, καὶ προσπάθησε μόνον ν' ἀπομακρύνῃς τοὺς περιέργους συντρόφους της.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ, ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΚΛΑΥΔΙΑ

(ἥτις παρουσιάζεται εἰς τὴν θύραν, ἐνῶ ὁ Βαπτιστὴς θέλει νὰ ἐξέλθῃ.)

Ἄ ! — Αὐτὸς τὴν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀμάξης ! Αὐτὸς τὴν ἀπεμάκρυνε ! — Σὲ ἀναγνωρίζω ! Ποῦ εἶνε ; Εἰπέ, δυστυχῆ !

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Αὐτὸ εἶνε τὸ « εὐχαριστῶ μου ; »

ΚΛΑΥΔΙΑ

ὦ, ἂν ἀξίζεις ἐν « εὐχαριστῶ » (μετὰ γλυκυτέρου τόνου) — τότε συγχώρησόν με, τίμιε ἄνθρωπε ! — Ποῦ εἶνε ; Ἄς μὴ στερηθῶ τῆς θέας της περισσότερον καιρόν ! — Ποῦ εἶνε ;

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

ὦ κυρά, — δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾖ πλὺ ἀσφαλῶς ὅς τὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς ἀγγέλου. — Ἐδῶ, ὁ κύριός μου θὰ φέρῃ τὴν ἀφεντιά σας ὅς αὐτήν. (Πρὸς ἀνθρώπους τινὰς θέλοντας νὰ συνωστισθῶσιν ὀπισθέν της.) Πίσω, βρὲ δεῖς ! (ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὁ κύριός σου ; — (βλέπει τὸν Μαρινέλλην καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἔντρομος.) Ἄ! — Αὐτὸς ὁ κύριός σου ; Καὶ ἡ κόρη μου ἐδῶ ; Καὶ δεῖς, δεῖς θὰ μὲ ὀδηγήσετε πρὸς αὐτήν ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, δέσποινα.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Σταθῆτε ! — Μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν . . . εἶσθε δεῖς, — ἢ ὄχι ; — ὁ ὁποῖος ἀνεζητήσατε αὐτήν τὴν πρωΐαν τὸν κόμητα εἰς τὴν οἰκίαν μου ; — μεθ' οὗ τὸν ἀφῆκα μόνον ; μὲ τὸν ὁποῖον ἐφιλονίκησες ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐφιλονίκησα ; — Αὐτό, δὲν τὸ ἤξεύρω· μία ἀσήμαντος λογομαχία περὶ πριγκηπικῆς ὑποθέσεως

ΚΛΑΥΔΙΑ

Καὶ ὀνομάζεσθε Μαρινέλλης ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μαρκέσιος Μαρινέλλης.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Αὐτὸ εἶνε λοιπόν. — Ἀκούσατε δά, κύριε Μαρκέσιε. — Μαρινέλλης ἦτο . . . τὸ ὄνομα Μαρινέλλης ἦτο—συνωδευμένον διὰ κατάρας . . . ὄχι, ἄς μὴ συκοφαντήσω τὸν εὐγενῆ ἄνδρα ! . . . συνωδευμένον ὑπὸ οὐδεμιᾶς κατάρας—τὴν κατάραν προσθέτω ἐγώ . . . — Τὸ ὄνομα Μαρινέλλης ἦτο ἡ τελευταία λέξις τοῦ ψυχorraγοῦντος κόμητος !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τοῦ ψυχorraγοῦντος κόμητος ; τοῦ κόμητος Ἀππιά-

νου; — Ἀκούετε, δέσποινα, τί μὲ ἐκπλήττει περισσότερον ἐκ τῶν παραδόξων λόγων σας — τοῦ ψυχορραγοῦντος κόμητος; — Ὅ,τι ἄλλο θέλετε νὰ εἴπετε, δὲν ἐννοῶ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

(πικρῶς καὶ βραδέως.)

Τὸ ὄνομα Μαρινέλλης ἦτο ἡ τελευταία λέξις τοῦ ψυχορραγοῦντος κόμητος! — Ἐννοεῖτε τώρα; — Καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐννόησα εὐθύς· καίπερ λεχθὲν μετὰ τόνου! — Τὸν ἀκούω ἀκόμη! Ποῦ ἦσαν αἱ αἰσθήσεις μου καὶ δὲν ἐννόησα ἀμέσως αὐτὸν τὸν τόνον;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐ λοιπόν, δέσποινα... Ἦμην ἀνέκαθεν φίλος τοῦ κόμητος· ὁ μᾶλλον ἐμπεπιστευμένος φίλος του. Ἐπομένως, ἂν μὲ ὠνόμασεν ἀκόμη εἰς τὸν θάνατόν του...

ΚΛΑΥΔΙΑ

Μετὰ τοιούτου τόνου; — Δὲν δύναμαι νὰ τὸν μιμηθῶ· δὲν δύναμαι νὰ τὸν περιγράψω· ἀλλὰ ἐμπεριεῖχεν ὅλα! ὅλα! — Πῶς; Ἦσαν τάχα λησταὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μᾶς προσέβαλον; Φονεῖς ἦσαν· μισθωτοὶ φονεῖς! — Καὶ Μαρινέλλης, Μαρινέλλης ἦτο ἡ τελευταία λέξις τοῦ ψυχορραγοῦντος κόμητος! Μεθ' ἐνὸς τόνου...

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μεθ' ἐνὸς τόνου; — Ἠκούσθη ποτὲ νὰ στηρίζωσι τὴν καταγγελίαν κατὰ τιμίου ἀνθρώπου ἐπὶ ἐνὸς τόνου, ἀκουσθέντος ἐν στιγμῇ τρόμου;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἄ, ἂν ἡδυνάμην μόνον νὰ τὸν προσκαλέσω εἰς τὸ δικαστήριον, αὐτὸν τὸν τόνον! — Ἀλλά, ἀλλοίμονον! Λησμονῶ ἔνεκα τούτου τὴν θυγατέρα μου. — Ποῦ εἶνε; — Πῶς; καὶ αὐτὴ νεκρά; — Κατὰ τί ἔπαισεν ἡ κόρη μου, ἐὰν ὁ Ἀππιάνος ἦτο ἐχθρός σας;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Συγχωρῶ τὴν πεφοβισμένην μητέρα. — Ἐλᾶτε, δέσποινα . . . ἡ κόρη σας εἶνε ἐδῶ· εἰς ἓν ἐκ τῶν πλησιεστέρων δωματίων καὶ ἀνέλαβεν ἐντελῶς ἥδη, ἐλπίζω, ἐκ τοῦ τρόμου της. — Μετὰ τρυφερωτάτης φροντίδος ἐνασχολεῖται περὶ αὐτῆς ὁ ἴδιος πρίγκηψ . . .

ΚΛΑΥΔΙΑ

Τίς ; — Τίς ὁ ἴδιος ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὁ πρίγκηψ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὁ πρίγκηψ ; — λέγετε τῶντι ὁ πρίγκηψ ; — Ὁ ἡμέτερος πρίγκηψ ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ποῖος ἄλλος ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἄ τότε ! — ὦ ἐγώ, ἡ ἀτυχεστέρα τῶν μητέρων ! — Καὶ ὁ πατήρ της ! ὁ πατήρ της ! — Θὰ καταρασθῇ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της ! Θὰ καταρασθῇ καὶ ἐμέ !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δι' ὄνομα Θεοῦ, δέσποινα ! Ποία ιδέα ἔρχεται καὶ πάλιν εἰς τὸν νοῦν σας ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Εἶνε σαφές ! — Δὲν εἶνε ; — Σήμερον εἰς τὸν ναόν ! Πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ἀγνοτάτου. Ἐνώπιον τοῦ Αἰωνίου ! — ἐκεῖ ἤρχισεν ἡ αἰσχρὰ μηχανορραφία· τότε ἐξερράγη ! (πρὸς τὸν Μαρινέλλην.) Ἄ, φονεῦ ! ἄνανδρε, ἐλεεινὲ φονεῦ ! Οὐχὶ ἀρκούντως θαρραλέος, ἵνα φονεύσης δι' ἰδίας χειρός, ἀλλ' ἀρκούντως ἀχρεῖος, ἵνα, πρὸς εὐχαρίστησιν ξένου γαργαλίσματος, φονεύσης — βάλης νὰ φονεύσωσι ! — Ἀπόδρασμα πάντων τῶν φονέων ! — Ὅσοι εἶνε τίμιοι φονεῖς δὲν θὰ σὲ ὑποφέρωσι μεταξύ των. Σέ ! — Σέ ! — Καὶ διατί δὲν πρέπει νὰ ἐξεμέσω ὅλην τὴν χολήν, ὅλην

τὴν λύσσαν μου διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως εἰς τὸ πρό-
σωπόν σου ; — Σὺ . . . Σὺ μαστροπέ !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Παραληρεῖτε, καλὴ μου κυρία. — Ἀλλὰ μετριάσατε τοῦ-
λάχιστον τὰς κραυγὰς σας καὶ συλλογισθῆτε, ποῦ εἴσθε.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ποῦ εἶμαι ; — νὰ συλλογισθῶ, ποῦ εἶμαι ; — Τί μέλλει
τὴν λείαναν εἰς ποῖον δάσος ὁρύεται, ἀφοῦ ἤρπασαν
τοὺς σκύμνους της ;

ΑΙΜΥΛΙΑ

(ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.)

Ἄ, ἡ μήτηρ μου ! Ἀκούω τὴν μητέρα μου !

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἡ φωνὴ της ; Εἶνε αὐτή ! Μὲ ἤκουσε, μὲ ἤκουσε ! Καὶ
δὲν πρέπει νὰ φωνάζω ; — Ποῦ εἶσαι, κόρη μου ; Ἔρχο-
μαι, ἔρχομαι ! (ὁρμᾷ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον· ὁ δὲ Μαρι-
νέλλης τὴν ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Η ΑΥΤΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ Αἰμυλία.)

Ἐλθέ, Μαρινέλλα! Πρέπει νὰ λάβω ἀναψυχὴν — καὶ
πρέπει νὰ μὲ διαφωτίσῃς περὶ τῶν συμβάντων.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ὦ τί μητρικὴ λύσσα! Χά, χά, χά!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Γελάς;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄν εἴχετε ἴδει, πρίγκηψ, πόσον παραφόρως ἡ μήτηρ
ἐφέρθη ἐδῶ, ἐδῶ εἰς τὴν αἴθουσαν — τὴν ἠκούσατε, πι-
στεύω, νὰ κραυγάζῃ! — καὶ πόσον ἡμερος ἔγεινε διὰ μιᾶς
εἰς μόνην τὴν θεάν σας... Χά, χά! — Αὐτὸ τὸ ἠξεύρω
καλῶς· καμμία μήτηρ δὲν ἐξορύττει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνὸς
πρίγκηπος, διότι εὕρισκει ωραίαν τὴν θυγατέρα της.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εἶσαι κακὸς παρατηρητής. — Ἡ κόρη ἔπεσε λιπόθυ-
μος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός. Ἐνεκα τούτου ἐλησμό-
νησεν ἡ μήτηρ τὴν λύσσαν της καὶ ὄχι ἔνεκα ἐμοῦ. —

Τῆς θυγατρὸς τῆς ἐφείσθη, ὅχι ἐμοῦ, διότι δὲν εἶπε δυνατώτερον, σαφέστερον, ὅ,τι θὰ προετίμων νὰ μὴ εἶχον ἀκούσει, νὰ μὴ εἶχον ἐννοήσει.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τί, Ὑψηλότατε ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πρὸς τί αὕτη ἡ ὑποκρισία ; — Ἐκστόμισέ το. — Εἶνε ἀληθὲς ἢ δὲν εἶνε ἀληθὲς ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ἂν ᾤτο ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ ἂν ᾤτο ; — εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ; — Εἶνε νεκρὸς ; νεκρὸς ; — (ἀπειλῶν.) Μαρινέλλα, Μαρινέλλα !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Αἶ λοιπόν ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μὰ τὸν Θεόν ! Μὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν ! Εἶμαι ἀθῶρος δι' αὐτὸ τὸ αἷμα ! Ἄν μοι εἶχες προείπει, ὅτι ἔμελλε νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ κόμης ὅχι, ὅχι ! Καὶ ἂν ᾔθελεν ἀκόμη στοιχίσει καὶ τὴν ἰδικήν μου ζωὴν !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐὰν σᾶς τὸ εἶχον προείπει ! — Ὡς ἂν ὁ θάνατός του ᾤτο ἐντὸς τοῦ σχεδίου μου ! — Εἶχον ἐξορκίζει τὸν Ἄγγελον εἰς τὴν ψυχὴν του νὰ προσέξῃ νὰ μὴ πάθῃ κανεὶς κακόν. Καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ᾤτο τετελεσμένον ἄνευ ἐλαχίστης βιαιοπραγίας, ἐὰν ὁ κόμης πρῶτος δὲν ἐπεχειρεῖ. Ἐπυροβόλησεν αἰφνης καὶ ἔρριψε κάτω ἓνα ἐξ αὐτῶν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τρώντι, ἔπρεπε νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς ἀστεῖσμον.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅτι ὁ Ἄγγελος μετὰ ταῦτα περιῆλθεν εἰς λύσσαν καὶ ἐξεδικήθη τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου του . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐννοεῖται, αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικόν.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὸν ἐπέπληξα ἀρκούντως δι' αὐτό.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὸν ἐπέπληξας; Πόσον φιλικόν! — Εἰδοποίησέ τον νὰ μὴ φανῇ πάλιν εἰς τὴν χώραν μου. Ἐνδέχεται, ἢ ἐπίπληξις μου νὰ μὴ εἶνε τόσον φιλική.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πολὺ καλὰ! — Ἐγὼ καὶ ὁ Ἀγγελος· πρότασις καὶ σύμπτωσις—ὅλα εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐσυμφωνήθη ἐκ τῶν προτέρων... εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐδόθη ὑπόσχεσις ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι δὲν θὰ ἦμην ὑπεύθυνος δι' οὐδὲν ἐκ τῶν δυστυχημάτων, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ συμβῶσιν....

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ συμβῶσιν; — ἠδύναντο, λέγεις; ἢ ἔπρεπε;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀκόμη καλλίτερον! — Ἀλλά, Ὑψηλότητε, πρὶν ἢ εἶπετε διὰ ξηρῶν λέξεων, διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνετε—μίαν καὶ μόνην παρατήρησιν· — ὁ θάνατος τοῦ κόμητος δὲν εἶνε διόλου ἀδιάφορος εἰς ἐμέ. Τὸν εἶχον προκαλέσει· μοὶ ὤφειλεν ικανοποιήσιν· ἀφῆκε δὲ τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ μοὶ τὴν δώσῃ, καὶ ἡ τιμὴ μου μένει προσβεβλημένη. — Ἄς ὑποθέσωμεν: εἶμαι ὑπὸ πάσῃ ἄλλῃ ἐποψίᾳ ἄξιος τῆς ὑπονοίας, τὴν ὁποίαν τρέφετε κατ' ἐμοῦ· ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτὴν ταύτην; (προσποιούμενος ἀγανάκτησιν.) Ὅστις δύναται νὰ μὲ θεωρήσῃ ικανὸν καὶ εἰς τοῦτο!

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ὑποχωρῶν.)

Καλὰ, καλὰ!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
(ἐξακολουθῶν.)

Ἄν ἔζη ἀκόμῃ! ὦ εἰ ἔζη ἀκόμῃ! Ὅλα, ὅλα εἰς τὸν κόσμον ἤθελον δώσει δι' αὐτό! — (μετὰ πικρίας) καὶ τὴν εὖνοιαν ἀκόμῃ τοῦ πρίγκηπός μου, — αὐτὴν τὴν ἀνεκτίμητον, οὐδέποτε ἀντικαθισταμένην εὖνοιαν — ἤθελον δώσει δι' αὐτό!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐννοῶ. — Ἀφῆσέ τα, ἄφῆσέ τα! Ὁ θάνατός του ἦτο σύμπτωσις, σύμπτωσις μόνον. — Τὸ βεβαιόνεις· καὶ ἐγώ, ἐγὼ τὸ πιστεύω. — Ἀλλὰ ποῖος ἄλλος θὰ τὸ πιστεύσῃ; Μήπως ἡ μήτηρ; μήπως ἡ Αἰμυλία; — μήπως ὁ κόσμος;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
(ψυχρῶς.)

Δυσκόλως.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ ἂν δὲν τὸ πιστεύσωσιν; — Τί ἄλλο θὰ πιστεύσωσι τότε; — Ὑψόνεις τοὺς ὧμους; — Τὸν Ἀγγελὸν σου θὰ πιστεύσωσιν ὡς ὄργανον, καὶ ἐμὲ ὡς παραίτιον.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
(ἀκόμῃ ψυχρότερον.)

Ἀρκούντως πιθανόν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐμέ, ἐμὲ αὐτόν! — Ἡ πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ παραιτήσω ὅλα τὰ σχέδιά μου ἐπὶ τῆς Αἰμυλίας.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
(μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας.)

Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμετε ἐπίσης εἰ ὁ κόμης ἔζη ἀκόμῃ.

ΠΡΙΓΚΗΨ
(ἀποτόμως, ἀλλὰ κρατῶν ἑαυτοῦ εὐθύς πάλιν.)

Μαρινέλλα! — Ἀλλὰ — δὲν πρέπει νὰ μὲ φέρῃς εἰς παρα-

φοράν. — Ἐστω οὕτως—εἶνε οὕτω! — Καὶ αὐτὸ βεβαίως ἠθέλες μόνον νὰ εἴπης. Ὁ θάνατος τοῦ κόμπτος εἶνε εὐτύχημα δι' ἐμὲ—τὸ μέγιστον εὐτύχημα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ὠφέλιμον εἰς τὸν ἔρωτά μου. Καὶ ὅλα ταῦτα—ἄς ἔγειναν ὅπως ἔγειναν! — Εἷς κόμπης περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον εἰς τὸν κόσμον! Τί μέλλει τοῦτο; — Σκέπτομαι οὕτω καλῶς διὰ σέ; — Ἐστω! καὶ ἐγὼ δὲν τρομάζω ἔνεκα μικροῦ κακουργήματος. Μόνον, καλέ μου φίλε, πρέπει νὰ εἶνε μικρόν, ἀφανὲς κακούργημα, μικρόν, ὠφέλιμον κακούργημα. Καὶ βλέπεις, αὐτὸ τὸ ἡμέτερον δὲν εἶνε ἀκριβῶς οὔτε ἀφανές, οὔτε ὠφέλιμον. Ἐλείανε βεβαίως τὴν ὁδόν, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν ἔφραξεν. Ἐκαστος ἠθέλε ρίψει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας τὸ ἔγκλημα—καὶ δυστυχῶς οὐδὲ κὰν θὰ τὸ εἶχομεν ἐκτελέσει. — Αὐτὸ προέρχεται βεβαίως μόνον ἐκ τῶν σοφῶν, θαυμασίων προπαρασκευῶν σου;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄν διατάττῃ ἢ Ὑψηλότης σὰς νὰ φρονῶ οὕτω . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐκ τίνος ἄλλου λοιπόν; — Θέλω ἀπάντησιν!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Θέτουσι περισσότερα εἰς τὸν λογαριασμόν μου, ἢ ὅσα ἔπρεπε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀπάντησιν θέλω!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐστω λοιπόν. — Τί προέρχεται ἐκ τῶν προπαρασκευῶν μου, ὥστε ὁ πρίγκηψ νὰ γείνῃ τόσον ὀφθαλμοφανῶς ἀντικείμενον ὑποψίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ δυστυχήματος τούτου; — Προέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστουργήματος, τὸ ὁποῖον νῦδόκησε ν' ἀναμίξῃ ὁ ἴδιος εἰς τὰς προπαρασκευάς μου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐγώ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

“Ας μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τῷ εἶπω, ὅτι αὐτὸ τὸ διάβημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν—ὅσον εὐπρεπῶς καὶ ἂν τὸ ἔκαμε—ὅσον ἀναποφεύκτως καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ—ὅτι μεθ’ ὅλα ταῦτα αὐτὸ τὸ διάβημα δὲν ἀνήκει εἰς τὸν χορόν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀλλὰ τί τάχα ἐχάλασε ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

“Ὅχι βεβαίως ὁλόκληρον τὸν χορόν, ἀλλ’ ἐπὶ τοῦ παρόντος . . . τὸν ῥυθμόν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Οὔμ· μήπως δὲ ἐννοῶ ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπόν· συντόμως καὶ ἀπλῶς. — “Ὅτε ἀνέλαβον τὴν ὑπόθεσιν—δὲν ἔχει οὔτω ; — ἡ Αἰμυλία δὲν ἤξευρε τίποτε ἀκόμῃ περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ πρίγκηπος. Ἀκόμῃ ὀλιγώτερον δὲ ἡ μήτηρ τῆς Αἰμυλίας. — Ἐὰν ἤθελον στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ; ὁ δὲ πρίγκηψ ὑπέσκαψεν ἐν τῷ μεταξύ τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματός μου ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

(κτυπῶν τὸ μέτωπόν του.)

Κατάρρα !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐπομένως ἂν ὁ ἴδιος ἐπρόδωκεν, ὅ,τι εἶχε κατὰ νοῦν ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τρισκατάρατος ιδέα !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ἂν δὲν τὸ εἶχε προδώσει ὁ ἴδιος ; — Μὰ τὴν πίστιν μου, ἤθελον νὰ ἠξεύρω, ἔνεκα ποίας ἐκ τῶν προπαρασκευῶν μου ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη θὰ ἠδύναντο ν’ ἀντλήσωσι τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν κατ’ αὐτοῦ !

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃς δίκαιον !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὡς πρὸς τοῦτο . . . ἔχω βεβαίως πολὺ ἄδικον. — Θὰ μὲ συγχωρήσετε, Ὑψηλότητε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ, ΠΡΙΓΚΗΨ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ
(δρομαίως.)

Αὐτὴ τὴ στιγμήν φθάνει ἡ κοντέσσα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡ κοντέσσα ; Ποία κοντέσσα ;

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Ὅρδίνα !

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὅρδίνα ; — Μαρινέλλα ! — Ὅρδίνα ; — Μαρινέλλα !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τοῦτο μὲ ἐκπλήττει ὅχι ὀλιγώτερον ὑμῶν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ὑπαγε ! Τρέξε, Βαπτιστῆ ! Δὲν πρέπει νὰ καταβῇ τῆς ἀμάξης ! Δὲν εἶμαι ἐδῶ. Δὲν εἶμαι ἐδῶ δι' αὐτήν. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ! Ὑπαγε, τρέξε ! (ὁ Βαπτιστῆς ἐξέρχεται.) Τί θέλει αὐτὴ ἡ τρελλή ; — Τί τολμᾷ ; Πῶς ἠξεύρει, ὅτι εἴμεθα ἐδῶ ; Μήπως ἦλθεν ἵνα κατασκοπεύσῃ ; Μήπως ἤκουσεν ἤδη κάτι τι ; — Ὁ, Μαρινέλλα, ὁμίλησον, ἀπάντησον ἐπὶ τέλους ! — Εἶνε προσβεβλημένος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἶνε φίλος μου ; Καὶ προσβεβλημένος διὰ μίαν ἐλεεινὴν λογομαχίαν ; Πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμην παρ' αὐτοῦ ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄ, πρίγκηψ, ἅμα εἶσθε πάλιν ὁ ἴδιος, εἶμαι καὶ ἐγὼ πάλιν ἰδικός σας μὲ σῶμα καὶ ψυχὴν. — Ἡ ἄφιξις τῆς Ὀρσίνας εἶνε αἰνιγμα δι' ἐμέ, ὅπως δι' ὑμᾶς. — Ἀλλὰ δυσκόλως θ' ἀφήσῃ ν' ἀποπεμφθῇ. Τί θέλετε νὰ κάμετε ;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Νὰ μὴ τὴν ἴδω διόλου· ν' ἀπομακρυνθῶ . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καλά. Καὶ τοῦτο ταχέως—ἐγὼ θὰ τὴν ὑποδεχθῶ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀλλὰ μόνον, ἵνα τῇ εἴπῃς ν' ἀναχωρήσῃ. — Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς καμμίαν παραχώρησιν εἰς αὐτήν. Ἐχομεν ἄλλα πράγματα νὰ κάμωμεν . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅχι δά, πρίγκηψ! Αὐτὰ τὰ ἄλλα πράγματα τὰ ἐκάμαμεν ἤδη. Λάβετε θάρρος! Ὅ,τι λείπει ἀκόμῃ, θὰ ἔλθῃ βεβαίως ἀφ' ἐαυτοῦ. — Ἀλλὰ μήπως δὲν τὴν ἀκούω ἤδη ; — Σπεύσατε, πρίγκηψ! — Ἐκεῖ, (δεικνύων πρὸς θαλαμίσκον, πρὸς τὸν ὁποῖον προχωρεῖ ὁ πρίγκηψ) ἂν θέλετε, ἵμπορεῖτε νὰ μᾶς ἀκούσετε. — Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, δὲν εὗρῃκε κατάλληλον ὥραν δι' αὐτὸν τὸν περίπατον.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΟΡΣΙΝΑ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΟΡΣΙΝΑ

(χωρὶς νὰ ἴδῃ πρῶτον τὸν Μαρινέλλην.)

Τί σημαίνει τοῦτο ; — Κανεὶς δὲν ἔρχεται εἰς προὔπαν-
τησὶν μου, ἐκτὸς ἐνὸς ἀναισχύντου, ὅστις θὰ ἐπροτίμα
βεβαίως ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδον εἰς ἐμέ. — Εἶμαι ἐν
τούτοις εἰς τὸ Δόσαλο ;—εἰς αὐτὸ τὸ Δόσαλο, ὅπου ἄλλοτε

ολόκληρος στρατός πολυασχόλων ὀφθαλμοδούλων ὥρμα
πρὸς ἐμέ; — ὅπου ἄλλοτε μὲ ἐπερίμενον ὁ ἔρως καὶ ἡ
τέρψις; — Ὁ τόπος εἶνε ὁ ἴδιος . . . ἀλλά, ἀλλά . . . — Ἄ
ιδού, ὁ Μαρινέλλης. Πολὺ καλόν, ὅτι ὁ πρίγκηψ δᾶς ἔλαβε
μαζύ του. — Ἄλλ' ὄχι· δὲν εἶνε καλόν. Ὅ,τι ἔχω νὰ κα-
νονίσω μετ' αὐτοῦ, αὐτὸ μετ' αὐτοῦ καὶ μόνου ἔχω νὰ
κανονίσω. — Ποῦ εἶνε;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὁ πρίγκηψ, χαριεστάτη κόμησσα;

ΟΡΣΙΝΑ

Ποῖος ἄλλος;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὸν ὑποθέτετε λοιπὸν ἐδῶ; — ἡξεύρετε, ὅτι εἶνε ἐδῶ; —
Αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν ὑποθέτει τὴν κόμησσαν Ὁρσίναν
ἐδῶ.

ΟΡΣΙΝΑ

Ὁχι; δὲν ἔλαβε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν μου αὐτὴν τὴν
πρωτὴν;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὴν ἐπιστολὴν σας; — Ναί, ναί . . . ἐνθυμοῦμαι, ὅτι
ἔκαμε λόγον περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς σας.

ΟΡΣΙΝΑ

Λοιπόν; δὲν τὸν παρεκάλεσα εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν
νὰ μοὶ δώσῃ σήμερον συνέντευξιν ἐδῶ εἰς τὸ Δόσαλο; —
Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν νῦδόκησε ν' ἀπαντήσῃ γραπτῶς.
Ἄλλ' ἔμαθον, ὅτι μετὰ μίαν ὥραν εἶχεν ἀναχωρήσει
πράγματι διὰ τὸ Δόσαλο. Ἐνόμισα ὅτι τοῦτο εἶνε ἀρκοῦσα
ἀπάντησις καὶ ἔρχομαι.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Παράδοξος σύμπτωσις!

ΟΡΣΙΝΑ

Σύμπτωσις; — Ἄλλ' ἀκούετε, ὅτι ἐσυμφωνήθη· ὅτι εἶνε

τὸ ἴδιον, ὡς ἂν εἶχε συμφωνηθῇ. — Ἐκ μέρους μου ἡ ἐπιστολή, ἐκ μέρους τοῦ ἡ προᾶξις. — Πῶς εὐρίσκετε ἐδῶ ὁ κύριος μαρκέσιος! Τί μεγάλους ὀφθαλμοὺς ἀνοίγει! Ἀπορεῖ τὸ ἐγκεφαλίδιόν του; καὶ διατί ἀπορεῖ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐφαίνεσθε χθὲς πολὺ ὀλίγον διατεθειμένη νὰ μὴ παρουσιασθῇτε ποτὲ πάλιν ἐνώπιον τοῦ ποιγκηπος.

ΟΡΣΙΝΑ

Ἡ νύξ δίδει καλλιτέραν συμβουλήν. — Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε; — Τί στοίχημα, εἶνε εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ὅπου ἤκουσα αὐτὸ τὸ γόγγυσμα καὶ αὐτὴν τὴν κραυγὴν; Ἦθελον νὰ εἰσέλθω καὶ ὁ ἀχρεῖος ὁ ὑπηρέτης παρενέβη.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Φιλτάτη, καλλίστη μου κόμησδα

ΟΡΣΙΝΑ

Ἦσαν γυναῖκες κραυγαί. Τί στοιχηματίζομεν, Μαρινέλλα; — ὦ εἰπέτε, εἰπέτε μοι—ἂν ἡμῖαι τρώντι ἡ φιλτάτη, καλλίστη σας κόμησδα.—Κατηραμένα αὐτὰ τὰ κνώδαλα τῆς αὐλῆς! Ὅσας λέξεις, τόσα ψεύματα! — Λοιπόν, τί μὲ μέλλει, ἂν μοι τὸ εἶπητε πρότερον ἢ ὄχι; Θὰ τὸ ἴδω βεβαίως εὐθύς. (θέλει ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
(ἐμποδίζων αὐτήν.)

Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγετε;

ΟΡΣΙΝΑ

Ὅπου ἔπρεπε νὰ ἡμῖαι πρὸ πολλοῦ ἦδη. Νομίζετε, ὅτι εἶνε πρέπον νὰ φλυαρῶμεν ἐδῶ εἰς τὸν προθάλαμον δι' ἐλεεινὰ πράγματα, ἐνῶ ὁ ποιγκηψ μὲ περιμένει ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀπατᾶσθε, εὐγενῆς κόμησσα. Ὁ πρίγκηψ δὲν σᾶς περιμένει. Ὁ πρίγκηψ δὲν δύναται νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ ἐδῶ—δὲν θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

ΟΡΣΙΝΑ

Καὶ ὅμως εἶνε ἐδῶ; καὶ ὅμως εἶνε ἐδῶ ἔνεκα τῆς ἐπιστολῆς μου;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅχι ἔνεκα τῆς ἐπιστολῆς σας

ΟΡΣΙΝΑ

Τὴν ὁποίαν ἔλαβε, λέγετε

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐλαβε, ἀλλὰ δὲν ἀνέγνωσε.

ΟΡΣΙΝΑ

(ἀποτόμως.)

Δὲν ἀνέγνωσε; (ὀλιγώτερον ἀποτόμως.) Δὲν ἀνέγνωσε; (μελαγχολικῶς καὶ σφογγίζουσα ἐν δάκρυ ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ της) Οὐδὲ κἂν ἀνέγνωσε!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐξ ἀπροσεξίας, ἡξεύρω. — Ὅχι ἐκ περιφρονήσεως.

ΟΡΣΙΝΑ

(ὑπερηφάνως.)

Ἐκ περιφρονήσεως; — Τί πιστεύετε ἄρα; — Εἰς ποίαν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἵπnete τοῦτο; — Εἴσθε ἀναιδῆς παρηγορητής, Μαρινέλλα! — Περιφρόνησις! Περιφρόνησις! Ἐμὲ νὰ περιφρονῶσι! Ἐμέ; — (ἡσυχώτερον, καταβαίνουσα μέχρι τοῦ τόνου τῆς μελαγχολίας.) Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἔρωτος ἀντικατέστησεν ἄλλο τι εἰς τὴν ψυχὴν του. Αὐτὸ εἶνε φυσικόν. Ἀλλὰ διατί ἀκριβῶς περιφρόνησις; Θὰ ἤρκει τῶντι καὶ ἀδιαφορία. Δὲν ἔχει οὕτω, Μαρινέλλα;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Βεβαιότατα, βεβαιότατα !

ΟΡΣΙΝΑ

(χλευαστικῶς.)

Βεβαιότατα ; — "Ω τί σοφὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν νὰ λέγῃ, ὅ,τι θέλομεν ! — Ἀδιαφορίαν Ἀδιαφορίαν ἀντὶ τοῦ ἔρωτος. — Ἦτον τίποτε ἀντὶ τοῦ παντός ! Διότι, μάθε, ἀναμασδῶν αὐλικίδε, μάθε παρὰ μιᾶς γυναικός, ὅτι ἀδιαφορία εἶνε κενὴ λέξις, εἶνε ἥχος μόνον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀνταποκρίνεται τίποτε, ἐντελῶς τίποτε. Ἀδιάφορος εἶνε ἡ ψυχὴ μόνον πρὸς ἐκεῖνο, περὶ οὗ δὲν σκέπτεται, μόνον πρὸς ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ὅπερ δὲν εἶνε πρᾶγμα δι' αὐτήν. Καὶ ὅταν εἶνε αὐτὴ ἀδιάφορος πρὸς πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πρᾶγμα — αὐτὸ σημαίνει πάντι ἀδιάφορος. — Εἶνε παραπολὺ ὑψηλὸν τοῦτο διὰ σέ, ἀνθρωπίδε ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(καθ' ἑαυτόν.)

Ἀλλοίμονον, πόσον ἀληθές εἶνε, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοδούμην.

ΟΡΣΙΝΑ

Τί μουρμουρίζεις ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καθαρὸν θαυμασμόν ! — Διότι τίς δὲν γνωρίζει, εὐγενὴς κόμησσα, ὅτι εἴσθε φιλόσοφος ;

ΟΡΣΙΝΑ

Φιλόσοφος ; Δὲν ἔχει οὕτω ; Ναί, ναί· εἶμαι τῶντι. — Ἀλλὰ μήπως ἔδωκα νὰ ἐννοήσωσιν ἕως τώρα, πρῶτον ὅτι εἶμαι τοιαύτη ; "Ω ἐντροπή, ἂν ἔδωκα νὰ τὸ ἐννοήσωσι καὶ ἂν ἔδωκα νὰ τὸ ἐννοήσωσι πολλάκις ! — Εἶνε τότε ἀκόμη θαῦμα, ὅτι ὁ πρίγκηψ μὲ περιφρονεῖ ; Πῶς δύναται ἀνὴρ τις ν' ἀγαπᾷ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θέλει ἐπίσης νὰ σκέπτεται πρὸς πείσμα του ; — Μία γυνή, ἥτις σκέπτεται

εἶνε τόσον ἀνδής, ὅσον ἀνὴρ, ὅστις ψιμυθιοῦται. Πρέπει νὰ γελάῃ, νὰ μὴ κάμνη ἄλλο ἢ νὰ γελάῃ, ὅπως διατηρῇ πάντοτε εἰς καλὴν διάθεσιν τὸν αὐστηρὸν κύριον τῆς δημιουργίας. — Λοιπὸν, διὰ τί ἤμπορῶ τάχα νὰ γελάσω αὐτὴν τὴν στιγμήν; Ἔ; — πολὺ καλὰ! Διὰ τὴν σύμπτωσιν. Ὅτι γράφω εἰς τὸν πρίγκηπα νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Δόσαλο· ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολήν μου καὶ ὅτι μ' ὅλα ταῦτα ἔρχεται εἰς τὸ Δόσαλο. Χά, χά, χά! τρώντι, παοάδοξος σύμπτωσις! Πολὺ γελοία, πολὺ ἀκατανόητος! — Καὶ σεῖς δὲν γελάτε μετ' ἐμοῦ, Μαρινέλλα; — Τὸ νὰ συγγελάσῃ τὸ πρᾶττη καὶ αὐτὸς ὁ αὐστηρὸς κύριος τῆς δημιουργίας, ἂν καὶ εἰς ἡμᾶς, τὰ πτωχὰ πλάσματα, δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ σκεπτόμεθα περὶ αὐτοῦ. (σοβαρῶς καὶ προστακτικῶς.) Ἀλλὰ γελάσατε ἐπὶ τέλους!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀμέσως, εὐγενὴς κόμησδα, ἀμέσως!

ΟΡΣΙΝΑ

Εὐάνον! — Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ παρέρχεται ἡ κατάλληλος στιγμή. — Ὅχι, ὄχι δά! Μὴ γελάσετε! — Διότι, βλέπετε, Μαρινέλλα — (περισκεμμένη καὶ μετὰ συγκινήσεως) ὅ,τι μὲ κάμνει νὰ γελάσω τόσον ἀπὸ καρδίας, αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ σοβαρὸν—πολὺ σοβαρὸν μέρος του. — Ὡς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. — Σύμπτωσις; Σύμπτωσις εἶνε, ὅτι ὁ πρίγκηψ οὐδὲ κἂν ἐσκέφθῃ νὰ μὲ ὁμιλήσῃ ἐδῶ καὶ ὅτι μ' ὅλα ταῦτα π ρ έ π ε ι ἐδῶ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ; — Σύμπτωσις; — Πιστεύσατέ με, Μαρινέλλα ἡ λέξις «σύμπτωσις» εἶνε βλασφημία! Οὐδὲν ὑπὸ τὸν ἥλιον εἶνε σύμπτωσις—ὀλιγώτερον ἔτι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς εἶνε τόσον καταφανής. — Παντοδύναμος, πανάγαθος πρόνοια, συγχώρησόν με, διότι μετὰ τοῦ μωροῦ τούτου ἁμαρτωλοῦ ὀνόμασα σύμπτωσιν, ὅ,τι τόσον προφανῶς εἶνε ἔργον σου, εἶνε μάλιστα ἄ μ ε σ ο ν ἔργον σου! — (ταχύτατα εἰς τὸν Μαρινέλλαν) Ἐλθετε καὶ παρασύρατέ με διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τοιοῦτον ἀνοσιούργημα!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ
(καθ' ἐαυτόν.)

Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια! — Ἀλλά, εὐγενὴς κόμπησα...

ΟΡΣΙΝΑ

Ἀφήσατε τὰ «ἀλλά σας!» Αὐτὰ τὰ «ἀλλὰ» στοιχίζουσι συλλογισμούς. — Καὶ ἡ κεφαλὴ μου! ἡ κεφαλὴ μου! — (κρατοῦσα τὸ μέτωπόν της.) Σπεύσατε, Μαρινέλλα, σπεύσατε, ἵνα τὸν ὁμιλήσω ταχέως, τὸν πρίγκηπα· ἄλλως δὲν θὰ ἦμαι ἴσως πλέον ἱκανὴ δι' αὐτό. — Βλέπετε, πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν, εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν οἱ δύο...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΟΡΣΙΝΑ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ
(ἐρχόμενος ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου καθ' ἐαυτόν.)

Πρέπει νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν του.

ΟΡΣΙΝΑ
(βλέπουσα τὸν πρίγκηπα· ἀλλ' ἀναποφάσιστος, ἂν πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς προϋπάντησίν του.)

Ἄ! ἰδοὺ ὁ ἴδιος!

ΠΡΙΓΚΗΨ
(βαίνων πλαγίως διὰ τῆς αἰθούσης, πλησίον αὐτῆς, πρὸς τὰ ἀντικρὺ κείμενα δωμάτια, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ὁμιλῶν.)

Ἴδου ἡ ὥραία μας κόμπησα. — Πόσον πολὺ λυποῦμαι, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐπωφεληθῶ σήμερον τῆς τιμῆς τῆς ἐπισκέψεώς σας! Ἔχω πολλὴν ἐργασίαν. Δὲν εἶμαι μόνος. — Ἀλλήν φοράν, φιλτάτη μου κόμπησα, ἀλλήν φοράν. — Τώρα μὴ διαμείνετε περισσοτέραν ὥραν. — Σὲ δὲ Μαρινέλλα, σὲ περιμένω.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΟΡΣΙΝΑ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἦκούσατε τώρα, εὐγενῆς κόμνησα, ἐκ τοῦ ἰδίου στόματός του, ὅ,τι πρὶν δὲν ἠθέλατε νὰ πιστεύσετε ;

ΟΡΣΙΝΑ

(ὥς νεναρκωμένη.)

Τὸ ἤκουσα ; τὸ ἤκουσα πράγματι ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πράγματι.

ΟΡΣΙΝΑ

(μετὰ συγκινήσεως.)

« Ἐχω ἐργασίαν. Δὲν εἶμαι μόνος. » — Αὐτὴ εἶνε ὁλόκληρος ἡ πρόφασις, τῆς ὁποίας μὲ ἀξιοῦν. — Ποῖον ἀποπέμπουσι τοιουτοτρόπως ; πάντα ὀχληρόν, πάντα ἐπαίτην. Δι' ἐμὲ οὔτε κἂν ψεῦμα πλέον ; οὔτε κἂν ἐν παραμικρὸν ψεῦμα πλέον δι' ἐμέ ; — Ἀπνησχολλημένος, ἀλλὰ μὲ τί ; — Ὅχι μόνος ; — Τίς εἶνε παρ' αὐτῷ ; — Ἐλθετε, Μαρινέλλα, ἐξ εὐσπλαγχνίας, φίλε Μαρινέλλα ! Εἰπέτε μοι ἐν ψεῦμα δι' ἰδικόν σας λογαριασμόν. Τί σᾶς στοιχίζει ἐν ψεῦμα ; — Ποίαν ἐργασίαν ἔχει ; τίς εἶνε μετ' αὐτοῦ ; — Εἰπέτε μοι, εἰπέτε μοι, ὅ,τι δῆποτε σᾶς ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα σας, — καὶ ἀπομακρύνομαι.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(καθ' ἑαυτόν.)

Ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ἠμπορῶ βεβαίως νὰ εἶπω ἐν μέρος τῆς ἀληθείας εἰς αὐτήν.

ΟΡΣΙΝΑ

Λοιπόν ; Ταχέως, Μαρινέλλα· καὶ ἀπομακρύνομαι. — Εἶπεν ἐν τούτοις, ὁ πρίγκηψ : « Μίαν ἄλλην φορὰν, φιλότατη μου κόμνησα. » — Δὲν εἶπε τοῦτο ; Ἵνα κρατήσῃ τὸν λόγον του πρὸς ἐμέ, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν πρόφασιν νὰ

μὴ κρατήσῃ τὸν λόγον τοῦ πρὸς ἐμέ· ταχέως, Μαρινέλλη, εἰπέτε τὸ ψεῦμά σας· καὶ ἀπομακρύνομαι.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὁ πρίγκηψ, καλὴ μου κόμησσα, τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε μόνος. Εὐρίσκονται πρόσωπα παρ' αὐτῷ, τὰ ὅποια οὔτε στιγμὴν δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ μόνα· πρόσωπα, τὰ ὅποια διέφυγον πρὸ ὀλίγου μέγαν κίνδυνον. Ὁ κόμης Ἀππιάνος

ΟΡΣΙΝΑ

Εἶνε μετ' αὐτοῦ ; — Κρίμα ὅτι σὰς συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφθόρῳ ψευδόμενον. Ταχέως ἐν ἄλλο ψεῦμα ! — Διότι, ὁ κόμης Ἀππιάνος, ἂν δὲν τὸ ἤξεύρετε ἀκόμη, ἐπυροβολήθη πρὸ ὀλίγου ὑπὸ ληστῶν. Ἀπῆντησα τὴν ἄμαξαν μὲ τὸ πτώμα τοῦ ἀμέσως πρὸ τῆς πόλεως. — Ἡ δὲν ἔχει οὕτω ; Μήπως τὸ ὠνειρεύθην μόνον ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δυστυχῶς, δὲν τὸ ὠνειρεύθητε μόνον. — Ἀλλ' οἱ ἄλλοι, οἵτινες ἦσαν μετὰ τοῦ κόμητος, ἐσώθησαν εὐτυχῶς ἐδῶ εἰς τὴν ἑπαυλιν· δηλαδὴ ἡ νύμφη καὶ ἡ μήτηρ τῆς νύμφης, μεθ' ὧν ὁ κόμης ἤθελε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σαβιονέταν, ὅπως ἐορτάσῃ τὸν γάμον τοῦ.

ΟΡΣΙΝΑ

Ἄ, αὐταὶ λοιπόν ; Αὐταὶ εἶνε μὲ τὸν πρίγκηπα ; ἡ νύμφη ; ἡ μήτηρ τῆς νύμφης ; — Εἶνε ωραία ἡ νύμφη ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὸ δυστύχημά της λυπεῖ εἰς ἑκτακτον βαθμὸν τὸν πρίγκηπα.

ΟΡΣΙΝΑ

Αὐτό, τὸ ἐλπίζω, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἄσχημος. Διότι ἡ τύχη της εἶνε φοβερά ! — Πτωχή, καλὴ κόρη, ὅτε ἔμελλε νὰ γείνη ἰδικὸς σου διὰ παντός, τότε ἀποσπᾶται διὰ παντὸς ἀπὸ σοῦ ! — Τίς εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ νύμφη ; Μή-

πως τὴν γνωρίζω ; — Ἦμην τόσον καιρὸν ἀποῦσα ἐκ τῆς πόλεως, ὥστε δὲν ἤξεύρω τίποτε πλέον περὶ αὐτῆς.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἶνε ἡ Αἰμυλία Γαλόττη.

ΟΡΣΙΝΑ

Τίς ; — Ἡ Αἰμυλία Γαλόττη ; ἡ Αἰμυλία Γαλόττη, Μαρινέλλα ; Νὰ μὴ ἐκλάβω τὸ ψεῦδος τοῦτο εἰς ἀλήθειαν !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀλλὰ διατί ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ἡ Αἰμυλία Γαλόττη ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὴν ὁποίαν σεῖς μόλις γνωρίζετε.

ΟΡΣΙΝΑ

Μάλιστα, μάλιστα ! Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἀπὸ τῆς σήμερον. — Μὲ τὰ σωστά σας, Μαρινέλλα ; Ἡ Αἰμυλία Γαλόττη ; — Ἡ Αἰμυλία Γαλόττη εἶνε ἡ δυστυχὴς νύμφη, τὴν ὁποίαν παρηγορεῖ ὁ πρίγκηψ ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(καθ' ἑαυτόν.)

Μήπως εἶπον ἤδη παραπολλὰ εἰς αὐτήν ;

ΟΡΣΙΝΑ

Καὶ ὁ κόμης Ἀππιάνος ἦτο ὁ μνηστὴρ αὐτῆς τῆς νύμφης, ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθεὶς Ἀππιάνος ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀκριβῶς αὐτό.

ΟΡΣΙΝΑ

Εὖγε ! ὦ εὖγε ! Εὖγε ! (κροτοῦσα τὰς χεῖρας.)

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Διατί τοῦτο ;

ΟΡΣΙΝΑ

Νὰ φιλήσω ἤθελον αὐτὸν τὸν διάβολον, ὅστις τὸν παρέ-
συρεν εἰς τοῦτο !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ποῖον ; Νὰ παρασύρῃ ; εἰς τί ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ναί, ναί ! Νὰ τὸν φιλήσω, νὰ τὸν φιλήσω ἤθελον, καὶ
ἂν ἀκόμῃ αὐτὸς ὁ διάβολος εἴσθε σεῖς, Μαρινέλλα !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Κόμῃσθα !

ΟΡΣΙΝΑ

Ἔλθετε πρὸς ἐμέ ! Κυττάξατέ με ! Κυττάξατέ με ἀσκαρ-
δαμυκτί ! Βλέμμα πρὸς βλέμμα !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπὸν ;

ΟΡΣΙΝΑ

Δὲν ἤξεύρετε τί σκέπτομαι ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πῶς δύναμαι νὰ τὸ ἤξεύρω ;

ΟΡΣΙΝΑ

Δὲν ἐλάβετε μέρος εἰς αὐτό ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Εἰς τί ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ὅρκισθῆτε ! — Ὅχι· μὴ ὀρκισθῆτε. Θὰ ἠδύνασθε νὰ
διαπράξητε μίαν νέαν ἁμαρτίαν ἀκόμῃ. — Ἡ μᾶλλον· ὀρ-
κισθῆτε μ' ὅλα ταῦτα ! Μία ἁμαρτία περισσότερον ἢ ὀλι-
γώτερον — τί σημαίνει τοῦτο δι' ἄνθρωπον, ὅστις καὶ
ἐκτὸς τούτου εἶνε κολασμένος ! — Δὲν ἐλάβετε μέρος ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μὲ τρομάζετε, κόμνησα !

ΟΡΣΙΝΑ

Βεβαίως ; — Λοιπόν, Μαρινέλλα, μήπως δὲν ὑποπτεύει
κάτι τι ἢ καλὴ καρδιά σας ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τί ; ἔνεκα τίνος ;

ΟΡΣΙΝΑ

Καλὰ,—τότε θέλω νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ κάτι τι—κάτι τι,
τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ ἐκάστην τρίχα ν' ἀνορθωθῇ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς σας. — Ἀλλ' ἐδῶ, τόσον πλησίον τῆς θύρας θὰ
ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀκούσῃ τις. — Ἐλθετε πρὸς τὰ ἐκεῖ. —
Καί. — (θέτουμε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός της.) Ἀκούσατε !
Ὅλως διόλου μυστικά ! ὅλως διόλου μυστικά ! (πλησιάζει
τὸ στόμα της εἰς τὸ οὖς τοῦ Μαρινέλλα, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ ψιθυρίσῃ
κάτι τι εἰς αὐτόν, τὸ ὁποῖον φωνάζει ὅμως πολὺ δυνατὰ.) Ὁ πρίγκηψ
εἶνε φονεὺς !!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Κόμνησα ! — Κόμνησα ! — Ἐτρελλάθητε ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ἐτρελλάθην ; Χά, χά, χά ! (καγχάζουσα.) Σπανίως ἢ ποτὲ
δὲν ἤμην τόσον εὐχαριστημένη μὲ τὸν νοῦν μου, ὅσον
αὐτὴν τὴν στιγμήν. — Βεβαιότατα, Μαρινέλλα ! — Ἀλλ'
αὐτὸ ἄς μείνῃ μεταξύ μας—(σιγὰ) ὁ πρίγκηψ εἶνε φονεὺς,
ὁ φονεὺς τοῦ κόμνητος Ἀππιάνου ! — Αὐτὸν δὲν ἐφόνευ-
σαν λησταί, αὐτὸν συνένοχοι τοῦ πρίγκηπος, αὐτὸν ὁ
πρίγκηψ ὁ ἴδιος ἐφόνευσε !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τοιαύτη βδελυρότης, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ
στόμα, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν σας !

ΟΡΣΙΝΑ

Πῶς ; — Φυσικώτατα. — Μὲ αὐτὴν τὴν Αἰμυλίαν Γα-

λόττη—ἥτις εἶνε ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ—ὁ μνηστήρ τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθῇ τάχιστα ἐκ τοῦ κόσμου—μὲ αὐτὴν τὴν Αἰμυλίαν Γαλόττη ὠμίλησεν ὁ πρίγκηψ σήμερον τὸ πρωῒ διὰ μακρῶν εἰς τὸν πρόναον τῶν Δομινικανῶν.— Αὐτό, τὸ ἠξεύρω· αὐτὸ εἶδον οἱ κατάσκοποί μου.— Ἦκουσαν ἐπίσης ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠμίλησε μετ' αὐτῆς.— Λοιπόν, καλέ μου κύριε;— Ἐτρελλάθην;— Συνδυάζω, μοὶ φαίνεται, ἀρκούντως καλῶς ἀκόμη, ὅ,τι συμπίπτει.— Ἦ μήπως συμφωνεῖ τοῦτο ἐπίσης μόνον κατὰ τὰ φαινόμενα; Εἶνε καὶ τοῦτο σύμπτωσις διὰ δαῖς;— ὦ, Μαρινέλλα, τότε ἐννοεῖτε τὴν μοχθηρίαν τῶν ἀνθρώπων τόσον κακῶς, ὅσον τὴν πρόνοιαν.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Κόμησδα . . . ῥιψοκινδυνεύετε τὴν κεφαλὴν σας

ΟΡΣΙΝΑ

Ἐὰν ἔλεγον καὶ τὰ περαιτέρω;— Τόσῳ καλλίτερον! Τόσῳ καλλίτερον!— Αὔριον θέλω νὰ τὸ φωνάξω ἐν πλήρει ἀγορᾷ!— Καὶ ὅστις μοὶ ἀντιλέξη . . . ὅστις μοὶ ἀντιλέξη, αὐτὸς εἶνε συνένοχος τοῦ φονέως!— Ὑγιαίνετε, μαρκέσιε! (ἐνῶ θέλει νὰ ἐξέλθῃ, ἀπαντᾷ εἰς τὴν θύραν τὸν γέροντα Γαλόττην, ὅστις εἰσέρχεται δρομαίως.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ, Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΟΡΣΙΝΑ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Συγχωρήσατε, δέσποινα

ΟΡΣΙΝΑ

Δὲν ἔχω τίποτε νὰ συγχωρήσω ἐδῶ. Διότι δὲν ὑπάρχει τίποτε πλεόν ἐδῶ, ὅπερ δύναται νὰ μὲ δυσανεστήσῃ.— Ἀποταθῆτε εἰς αὐτὸν τὸν κύριον. (δεικνύουσα τὸν Μαρινέλλην.)

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(βλέπων τὸν Ὀδοάρδον καθ' ἑαυτόν.)

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν ἀκόμη ! — Ὁ γέρων !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Συγχωρήσατε, κύριε, πατέρα, εὐρισκόμενον ἐν μεγίστῃ
ταραχῇ, ἂν εἰσέρχεται, μὴ ἀναγγελθεῖς.

ΟΡΣΙΝΑ

Πατέρα ; — (μεταστρέφεται.) Τῆς Αἰμυλίας ἀναμφιδόλως. —
Ἄ ! καλῶς ὥρισεν !

ΟΔΟΑΡΔΩΣ

Ὑπνρέτης ἦλθε πρὸς ἐμὲ καλπάζων, μὲ τὴν εἶδον, ὅτι εἰς τὰ πέραξ ἐδῶ οἱ ἰδικοί μου εὐρίσκονται εἰς κίνδυνον. Προσέρχομαι ἐν σπουδῇ καὶ ἀκούω, ὅτι ὁ κόμης Ἀππιάνος ἐπληγώθη· ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὅτι ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη μου ἐσώθησαν εἰς τὴν ἔπαυλιν. — Ποῦ εἶνε, κύριέ μου, ποῦ εἶνε ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡσυχάσατε, κύριε συνταγματάρχα. Ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη σας δὲν ἔπαθον τίποτε· ἐτρόμαξαν μόνον. Ἀμφότεραι εἶνε ὑγιεῖς. Ὁ πρίγκηψ εἶνε μετ' αὐτῶν. Σπεύδω νὰ σᾶς ἀναγγείλω.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Διατί νὰ μὲ ἀναγγεῖλετε ; διατί πρέπει πρῶτον νὰ μὲ ἀναγγεῖλετε ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἔνεκα λόγων . . . ἔνεκα . . . ἔνεκα τοῦ πρίγκηπος. Ἡξεύρετε, κύριε συνταγματάρχα, εἰς ποίαν σκέδιν εὐρίσκεσθε μὲ τὸν πρίγκηπα. Ὅχι εἰς φιλικωτάτην. — Ὅσον εὐγενῶς καὶ ἂν φέρεται ἀπέναντι τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς σας—εἶνε κυρίαί—θα εἶνε ὅμως ἐπίσης εὐάρεστος, εἰς αὐτὸν ἢ ἀπροσδόκητος ὑμῶν ἐμφάνις ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἔχετε δίκαιον, κύριε, ἔχετε δίκαιον.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀλλά, εὐγενὴς κόμπησα, — δύναμαι νὰ λάβω πρότερον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὴν ἁμαξάν σας ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ὅχι δά, ὅχι δά !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(λαμβάνων τὴν χεῖρά της ὅχι μετὰ τραχύτητος.)

Ἐπιτρέψατε νὰ κάμω τὸ καθήκόν μου.

ΟΡΣΙΝΑ

Ὀλίγην ὑπομονήν ! — Σᾶς ἀπαλλάττω τούτου, κύριέ μου. Πρέπει πάντοτε οἱ ὅμοιοί σας νὰ μεταβάλλωσι τὴν εὐγένειαν εἰς καθήκον, ἵνα δύνανται νὰ ἐκτελῶσι τὸ πάρεργον ὡς καθήκον. Ν' ἀναγγεῖλετε αὐτὸν τὸν σεβάσμιον ἄνθρωπον ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, — ἰδοὺ ποῖον εἶνε τὸ καθήκόν σας !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λησμονεῖτε, τί σᾶς διέταξεν ὁ πρίγκηψ ὁ ἴδιος ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ἄς ἔλθῃ καὶ ἄς μοι τὸ διατάξῃ διὰ δευτέραν φοράν. Τὸν περιμένω.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

(σιγὰ πρὸς τὸν συνταγματάρχην, τὸν ὁποῖον λαμβάνει κατὰ μέρος.)

Κύριέ μου, πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω ἐδῶ μὲ μίαν κυρίαν, ἥτις . . . τῆς ὁποίας . . . ὁ νοῦς της . . . μὲ ἐννοεῖτε. Σᾶς λέγω τοῦτο, ἵνα ἡξεύρετε, ὁποίαν σημασίαν πρέπει νὰ δώσητε εἰς τοὺς λόγους της, τῶν ὁποίων κάμνει συχνά-κις πολὺ παράδοξον χρῆσιν. Καλλίτερον νὰ μὴ συνδιαλεχθῇτε διόλου μετ' αὐτῆς.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Πολὺ καλὰ. — Σπεύσατε μόνον, κύριε.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΟΡΣΙΝΑ, ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ

ΟΡΣΙΝΑ

(μετά τινα σιγήν, καθ' ἣν παρατηρεῖ τὸν συνταγματάρχην μετ' εὐσπλαγχνίας, ὅπως καὶ αὐτὸς τὴν παρατηρεῖ μετ' ἐπιπολαίου περιεργείας.)

Ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς εἶπεν, ἀτυχέστατε γέρον! . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(ἐξ ἡμισείας καθ' ἑαυτὸν, ἐξ ἡμισείας πρὸς τὴν κόμησσαν.)

Ἀτυχέστατε ;

ΟΡΣΙΝΑ

Βεβαίως δὲν ἦτο ἀλήθεια—ὀλιγώτερον ἔτι μία ἐξ ἐκείνων, αἵτινες σᾶς περιμένουσι.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Αἵτινες μὲ περιμένουσι ; — Μήπως δὲν ἠξεύρω ἀρκετὰ ἥδη ; — Κυρία ! — Ἀλλά, λέγετε πάντοτε, λέγετε.

ΟΡΣΙΝΑ

Δὲν ἠξεύρετε τίποτε.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τίποτε ;

ΟΡΣΙΝΑ

Κάλλιστε, ἀγαπητὲ πάτερ ! — Τί θὰ ἔδιδον, ἐὰν ἦσθε σεῖς ὁ ἰδικός μου πατήρ ! — Συγχωρήσατε ! Οἱ δυστυχεῖς συνδέονται τόσον προθύμως πρὸς ἀλλήλους. — Ἦθελον νὰ συμμερισθῶ πιστῶς καὶ λύπην καὶ ὀργὴν μεθ' ὑμῶν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ λύπην καὶ ὀργήν ; — Κυρία ! — Ἀλλὰ λησμονῶ—λέγετε πάντοτε.

ΟΡΣΙΝΑ

Καὶ ἂν εἶνε μάλιστα ἡ μονογενής σας κόρη ! — τὸ μονογενὲς τέκνον σας ! — Ἐν τούτοις, μονογενὲς ἢ ὄχι· τὸ δυστυχὲς τέκνον εἶνε πάντοτε τὸ μονογενές.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τὸ δυστυχές ; — Κυρία ! — Τί ζητῶ παρ' αὐτῆς ; — Καὶ ὅμως, μὰ τὸν Θεόν ! τοιουτοτρόπως δὲν ὁμιλεῖ μία φρενοβλαβής.

ΟΡΣΙΝΑ

Φρενοβλαβής ; Αὐτὸ ἦτο λοιπόν, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐνεπιστεύθη ; — Ναί, ναί ! — ἴσως δὲν εἶνε μία ἐκ τῶν χονδροειδεστέρων ψευδολογιῶν του. — Αἰσθάνομαι τῶντι τοιοῦτό τι. — Καὶ πιστεύσατέ με, πιστεύσατέ με ὅτι, ὅστις ἔνεκα γεγονότων τινων δὲν χάνει τὸν νοῦν του, αὐτὸς δὲν ἔχει νοῦν νὰ χάσῃ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί πρέπει νὰ πιστεύσω ;

ΟΡΣΙΝΑ

Μὴ μὲ περιφρονῆτε λοιπόν ! — Διότι καὶ σεῖς ἔχετε νοῦν, καλὲ γέρων. Τὸ βλέπω εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν, σεβάσμιον ταύτην μορφήν. Καὶ σεῖς ἔχετε νοῦν, καὶ ἂν ἔλεγον μίαν λέξιν — δὲν θὰ εἴχετε πλεόν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Κυρία ! — Κυρία ! — Δὲν τὸν ἔχω ἤδη πλεόν, προτοῦ ἀκόμη νὰ μοὶ εἴπητε αὐτὴν τὴν λέξιν, ἐὰν δὲν μοὶ τὴν εἴπητε ταχέως ! — Εἰπέτε την, εἰπέτε την ! — Ἡ δὲν εἶνε ἀληθές, — δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι εἴσθε ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀκάκου εἰδους τῶν φρενοβλαβῶν, τοῦ τόσον ἀξίου τῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ τοῦ σεβάσμοῦ μας — εἴσθε χυδαία τις τρελλή, καὶ δὲν ἔχετε, ὅτι δὲν εἴχατε ποτέ.

ΟΡΣΙΝΑ

Προδέξατε λοιπόν. — Τί ἠξεύρετε σεῖς, ὅστις νομίζετε, ὅτι ἠξεύρετε ἀρκετὰ ἤδη ; Ὅτι ὁ Ἀππιάνος ἐπληγώθη ; ὅτι ἐπληγώθη μόνον ; — Ὁ Ἀππιάνος εἶνε νεκρός !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Νεκρός ; — Νεκρός ; — "Α κυρία ! — αὐτὸ εἶνε ἐναντίον τῆς συμφωνίας ! Ἡθέλατε νὰ μὲ τρελλάνετε· καὶ μοὶ θραύετε τὴν καρδίαν !

ΟΡΣΙΝΑ

Αὐτὸ ἐν παρόδῳ. — Τώρα τὰ περαιτέρω. — Ὁ μνηστὴρ εἶνε νεκρός· καὶ ἡ νύμφη—ἡ κόρη σας—χειρότερον παρὰ νεκρά.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Χειρότερον ; Χειρότερον παρὰ νεκρά ; Ἄλλ' ὅμως καὶ συγχρόνως νεκρά ;—Διότι γνωρίζω ἓν μόνον χειρότερον...

ΟΡΣΙΝΑ

"Οχι καὶ συγχρόνως νεκρά. "Οχι, καλὲ πάτερ, ὄχι ! — Ζῆ, ζῆ ! Τώρα θ' ἀρχίσῃ ἀκριβῶς νὰ ζῆ καλῶς. Μίαν ζῶν πλὴρη ἡδονῆς, τὴν ὠραιότεραν, τὴν εὐθυμοτέραν ἐν ῥαστώνῃ ζῶν—ἐφ' ὅσον θὰ διαρκέσῃ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τὴν λέξιν, κυρία ! Τὴν μόνην λέξιν, ἡ ὁποία θὰ συναρπάσῃ τὸν νοῦν μου ! Ἐκστομίσάτέ την ! — Μὴ χύσετε τὴν σταγόνα τοῦ δηλητηρίου σας εἰς ἓνα κάδον ! — Τὴν μόνην λέξιν ! Ταχέως !

ΟΡΣΙΝΑ

Ἴδού· συνδυάσατέ το ! — Τὸ πρωῒ ὁ πρίγκηψ ὠμίλησε μὲ τὴν κόρην σας εἰς τὴν λειτουργίαν τὸ ἑσπέρας τὴν ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν... ἐξοχὴν του.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τὴν ὠμίλησεν εἰς τὴν λειτουργίαν ; ὁ πρίγκηψ τὴν κόρην μου ;

ΟΡΣΙΝΑ

Μετ' οἰκειότητος, μετ' ἐμπαθείας !—Δὲν εἶχον μικρόν τι νὰ συμφωνήσωσι. Καὶ πολὺ καλὰ, ἐὰν ἐσυμφωνήθῃ· πολὺ

καλά, ἐὰν ἡ κόρη σας ἐσώθῃ ἐδῶ ἐκουσίως. Βλέπετε. τότε δὲν εἶνε τοῦλάχιστον βιαία ἀπαγωγή, ἀλλὰ μόνον μικρά . . . μικρά δολοφονία.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Συκοφαντία! Κατηραμένη συκοφαντία! Γνωρίζω τὴν θυγατέρα μου. Ἐὰν εἶνε δολοφονία—τότε εἶνε καὶ ἀπαγωγή. (κυττάζει ἀγρίως περίξ του καὶ ποδοκροτεῖ καὶ ἀφρίζει.) Λοιπόν, Κλαυδία; Λοιπόν, μητεροῦλα;—Δὲν εἶδομεν χαράν, — ὦ τί εὐγενὴς πρίγκηψ! ὦ τί ἔξοχος τιμὴ!

ΟΡΣΙΝΑ

Ἐνεργεῖ τὸ δηλητήριόν μου; ἐνεργεῖ, γέρων;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ ἴσταμαι τώρα ἐδῶ πρὸ τοῦ σπηλαιίου τοῦ ληστοῦ... (ἀνοίγων ἀμφοτέρωθεν τὸ φόρεμά του καὶ βλέπων, ὅτι δὲν ἔχει ὄπλον.) Θαῦμα, ὅτι ἐν τῇ σπουδῇ μου δὲν ἐλησμονήσα καὶ τὰς χεῖρας ἀκόμῃ! (ψηλαφῶν τὰ θυλάκιά του, ὡς ζητῶν τι.) Τίποτε! Ὅλως διόλου τίποτε! Οὐδαμοῦ!

ΟΡΣΙΝΑ

Ἄ! Ἐννοῶ! Εἰς τοῦτο ἤμπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἔλα-
δον ἐν μαζύ μου. (σύρουσα ἐγχειρίδιον.) Ἴδού, λάβετέ το!
λάβετε το ταχέως, προτοῦ νὰ μᾶς ἴδῃ κανεὶς. — Ἐχω καὶ
ἄλλο τι ἐπίσης—δηλητήριον. — Ἀλλὰ τὸ δηλητήριον εἶνε
μόνον δι' ἡμᾶς, τὰς γυναῖκας, ὅχι διὰ τοὺς ἄνδρας. —
Λάβετέ το! (ἀναγκάζουσα αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιον.) Λάβετέ το!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! — Καλὴ μου κόρη, ὅστις εἶπη
πάλιν, ὅτι εἶσαι τρελλή, αὐτὸς θὰ μοὶ δώσῃ λόγον.

ΟΡΣΙΝΑ

Κρύψατέ το! Ταχέως, κρύψατέ το! — Εἰς ἐμὲ δὲν πα-
ρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ. Εἰς ὑμᾶς
δὲν θέλει λείψῃ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία· καὶ θὰ τὴν λάβετε,

τὴν πρώτην, τὴν καλλιτέραν, ἂν ᾔσθε ἀνὴρ! — Ἐγώ, εἶμαι γυνὴ μόνον· ἀλλ' ἔνεκα τούτου ᾔλθον ἐδῶ! Σταθερῶς ἀποφασισμένη! — Ἡμεῖς, γέρον, ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν ὅλα ἀμοιβαίως. Διότι ἡμεῖς οἱ δύο προσεδλῆθημεν, προσεδλῆθημεν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διαφθορέως. — Ἄχ! ἐὰν ἠξεύρετε — ἐὰν ἠξεύρετε, εἰς πόσον ὑπερβολικόν, πόσον ἀνέκφραστον, πόσον ἀκατανόητον τρόπον ὑβρίσθην ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πῶς ὑβρίζομαι ἀκόμη. — Θὰ ἠδύνασθε, θὰ ἐλθομονεῖτε δι' αὐτὸ τὴν ἰδικὴν σας ὕβριν. — Μὲ γνωρίζετε; Εἶμαι ἡ Ὀρσίνα. Ἡ ἀπατηθεῖσα, ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα Ὀρσίνα. — Ἴσως μόνον ἔνεκα τῆς κόρης σας ἐγκαταλειφθεῖσα. — Ἀλλά, τί πταίει ἡ κόρη σας; — Ἐντὸς ὀλίγου καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε ἐγκαταλελειμένη. — Καὶ ἔπειτα μία ἄλλη πάλιν! — καὶ μία ἄλλη ἀκόμη! Ἄ! (ὡς φαντασιοσκοποῦσα.) Ὅποια οὐρανία ὀπτασία! — Ἐὰν μίαν ἡμέραν ὅλαι ἡμεῖς — ἡμεῖς, ὁλόκληρος στρατιὰ ἐγκαταλελειμένων . . . ὅλαι ἡμεῖς, εἰς Βακχίδας, εἰς Ἑριννύας μεταμορφωθεῖσαι . . . ἐὰν ὅλαι ἡμεῖς τὸν εἶχομεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἂν τὸν διεσχίζομεν, τὸν κατεσπαράττομεν, ἂν ἀνεσκαλίζομεν τὰ σπλάγχνα του — ἵνα εὕρωμεν τὴν καρδίαν, τὴν ὁποίαν ὁ προδότης ὑπεσχέθη εἰς ἐκάστην ἐξ ἡμῶν καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς καμμίαν . . . Ἄ! Αὐτὸ θὰ ᾔτο χορός! Αὐτὸ θὰ ᾔτο!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΚΛΑΥΔΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ. Οἱ ἄνωτέρω.

ΚΛΑΥΔΙΑ

(ἦτις, εἰσερχομένη, βλέπει πέριξ τῆς καί, ἄμα ἰδοῦσα τὸν σύζυγον, τρέχει πρὸς αὐτόν.)

Τὸ ἐμάντευσά! — Ἐ, ὁ προστάτης, ὁ σωτὴρ μας! Εἶσαι ἐδῶ, Ὀδοάρδε; εἶσαι ἐδῶ; — Ἐκ τοῦ ψιθυρισμοῦ, ἐκ τῶν φυσιογνωμιῶν των τὸ ἐξήγαγον. — Τί πρέπει νὰ σοὶ εἶπω, ἂν δὲν ἠξεύρεις τίποτε ἀκόμη; — Τί πρέπει νὰ σοὶ εἶπω,

ἂν ἤξεύρεις ὅλα ; — 'Αλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἀθῶαι. 'Εγὼ εἶμαι ἀθῶα· ἡ κόρη σου εἶνε ἀθῶα. 'Αθῶα, εἰς ὅλα ἀθῶα !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(ζητῶν νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς συζύγου του.)

Καλά, καλά ! Μένε ἡσυχος μόνον, μένε ἡσυχος—καὶ ἀποκριθῇτί μοι. (πρὸς τὴν 'Ορσίαν.) "Οχι, κυρία, διότι ἀμφιβάλλω ἀκόμῃ. — 'Ο κόμης εἶνε νεκρός ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Νεκρός ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ πρίγκηψ ὠμίλησε σήμερον τὸ πρωῒ μὲ τὴν Αἰμυλίαν εἰς τὴν λειτουργίαν ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

'Αληθές. 'Αλλ' ἂν ἤξευρες, ποῖον τρόμον τοῦτο προῦξένησεν εἰς αὐτήν ! Πόσον τεταραγμένη ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν

ΟΡΣΙΝΑ

Λοιπόν ; εἶπον ψεύματα ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(μετὰ πικροῦ γέλωτος.)

Βεβαίως, δὲν ἠθελον νὰ εἴχετε εἶπει τοιαῦτα. "Ενεκα πολλῶν λόγων δὲν τὸ ἠθελον.

ΟΡΣΙΝΑ

Εἶμαι τρελλή ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(περιπατῶν λυσσωδῶς.)

"Ω—ἕως τώρα καὶ ἐγὼ δὲν ἐτρελλάθην ἀκόμῃ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Μὲ διέταξες νὰ μένω ἡσυχος· καὶ εἶμαι ἡσυχος. — Κάλιστε σύζυγε, δύναμαι καὶ ἐγώ . . . νὰ σὲ παρακαλέσω . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί θέλεις ; Μήπως δὲν εἶμαι ἡσυχος ; Δύναται τις νὰ εἶνε ἡσυχώτερος ἐμοῦ ; (κρατῶν ἑαυτοῦ.) Ἐξεύρει ἡ Αἰμυλία, ὅτι ὁ Ἀππιάνος ἀπέθανε ;

ΚΛΑΥΔΙΑ

Δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἡξεύρη. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως τὸ ὑποπτεύη, διότι δὲν ἔρχεται.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ θρηνεῖ καὶ ὀλολύζει.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ὅχι πλέον.—Αὐτὸ παρῆλθε, κατὰ τὸν χαρακτῆρά της, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις. Εἶνε ἡ μᾶλλον περίφοβος καὶ ἡ μᾶλλον ἀποφασιστικὴ τοῦ ἡμετέρου φύλου. Οὐδέποτε κυρία τῶν πρώτων ἐντυπώσεων της, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐλαχίστην σκέψιν συμμορφωνομένη εἰς ὅλα, λαμβάνουσα ὑπ' ὅψιν ὅλα. Κρατεῖ τὸν πρίγκηπα εἰς ἀπόστασιν, ὁμιλεῖ δὲ πρὸς αὐτὸν μεθ' ἐνὸς τόνου.... Κάμε μόνον, Ὀδοάρδε, νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ τὸ ταχύτερον.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἦλθον ἔφιππος. — Τί πρακτέον ; — Ἀλλά, κυρία, ἐπιστρέφετε, πιστεύω, ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν πόλιν ;

ΟΡΣΙΝΑ

Ναί, ἐφ' ἀμάξης.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Θὰ εἴχετε ἴσως τὴν καλωσύνην, νὰ λάβετε τὴν σύζυγόν μου μεθ' ὑμῶν ;

ΟΡΣΙΝΑ

Διατί ὅχι ; Πολὺ εὐχαρίστως.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Κλαυδία, — (συστήνων τὴν κόμησσαν εἰς αὐτὴν) ἡ κόμησσα Ὀρ-

δίνα· μία κυρία μεγάλου νοός, ἡ φίλη μου, ἡ εὐεργέτριά μου.—Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς μετ' αὐτῆς· ἵνα μᾶς στείλῃς ἀμέσως τὴν ἁμαξάν μας. Ἡ Αἰμυλία δὲν πρέπει νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Γουαστάλλαν. Θὰ ὑπάγῃ μετ' ἐμοῦ.

ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἄλλὰ . . . ἂν μόνον . . . χωρίζομαι τοῦ τέκνου μου μετὰ λύπης.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Μήπως δὲν μένει ὁ πατὴρ πλησίον αὐτῆς; Θὰ τὸν ἀφῆσωσιν ἐπὶ τέλους νὰ εἰσέλθῃ. — Δὲν θέλω δικαιολογίας. — Ἔλθετε, δέσποινα. (σιγὰ πρὸς τὴν Ὀρσίνα.) Θ' ἀκούσῃτε περὶ ἐμοῦ. — Ἔλθε, Κλαυδία. (τὴν ὁδηγεῖ ἔξω.)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Η ΑΥΤΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ, ΠΡΙΓΚΗΨ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐδῶ, Ὑψηλότατε, ἐξ αὐτοῦ τοῦ παραθύρου ἠμπορεῖτε νὰ τὸν ἴδητε. Περιπατεῖ εἰς τὴν στοάν. — Αὐτὴν τὴν στιγμήν διευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ· ἔρχεται. — Ὅχι, ἐπιστρέφει—δὲν εἶνε ἀκόμῃ ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Ἀλλὰ πολὺ ἡσυχώτερος—ἢ τοῦλάχιστον φαίνεται. Ἀδιάφορον δι' ἡμᾶς! — Ἐννοεῖται! Ὅ,τι καὶ ἂν ἔβαλον αἱ δύο γυναῖκες εἰς τὴν κεφαλὴν του, θὰ τολμήσῃ ἄρα νὰ τὸ ἐκφράσῃ; — Ὅπως ἤκουσεν ὁ Βαπτιστής, ἡ σύζυγός του πρέπει νὰ τῷ στείλῃ ἀμέσως τὴν ἄμαξαν. Διότι ἤλθεν ἔφιππος. — Θὰ ἴδητε· ἐὰν παρουσιασθῇ τώρα ἀπέναντι ὑμῶν, θὰ εὐχαριστήσῃ ταπεινότατα τὴν Ὑψηλότητά σας διὰ τὴν εὐγενῆ προστασίαν, τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένειά του εὐρῆκεν ἐδῶ κατὰ τὴν τόσον τραγικὴν ταύτην περίστασιν· θὰ συστήσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν περαιτέρω εὐμένειάν σας· θὰ τὴν ὀδηγήσῃ γαλήνιος εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ περιμένη ἐν εὐπειθεστάτῃ ὑποταγῇ, ὅποῖον ἐνδιαφέρον ἡ Ὑψηλότης σας θὰ εὐδοκήσῃ νὰ δείξῃ εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς, ἐρασμίας κόρης του.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐὰν ὅμως δὲν εἶνε τόσον ἥμερος ; Καὶ δυσκόλως, δυσκόλως θὰ εἶνε. Τὸν γνωρίζω παραπολὺ καλῶς. — Ἐὰν τὸ πολὺ πολὺ πνίξῃ τὴν ὑποψίαν του, καταπίῃ δὲ τὴν ὀργὴν του, ἀλλ' ἂν λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Αἰμυλίαν, καὶ ἀντὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν πόλιν τὴν κρατήσῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἢ κλείσῃ αὐτὴν ἐντὸς μοναστηρίου, μακρὰν τῆς χώρας μου ; Πῶς τότε ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὁ περίφοβος ἔρως βλέπει μακρὰν· τρώντι ! — Ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ τὸ κάμῃ

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀλλ' ἂν μολαταῦτα τὸ κάμῃ ; Πῶς τότε ; Τί θὰ μᾶς ὠφελήσῃ τότε, ὅτι ὁ δυστυχὴς κόμης ἔχασεν ἔνεκα τούτου τὴν ζωὴν του ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πρὸς τί αὐτὴ ἡ θλιθερὰ ἀποψις τοῦ πράγματος ; Ἐμπρὸς λέγει ὁ νικητής, ἃς πέσῃ εἰς τὴν πλευράν του φίλος ἢ ἐχθρός ! — Καὶ ἂν ἐγένετο ἀκόμῃ· ὡς ἂν ἀκόμῃ ἤθελεν, ὁ ζηλόφθονος γέρων, νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φοβεῖσθε, πρίγκηψ . . . (σκεπτόμενος.) Αὐτὸ εἶνε δυνατόν. Εὐρῆκα ! — Περισσότερον ἢ νὰ τὸ θελήσῃ, βεβαίως δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ὁχι βεβαίως ! — Ἀλλ' ἃς μὴ τὸν χάσωμεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας. — (μεταβαίνει πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.) Παρ' ὀλίγον μᾶς κατελάμβανεν ἀπροσδοκῆτως. Ἐρχεται. — Ἄς τὸν ὑπεκφύγωμεν ἀκόμῃ· καὶ ἀκούσατε πρῶτον, πρίγκηψ, τί πρέπει νὰ κάμωμεν διὰ τὴν περίστασιν, τὴν ὁποίαν φοβούμεθα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

(ἀπειλῶν.)

Ἀλλά, Μαρινέλλα . . .

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τὸ ἀθρότερον πράγμα τοῦ κόσμου !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ

Οὐδεὶς ἀκόμῃ ἐδῶ; — Καλῶς· πρέπει νὰ γείνω ψυχρότερος ἀκόμῃ. — Εἶνε τὸ εὐτύχημά μου. — Δὲν γνωρίζω τίποτε περιφρονητικώτερον, παρὰ ἀναβράζουσιν κεφαλὴν μὲ πολὺν κόμην. — Τὸ ἔλεγον πολλάκις κατ' ἐμαυτόν. Καὶ ὅμως ἀφέθην νὰ παρασυρθῶ· καὶ ὑπὸ τίνος; — Ὑπὸ μιᾶς ζηλοτύπου· ὑπὸ μιᾶς φρενοβλαβοῦς ἐκ ζηλοτυπίας. — Τί κοινὸν ἔχει ἡ προσβεβλημένη ἀρετὴ πρὸς τὴν ἐκδίκησιν τῆς κακίας; Ἐκείνην καὶ μόνην ἔχω νὰ σώσω. — Καὶ τὸν ἀγῶνά σου — ὦ υἱέ μου, υἱέ μου! — Οὐδέποτε ἔκλαυσα—καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω τώρα πλέον. Ἀρκεῖ δι' ἐμέ, ἐὰν ὁ φονεὺς σου δὲν ἀπολαύσῃ τοῦ καρποῦ τοῦ ἐγκλήματός του. — Τοῦτο ἄς τὸν βασανίσῃ περισσότερον ἢ τὸ ἐγκλημα! Ἐὰν μετ' οὐ πολὺ κόρος καὶ ἀηδία τὸν ὠθήσωσιν ἀπὸ ἡδονῆς εἰς ἡδονήν, τότε ἡ ἀνάμνησις, ὅτι δὲν ἀπῆλause τῆς ἡδονῆς ταύτης, ἄς πικράνῃ πάσας τὰς λοιπὰς του ἀπολαύσεις! Εἰς ἕκαστον ὄνειρον ὁ αἱματόφυρτος μνηστὴρ ἄς φέρῃ τὴν νύμφην πρὸ τῆς κλίνης του, καὶ ὅταν τότε ἀκόμῃ ἐκτείνῃ πρὸς αὐτὴν τὸν ἡδυπαθεῖ βραχίονα, ἄς ἀκούῃ αἰφνης τὸν καγχασμόν τῆς κολάσεως καὶ ἄς ἐξυπνᾷ!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ, ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ποῦ ἐμείνατε, κύριέ μου, ποῦ ἐμείνατε;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἡ κόρη μου ἦτο ἐδῶ;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅχι αὐτή· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἄς μὲ συγχωρήσῃ. — Συνώδευσά τὴν κόμνησάν.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λοιπὸν ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί καλὴ κυρία !

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ἡ σύζυγός σας ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Εἶνε μὲ τὴν κόμνησάν — ἵνα μᾶς στείλῃ ἀμέσως τὴν ἄμαξάν. Ὁ πρίγκηψ ἄς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ διαμείνω ἐδῶ ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τὴν κόρην μου.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Διατί αὐταὶ αἱ διατυπώσεις ; Δὲν θὰ ᾔτο τάχα χαρὰ διὰ τὸν πρίγκηπα νὰ ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν πόλιν καὶ μητέρα καὶ κόρην ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἡ κόρην τοῦλάχιστον ἔπρεπε ν' ἀποποιηθῇ τὴν τιμὴν ταύτην.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Διατί τοῦτο ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Γουαστάλλαν.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅχι ; — καὶ διατί ὅχι ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὁ κόμης ἀπέθανε.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τόσῳ περισσότερον

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Θὰ ὑπάγῃ μετ' ἐμοῦ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Μεθ' ὑμῶν;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Μετ' ἐμοῦ. — Ἀλλὰ σὰς λέγω, ὅτι ὁ κόμης ἀπέθανε. — Ἄν δὲν τὸ ἠξεύρετε ἀκόμη. — Τί ἔχει νὰ κάμῃ πλέον αὐτὴ εἰς τὴν Γουαστάλλαν; — Θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μέλλουσα διαμονὴ τῆς κόρης ἐξαρτᾶται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ πατρός. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί ἐπὶ τοῦ παρόντος;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃτε, κύριε Συνταγματάρχα, νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὴν Γουαστάλλαν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἡ κόρη μου; εἰς τὴν Γουαστάλλαν; — Καὶ διατί;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Διατί; Λάβετε ὑπ' ὄψιν μόνον . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(Μετ' ἐξάψεως)

Νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν; Νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν; Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐδῶ. — Θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, π ρ έ π ε ι νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ὦ, κύριέ μου — εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρεθισθῶμεν ἔνεκα τούτου; — Ἐνδέχεται ν' ἀπατῶμαι, καὶ νὰ μὴ εἶνε ἀναγκαῖον ἐκεῖνò, τὸ ὁποῖον πιστεύω ἀναγκαῖον. — Ὁ πρίγκηψ θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ κρίνῃ καλλίτερον. Ὁ πρίγκηψ ἄς ἀποφασίσῃ. — Πηγαίνω διὰ νὰ τὸν φέρω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ

Πῶς; — Ποτέ! — Ἐμὲ νὰ διατάξῃ, ποῦ πρέπει νὰ τὴν φέρω; — Παρὰ τὴν θέλησίν μου νὰ τὴν κατακρατήσῃ; — Τίς θέλει τοῦτο; — Εἰς τίνα ἐπιτρέπεται τοῦτο; — Εἰς ἐκεῖνον τάχα, ὅστις ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν ὅλα, τὰ ὅποια θέλει; — Καλά, καλά· τότε ἄς ἴδῃ, πόσα ἐπιτρέπω καὶ ἐγὼ εἰς ἑμαυτόν, καὶ ἂν ἀκόμῃ δὲν μοὶ ἦσαν ἐπιτετραμένα! — Κοντόφθαλμον θηρίον! Ἐναντίον σοῦ θέλω βεβαίως ν' ἀναλάβω ἀκόμῃ τὴν πάλην! Ὅστις δὲν σέβεται κανένα νόμον, εἶνε τοσοῦτον κραταιός, ὅσον ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει νόμον. Δὲν ἠξεύρεις τοῦτο; Ἐλα λοιπόν; Ἐλα! — Ἀλλ' ἰδοὺ! Καὶ πάλιν καὶ πάλιν ἔνεκα τῆς ὀργῆς χάνω τὸν νοῦν μου. — Τί θέλω; Πρῶτον ἔπρεπε νὰ συμβῇ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον ἐξοργίζομαι. Τί δὲν φλυαρεῖ εἰς αὐλικός! — Καὶ ἂν τὸν ἄφηνον μόνον νὰ φλυαρήσῃ! Ἐὰν εἶχον ἀκούσῃ μόνον, ὑπὸ ποίαν πρόφασιν πρέπει αὐτὴ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γουαστάλλαν! — Θὰ ἠμποροῦν νὰ προπαρασκευάσω τώρα ἀπάντησίν τινα. — Ἐν τούτοις . . . πῶς ἠμπορεῖ νὰ μοῦ λείψῃ τοιαύτη; — Ἐὰν ὅμως μοῦ λείψῃ, ἐὰν μοῦ λείψῃ . . . Ἐρχονται. Ἡσυχία, γέρον παληκαρᾶ, ἠσυχία!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ, ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἄ, φιλοδίκαιε, ἀγαπητέ μου Γαλόττη, — τοιοῦτό τι λοιπὸν πρέπει νὰ συμβῇ, ὅπως σᾶς ἴδω παρ' ἐμοί! Διὰ μικρότερόν τι δὲν ἔρχεσθε. — Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰς ἐπιπλήξεις!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὑψηλότετε, ἐν πάσῃ περιπτώσει νομίζω ἀπρεπὲς νὰ

συνωθῆταί τις πρὸς τὸν ἡγεμόνα του. Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον γνωρίζει, θὰ προσκαλέσῃ, ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην αὐτοῦ. Καὶ τώρα ἀκόμη ζητῶ συγγνώμην

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλοι τὴν ὑπερήφανον μετριοφροσύνην ταύτην! — Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου. — Θὰ εἶσθε ἀνυπόμονος νὰ ἴδητε τὴν θυγατέρα σας. Εὐρίσκεται εἰς νέαν ἀνησυχίαν ἔνεκα τῆς αἰφνιδίας ἀπομακρύνσεως τῆς τόσον τρυφερᾶς μητρὸς. — Καὶ πρὸς τί αὐτὴ ἢ ἀπομάκρυνσις; Ἐπερίμενον μόνον, ἕως ὅτου ἀναλάβῃ ἐντελῶς ἡ ἐρασμία Αἰμυλία, ὅπως ὀδηγήσω τὰς δύο κυρίας θριαμβευτικῶς εἰς τὴν πόλιν. Ἡλαττώσατε κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτὸν τὸν θρίαμβον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀφήσω νὰ μοὶ τὸν ἀφαιρέσητε καθ' ὁλοκληρίαν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἡ εὐμένειά σας εἶνε μεγάλη. — Ἐπιτρέψατε, πρίγκηψ, ν' ἀπαλλάξω τὸ ἀτυχὲς τέκνον μου ὅλων τῶν παντοίων προσβολῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας φίλος καὶ ἐχθρὸς, εὐσπλαγχνία καὶ χαιρεκακία ἔχουσιν ἐτοίμους δι' αὐτὴν εἰς τὴν Γουαστάλλαν.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Νὰ στερηθῇ τῶν γλυκειῶν προσβολῶν τοῦ φίλου καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας — τοῦτο θὰ ᾔτο σκληρότης. Ἀλλὰ φίλε Γαλόττη, ἃς εἶνε ἰδική μου φροντίς, νὰ μὴ φθάσωσι μέχρις αὐτῆς αἱ προσβολαὶ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῆς χαιρεκακίας.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Πρίγκηψ, ἡ πατρικὴ στοργὴ δὲν μερίζεται εὐχαρίστως τὴν φροντίδα της. — Πιστεύω, ἡξεύρω ἐγώ, τί εἶνε τὸ μόνον πρέπον διὰ τὴν κόρην μου ὑπὸ τὰς τωρινὰς περιστάσεις. — Εἶνε ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ κόσμου. — τὸ μοναστήριον, — ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὸ μοναστήριον;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἔως τότε ἄς κλαίῃ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ πατρός της.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τόσον μεγάλη ωραιότης πρέπει νὰ μαραίνεται ἐντὸς μοναστηρίου; — Εἶνε ἐπιτετραμμένον, μία καὶ μόνη ἀποτυχούσα ἐλπίς νὰ μᾶς καταστήσῃ τόσον ἀδυσωπῆτους πρὸς τὸν κόσμον; — Ἀλλά, ἀναμφιδόλως: κατὰ τοῦ πατρὸς κανεῖς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀντιλέξῃ. Φέρετε τὴν κόρην σας, Γαλόττη, ὅπου καὶ ἂν θέλετε.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(Πρὸς τὸν Μαρινέλλην).

Λοιπὸν, Κύριέ μου;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἄφοῦ μάλιστα μὲ προσκαλεῖτε ἀκόμη, τότε πλέον...

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὁχι δά, κύριε, ὄχι δά!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί ἔχετε δεῖς οἱ δύο;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τίποτε πρίγκηψ, τίποτε. — Ζυγίζομεν μόνον, τίς ἐξ ἡμῶν ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν ὑψηλότητά σας.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί σημαίνει τοῦτο; — Ὁμιλήσατε, Μαρινέλλα!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λυποῦμαι πολὺ, ὅτι πρέπει νὰ γείνω ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐμένειαν τοῦ ἡγεμόνος μου. — Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιβάλλει ἡ φιλία, πρὸ πάντων νὰ ἐπικαλεσθῶ ἐν αὐτῷ τὸν κριτὴν...

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποία φιλία,

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἡξεύρετε, ὑψηλότατε, πόσον πολὺ ἠγάπων τὸν κόμητα

Ἄππιάνον· πόσον πολὺ αἱ δύο ψυχαί μας ἐφαίνοντο συν-
δεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Αὐτὸ τὸ ἤξεύρετε, πρίγκηψ; Τότε βεβαίως σεῖς καὶ μό-
νος τὸ ἤξεύρετε.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Λαβὼν παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδίου τὴν ἐντολὴν νὰ εἶμαι ὁ
ἐκδικητής του . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Σεῖς;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἐρωτήσατε μόνον τὴν σύζυγόν σας. Μαρινέλλης, τὸ
ὄνομα Μαρινέλλης ἦτο ἡ τελευταία λέξις τοῦ ψυχορρα-
γοῦντος κόμητος: καὶ μεθ' ἐνὸς τόνου! μεθ' ἐνὸς τόνου!
Ἄς μὴ ἐξαλειφθῇ ποτὲ ἐκ τῆς ἀκοῆς μου αὐτὸς ὁ φρικτὸς
τόνος, ἐὰν δὲν μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον, ὅπως ἀνακαλυ-
φθῶσι καὶ τιμωρηθῶσιν οἱ φονεῖς του.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Πεποίθατε ἐπὶ τῇ κραταιότητι συνδρομῇ μου.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ ἐπὶ τῶν θερμοτάτων εὐχῶν μου. — Καλά, καλά! —
Ἀλλὰ τί περαιτέρω;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Αὐτὸ τὸ ἐρωτῶ ἐγώ, Μαρινέλλα.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὑπάρχει ὑποψία, ὅτι δὲν ἦσαν λησται οἱ προσβαλόν-
τες τὸν κόμητα.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(χλευαστικῶς).

Ὅχι; Τφόντι ὄχι;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅτι ἀντίζηλός τις ἔβαλε νὰ τὸν ἐξαφανίσωσι.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ
(πικρῶς).

Ἄ, βεβαίως; Ἀντίζηλος;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀκριδῶς αὐτό.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τότε λοιπὸν — ὁ Θεὸς ἄς τὸν καταστρέψῃ, τὸν ἀχρεῖον
δολοφόνον!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ἀντίζηλος, καὶ εὐνοούμενος ἀντίζηλος.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί; Εὐνοούμενος; — Τί λέγετε;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅ,τι λέγει ἡ φήμη.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Εὐνοούμενος; ὑπὸ τῆς θυγατρὸς μου εὐνοούμενος;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως. Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Εἰς
τοῦτο ἀντιλέγω, καὶ ἂν ἀκόμῃ ἦτο ἐναντίον ὑμῶν. —
Ἀλλά, μ' ὅλα ταῦτα, ὑψηλότετε — διότι καὶ ἡ μάλλον
βάσιμος πρόληψις ζυγίζει ὡς μηδὲν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος
τῆς δικαιοσύνης — μ' ὅλα ταῦτα δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ πρά-
ξωσιν ἄλλο, ἢ νὰ ἐξετάσωσι τὴν δυστυχῆ, ωραίαν δε-
σποινίδα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μάλιστα· βεβαιότατα.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Καὶ ποῦ, ποῦ ἀλλαχοῦ δύναται τοῦτο νὰ γείνη, παρὰ
εἰς τὴν Γουαστάλλαν;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εἰς αὐτὸ ἔχετε δίκαιον, Μαρινέλλα, ἔχετε δίκαιον. — Ἐννοεῖται, τοῦτο ἀλλάσσει το πρᾶγμα, φίλε Γαλόττη. Δὲν ἔχει οὕτω; βλέπετε ὁ ἴδιος

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

ὦ, μάλιστα, μάλιστα — βλέπω — βλέπω, ὅ,τι βλέπω. — Θεέ μου! Θεέ μου!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί εἶνε; Τί ἔχετε, Γαλόττη;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὅτι δὲν προεῖδον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βλέπω τώρα. Αὐτὸ μὲ ἐρεθίζει, τίποτε ἄλλο. — Ἐστω λοιπόν· ἄς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γουαστάλλαν. Θὰ τὴν φέρω πάλιν εἰς τὴν μητέρα της· καὶ θὰ μένω ὁ ἴδιος εἰς τὴν Γουαστάλλαν, ἕως ὅτου ἡ μᾶλλον αὐστηρὰ ἀνάκρισις τὴν ἀθώωσῃ. Διότι, τίς οἶδε — (μετὰ πικροῦ γέλωτος) τίς οἶδε, μήπως ἡ δικαιοσύνη δὲν νομίσῃ ἀναγκαῖον νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐμὲ αὐτόν.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Πολὺ πιθανόν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ δικαιοσύνη προτιμᾷ νὰ πράττῃ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον . . . Ἐπομένως φοβοῦμαι μάλιστα . . .

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί; Τί φοβεῖσθε;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιτρέψωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη νὰ συνομιλῶσι.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Νὰ μὴ συνομιλῶσι;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Θὰ ἀναγκασθῶσι νὰ χωρίσωσι τὴν μητέρα ἀπὸ τῆς κόρης.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Νὰ χωρίσωσι τὴν μητέρα ἀπὸ τῆς κόρης;

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Νὰ χωρίσωσιν ἀπ' ἀλλήλων καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην καὶ τὸν πατέρα. Ὁ τύπος τῆς ἀνακρίσεως ἀπαιτεῖ ἀπολύτως αὐτὸ τὸ προφυλακτικὸν μέτρον. Καὶ λυποῦμαι πολὺ, ὑψηλότατε, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ προτείνω ῥητῶς, τὴν Αἰμυλίαν τοῦλάχιστον νὰ θέσωσιν ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἐπιτήρησιν.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἐπιτήρησιν; — Πρίγκηψ! Πρίγκηψ! — Ἀλλ' ὅμως . . . Ἐννοεῖται, ἐννοεῖται! Πολὺ καλὰ: ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἐπιτήρησιν! Δὲν ἔχει οὕτω πρίγκηψ; δὲν ἔχει; — ὦ, πόσον λεπτὴ εἶνε ἡ δικαιοσύνη! Ἐξαίρετον! (Θέτει τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου, ἐν ᾧ ἔχει τὸ ἐγχειρίδιον).

ΠΡΙΓΚΗΨ

(βαίνων πρὸς αὐτὸν φιλικῶς).

Ἡσυχάσατε, φίλε Γαλόττη

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(καθ' ἑαυτόν· ἐξάγων πάλιν κενὴν τὴν χεῖρα).

Αὐτὸ εἶπεν ὁ καλὸς τοῦ Ἀγγελοῦ.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἀπατᾶσθε· δὲν τὸν ἐννοεῖτε. Πιστεύετε ἴσως, ὅτι διὰ τῆς λέξεως «ἐπιτήρησις» πρόκειται περὶ εἰρκτῆς καὶ φυλακῆς.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἀφήσατέ με νὰ πιστεύσω τοῦτο καὶ εἶμαι ἡσυχος.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Οὐδεμίαν λέξιν περὶ φυλακῆς, Μαρινέλλα! Ἐδῶ ἡ αὐστηρότης τοῦ νόμου δύναται νὰ συμβιβασθῇ εὐκόλως

μετὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν σεμνὴν ἀρετὴν. Ἐὰν ἡ Αἰμυλία πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἐπιτήρησιν, τότε γνωρίζω πλέον — τὴν μᾶλλον πρόπουσαν : τὴν οἰκίαν τοῦ καγκελαρίου μου. — Δὲν θέλω ἀντιλογίαν, Μαρινέλλα! — Ἐκεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω νὰ τὴν ὀδηγήσω. Ἐκεῖ θέλω νὰ τὴν ἀναθέσω εἰς τὴν προστασίαν μιᾶς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσεβάστων δεσποινῶν. Αὕτη θὰ μοὶ ἐγγυηθῇ, θὰ εἶνε ὑπεύθυνος δι' αὐτήν. — Ὑπερβαίνετε τὰ ὅρια, Μαρινέλλα, τῶντι τὰ ὑπερβαίνετε, ἐὰν ἀπαιτήσητε περισσότερον. — Ἀλλὰ γνωρίζετε, Γαλόττη, τὸν καγκελάριόν μου Γριμάλδην καὶ τὴν σύζυγόν του ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Πῶς νὰ μὴ τοὺς γνωρίζω ; Καὶ τὰς ἐρασμίας θυγατέρας ἀκόμῃ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ζεύγους τὰς γνωρίζω. Τίς δὲν τὰς γνωρίζει ; — (Πρὸς τὸν Μαρινέλλην) Ὅχι, κύριε, μὴ ἐπιτρέψῃτε τοῦτο. Ἐὰν ἡ Αἰμυλία πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ἃς τεθῇ τότε εἰς σκοτεινοτάτην φυλακὴν. Ἐπιμείνατε εἰς τοῦτο σᾶς παρακαλῶ ! — Πόσον εἶμαι βλάξ μὲ τὴν παράκλησίν μου ! Πόσον ξερωραμένος εἶμαι ! — Μάλιστα ! Μάλιστα ! Ἐχει δίκαιον ἡ καλὴ Σιδύλλα : ὅστις ἔνεκα πραγμάτων τινῶν δὲν χάνει τὸν νοῦν του, αὐτὸς δὲν ἔχει νοῦν νὰ χάσῃ !

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δὲν σᾶς ἐννοῶ. — Φίλε Γαλόττη, τί δύναμαι νὰ κάμω περισσότερον. — Ἀφήσατε τὸ πρᾶγμα, ὅπως εἶνε : σᾶς παρακαλῶ. — Ναί, ναί· εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καγκελαρίου μου ! Ἐκεῖ θὰ ὑπάγῃ· ἐκεῖ θὰ τὴν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος· καὶ ἂν δὲν λάβῃ ἐκεῖ περιποιήσεις μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ, τότε ὁ λόγος μου δὲν εἶχε ποτὲ δύναμιν. Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε ! — Ἀπεφασίσθη λοιπόν· ἀπεφασίσθη ! — Σεῖς, φίλε Γαλόττη, ἠμπορεῖτε νὰ κάμντε, ὅ,τι θέλετε. ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσητε εἰς τὴν Γουαστάλλαν, ἠμπορεῖτε νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν Σαβιονέτταν, — ὅπως θέλετε. Θὰ ᾔτο γελοῖον νὰ σᾶς κρατήσωμεν. — Καὶ τώρα, καλὴν ἐντάμωσιν, φίλε Γαλόττη. — Ἐλθὲ Μαρινέλλα. Εἶνε ἀργά.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

(ὅστις ἴστατο βεβυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις).

Πῶς ; δὲν πρέπει λοιπόν, νὰ τὴν ὁμιλήσω διόλου, τὴν κόρην μου ; Καὶ οὐδὲ καὶ ἐδῶ ; — Ἀλλὰ παραδέχομαι ὅλα· ἀλλ' εὐρίσκω ὅλα ἐξαίρετα. Ἡ οἰκία ἐνὸς καγκελαρίου εἶνε φυσικῶς τῷ λόγῳ ἄσυλον τῆς ἀρετῆς. ὦ, ὑψηλότετε, ὁδηγήσατε τὴν κόρην μου ἐκεῖ· οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἢ ἐκεῖ. — Ἀλλ' ὅμως ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὴν ὁμιλήσω πρότερον. Ὁ θάνατος τοῦ κόμνητος εἶνε ἔτι ἄγνωστος εἰς αὐτήν. Δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ, διατί τὴν χωρίζουσιν ἀπὸ τῶν γονέων της. Ἴνα μάθῃ ἐκεῖνο δι' ἐμοῦ μὲ καλὸν τρόπον, ἵνα τὴν καθησυχάσω ἔνεκα τοῦ χωρισμοῦ — δι' αὐτὸ αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν ὁμιλήσω, ὑψηλότετε, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ὁμιλήσω.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἔλθετε λοιπόν

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

ὦ, ἡ κόρη δύναται βεβαίως νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς τὸν πατέρα. — Ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀμφοτέρων μας θὰ τελειώσω ἀμέσως μετ' αὐτῆς. Στείλατέ την μόνον εἰς ἐμέ, ὑψηλότετε.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Καὶ τοῦτο ἀκόμῃ. — ὦ Γαλόττη ! Ἐὰν ἠθέλετε νὰ εἴσθε φίλος μου, ὁδηγός μου, πατήρ μου !

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ ΓΑΛΟΤΤΗΣ

(βλέπων ὀπισθὲν τοῦ· μετὰ τινὰ παῦσιν).

Διατί ὅχι ; — Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως. — Χά, χά, χά ! (Κυττάζει ἀγρίως περὶ ἑαυτόν). Ποῖος γελαῖ ἐδῶ ; — Μὰ τὸν Θεόν, μοὶ φαίνεται, ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος ! — Καλὰ πλέον ! Ὡραῖα, ὦραῖα ! Τὸ δράμα πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ἡ οὔτως, ἢ ἄλλως ! — Ἀλλὰ — (παῦσις). Ἄν εἶχε συνεννοηθῇ

μετ' αὐτοῦ; Ἐὰν πρόκειται περὶ καθημερινῆς κωμωδίας; Ἐὰν δὲν ᾔτο ἀξία ἐκείνου, τὸ ὅποῖον θέλω νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῆς; — Ἐχω ἄρα τὸ θάρρος νὰ τὸ εἶπω εἰς ἐμαυτόν; — Ἐδῶ σκέπτομαι κάτι τι! Κάτι τι, τὸ ὅποῖον δύναται τις μόνον νὰ σκέπτηται. — Φρικτόν! Μακράν, μακράν! Δὲν θέλω νὰ τὴν περιμένω. Ὅχι! — (Πρὸς τὸν οὐρανόν). Ὅστις τὴν παρέσυρεν εἰς τὴν ἄδυσσον ταύτην, αὐτὸς ἄς τὴν ἀνασύρῃ καὶ πάλιν ἐξ αὐτῆς! Διατί χρειάζεται πρὸς τοῦτο τὴν χειρὰ μου; Μακράν! (Θέλει νὰ ἐξέλθῃ καὶ βλέπει ἐρχομένην τὴν Αἰμυλίαν). Πολὺ ἀργά! Ἄ! Θέλει τὴν χειρὰ μου! τὴν θέλει!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΙΜΥΛΙΑ· ΟΔΟΑΡΔΟΣ

ΑΙΜΥΛΙΑ

Πῶς; — Σὺ ἐδῶ, πάτερ; — Καὶ μόνος; — Καὶ ἡ μήτηρ μου; δὲν εἶνε ἐδῶ; — Καὶ εἶσαι τόσον ἀνήσυχος, πάτερ μου;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ σὺ τόσον ἥσυχος, κόρη μου;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Διατί ὅχι, πάτερ μου; Ἡ δὲν ἐχάθην τίποτε, ἢ τὸ πᾶν ἐχάθην. Τὸ νὰ δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἥσυχοι καὶ τὸ νὰ ὀφείλωμεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι: δὲν εἶνε τοῦτο ἓν καὶ τὸ αὐτό;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἀλλὰ περὶ ποίας, νομίζεις, περιπτώσεως πρόκειται ἐδῶ;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὅτι τὸ πᾶν ἐχάθην· — καὶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι πάτερ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ εἶσαι λοιπὸν ἡσυχος, διότι πρέπει νὰ εἶσαι οὕτω;—
Τίς εἶσαι; Μία νεᾶνις; καὶ ἡ κόρη μου; — Τότε ὁ ἀνὴρ,
ὁ πατήρ θὰ ὤφειλε νὰ ἐντρέπῃται ἐνώπιόν σου; — Ἀλλ'
ἄς ἀκούσωμεν: τί ἐννοεῖς μὲ τὴν λέξιν: τὸ πᾶν ἐχάθη;—
ὅτι ὁ κόμης ἀπέθανε;

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ διατί ἀπέθανε! Διατί! — ᾿Α! εἶνε ἀληθὲς λοιπόν,
πάτερ; Εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν τὸ φρικτὸν συμβάν, τὸ ὅποιον
ἀνέγνωσα ἐντὸς τῶν ὑγρῶν καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν τῆς
μητρὸς μου;—Ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ μου; Ποῦ ἐπῆγε, πάτερ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Προηγέθη· — ἐὰν τὴν ἀκολουθήσωμεν.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ὅσῳ ταχύτερον, τόσῳ καλλίτερον. Διότι, ἐὰν ὁ κόμης
ἀπέθανε, ἐὰν ἔνεκα τούτου ἀπέθανε — ἔνεκα τούτου!
Διατί διαμένομεν ἀκόμῃ ἐδῶ; ᾿Ας φύγωμεν, πάτερ!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Νὰ φύγωμεν; Τί θὰ μᾶς ὠφέλει; — Εἶσαι, μένεις εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ ληστού σου.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Μένω εἰς τὰς χεῖράς του;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ μόνη· ἄνευ τῆς μητρὸς σου, ἄνευ ἐμοῦ.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἐγὼ μόνη εἰς τὰς χεῖράς του; — Ποτέ, πάτερ μου! —
Ἡ δὲν εἶσαι ὁ πατήρ μου. — Ἐγὼ μόνη εἰς τὰς χεῖράς
του; — Καλά! ἄφησέ με μόνην ἄφησέ με. Θέλω τωόντι
νὰ ἰδῶ, τίς θὰ μὲ κρατήσῃ — τίς θὰ μὲ βιάσῃ, — τίς εἶνε
ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δύναται νὰ βιάσῃ ἓνα ἄνθρωπον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἐνόμισα, εἶσαι ἡσυχος, κόρη μου.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Εἶμαι τῶντι. Ἀλλὰ τί ὀνομάζεις : ἡσυχίαν ; Νὰ σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας ; Ν' ἀνεχθῶμεν, ὅ,τι δὲν ἔπρεπε ; νὰ ὑποφέρωμεν, ὅ,τι δὲν ἐπιτρέπεται ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἄ ! ἂν σκέπτεσθαι τοιουτοτρόπως ! — τότε ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τέκνον μου ! — Τὸ ἔλεγον πάντοτε : Διὰ τῆς γυναικὸς ἠθέλεν ἡ φύσις νὰ πλάσῃ τὸ ἀριστούργημά της. Ἀλλ' ἠπατήθη καὶ ἔλαβε πολὺ λεπτὸν πηλόν. Ἀλλως πάντα εἶνε καλλίτερα εἰς σᾶς, ἢ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας. — Ἄ ! ἐὰν τοῦτο εἶνε ἡ ἡσυχία σου, τότε ἐπανεῦρον καὶ ἐγὼ τὴν ιδίκην μου ἐν αὐτῇ. Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κόρη ! — Φαντάσου : Ὑπὸ τὴν πρόφασιν δικαστικῆς ἀνακρίσεως . . . ὡ διαβολικὸν παιγνίδιον ! . . . σὲ ἀποσπᾷ ἐκ τῶν βραχιόνων μας, καὶ σὲ φέρει εἰς τῆς Γριμάλδην !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Μὲ ἀποσπᾷ ; Μὲ φέρει ; — Θέλει νὰ μὲ ἀποσπάσῃ, θέλει νὰ μὲ φέρῃ : θέλει, θέλει ! — Ὡς ἂν ἡμεῖς, ἡμεῖς δὲν εἴχομεν θέλησιν, πάτερ !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τόσον ἔγεινα μανιώδης, ὥστε ἔδραξα αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον, (σύρων αὐτό), ἵνα διαπεράσω δι' αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐνὸς ἐκ τῶν δύο . . . τὴν καρδίαν τῶν δύο !

ΑΙΜΥΛΙΑ

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὄχι, πάτερ ! — Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶνε πᾶν, ὅ,τι ἔχουσιν οἱ κακοήθεις ἐκεῖνοι. — Εἰς ἐμέ, πάτερ, εἰς ἐμέ δὲς αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τέκνον, . . . δὲν εἶνε καρφίτσα.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τότε ἡ καρφίτσα ἄς γείνη ἐγχειρίδιον! — Ἀδιάφορον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Τί; Εἰς τοιοῦτο σήμεϊον ἐφθάσαμεν; Ὅχι δά· ὅχι δά! Συλλογίδου! — Καὶ σὺ ἀκόμη ἔχεις μίαν ζωὴν μόνον νὰ χάσῃς.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ μίαν μόνον ἀθρότητα!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἡ ὁποία ἴσταται ὑπεράνω πάσης βίας.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπεράνω παντὸς δελεασμοῦ. — Βία! Βία! — τίς δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ κατὰ τῆς βίας; Ὅ, τι λέγεται βία, αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε: ὁ δελεασμὸς εἶνε ἡ ἀληθὴς βία! — Ἐχω αἷμα, πάτερ· τόσον νεαρόν, τόσον θερμὸν αἷμα, ὅπως πᾶσα ἄλλη. Καὶ αἱ αἰσθήσεις μου εἶνε ἐπίσης αἰσθήσεις. Δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τίποτε. Δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τίποτε. Γνωρίζω τὴν οἰκίαν τῶν Γριμάλδην. Εἶνε ἡ οἰκία τῆς ἡδονῆς. Μία ὥρα ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς μητρὸς μου — καὶ ἠγείροντο ἄγνωστοι συγκινήσεις τῆς ψυχῆς μου, τὰς ὁποίας μεθ' ἐβδομάδας μόλις ἠδύναντο νὰ καταπραΰνωσιν αἱ αὐστηρόταται ἀσκήσεις τῆς θρησκείας. — Τῆς θρησκείας! Καὶ ὁποίας θρησκείας! — Ἴνα διαφύγωσιν οὐχὶ χειρότερόν τι, χιλιάδες ἐρρίφθησαν εἰς τὰ κύματα καὶ ἔγειναν Ἀγίαι; — Δός μοι, πάτερ μου, δός μοι αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζες, αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὸ γνωρίζω! — Ὁ ἄγνωστος φίλος εἶνε ἐπίσης φίλος. — Δός μοι τὸ ἐγχειρίδιον, πάτερ μου· δός μοί το!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ ἂν τὸ ἔδιδον τώρα εἰς σὲ . . . ἰδοὺ ! (τῇ δίδει τὸ ἐγχειρίδιον).

ΑΙΜΥΛΙΑ

Καὶ ἰδοὺ ! (ἐνῶ ἔμελλε νὰ ἐμπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στῆθος της, ὁ πατὴρ τὸ ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειρῶν της).

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Ἴδέ, πόσον ταχεῖα ! — Ὅχι, αὐτὸ δὲν εἶνε πράγμα διὰ τὴν χεῖρά σου.

ΑΙΜΥΛΙΑ

Τῶνόντι, ὦφειλον μὲ μίαν καρφίτσαν . . . (βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὴν κόμην της ἵνα ζητήσῃ μίαν καρφίτσαν καὶ δράττει τὸ ῥόδον). Σὺ ἀκόμην ἐδῶ ; — Κάτω ! Κάτω ! — Ἡ θέσις σου δὲν εἶνε εἰς τὴν κόμην μιᾶς . . . ὅπως ὁ πατήρ μου θέλει νὰ γείνω !

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

ὦ κόρη μου !

ΑΙΜΥΛΙΑ

ὦ πάτερ μου ! Ἐὰν ἐμάντευον τὰς σκέψεις σου ! — Ἀλλ' ὅχι καὶ τοῦτο ἀκόμην δὲν τὸ θέλεις. Διότι διατί διστάζεις ἀκόμην ; (μετὰ πικροῦ τόνου, ἐνῶ ἐκφυλλίζει τὸ ῥόδον). Εἰς ἄλλους καιροὺς ὑπῆρξε πατήρ, ὅστις, ἵνα σώσῃ τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τοῦ αἵσχους, ἐδύθισεν εἰς τὴν καρδίαν της τὴν πρώτην, τὴν τυχοῦσαν μάχαιραν — καὶ τῇ ἔδωκε διὰ δευτέραν φορὰν τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τοιαῦται πράξεις εἰς ἄλλους καιροὺς ἐγίνοντο. Τοιοῦτοι πατέρες δὲν ὑπάρχουσι σήμερον πλέον.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Καὶ ὅμως, κόρη μου, ὑπάρχουσι ! ὑπάρχουσι ! (διαπερᾷ τὸ στῆθός της). Θεέ μου ! Τί ἔπραξα ! (Ἡ Αἰμυλία θέλει νὰ πέσῃ, ὁ δὲ Ὀδοάρδος τὴν λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του).

ΑΙΜΥΛΙΑ

"Εθραυσας ῥόδον, πρὶν ἢ ὁ ἄνεμος ῥίψῃ τὰ φύλλα. —
"Ας φιλήσω τὴν πατρικὴν ταύτην χεῖρα!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΠΡΙΓΚΗΨ, ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ. Οἱ ἄνωτέρω.

ΠΡΙΓΚΗΨ
(εἰσερχόμενος).

Τί εἶνε τοῦτο ; — Μήπως ἡ Αἰμυλία δὲν εἶνε καλὰ ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

Πολὺ καλὰ! Πολὺ καλὰ!

ΠΡΙΓΚΗΨ
(πλησιάζων περισσότερον).

Τί βλέπω! — Φρικῶδες!

ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Δυστυχία μου!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Σκληρὲ πάτερ! Τί ἔπραξας!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

"Εθραυσα ῥόδον, πρὶν ἢ ὁ ἄνεμος ῥίψῃ τὰ φύλλα. — Δὲν
ἔχει οὕτω, κόρη μου ;

ΑΙΜΥΛΙΑ

"Οχι σύ, πάτερ μου . . . ἐγὼ ἡ ἰδία . . .

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

"Οχι σύ, κόρη μου. — ὅχι σύ! Μὴ ἀφήσῃς τὸν κόσμον
τοῦτον μὲ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ χεῖλη. "Οχι σύ, κόρη μου!
"Ο πατήρ σου, ὁ δυστυχὴς πατήρ σου!

ΑΙΜΥΛΙΑ

"Αχ . . . πάτερ . . . (ἀποθνήσκει, ὁ δὲ Ὀδοάρδος τὴν θέτει ἡρέμα κατὰ γῆς).

ΟΔΟΑΡΔΟΣ

"Υπαγε ἐν εἰρήνῃ! — Ἴδού, πρίγκηψ! Σᾶς ἀρέσκει ἀκόμῃ; Διεγείρει καὶ τώρα ἀκόμῃ τὴν ἐπιθυμίαν σας; Καὶ τώρα ἀκόμῃ, ἐν αὐτῷ τῷ αἵματι, ὅπερ κραυγάζει ἐκδίκησιν καθ' ὑμῶν; (Μετά τινα παῦσιν). Ἀλλά, περιμένετε, ποῦ τοῦτο θὰ καταντήσῃ. Περιμένετε ἴσως, ὅτι θὰ στρέψω τὸ ὄπλον κατ' ἐμαυτοῦ, ἵνα περατώσω τὴν πρᾶξιν μου ὡς τετριμμένην τραγωδίαν; — Πλανᾶσθε. Ἐδῶ! (ρίπτων τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τοὺς πόδας τοῦ πρίγκηπος). Ἐδῶ κεῖται, ὁ αἱματηρὸς μάρτυς τοῦ ἐγκλήματός μου. Πηγαίνω καὶ παραδίδομαι ὁ ἴδιος εἰς τὸ δικαστήριον. Πηγαίνω καὶ σᾶς περιμένω ὡς κριτὴν μου. — Καὶ κατόπιν ἐκεῖ — σᾶς περιμένω ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ ὅλων ἡμῶν!

ΠΡΙΓΚΗΨ

(μετά τινα σιγὴν, καθ' ἣν παρατηρεῖ τὴν νεκρὰν μετὰ φρίκης καὶ ἀπελπισίας· πρὸς τὸν Μαρινέλλην)

Ἴδού! Λάβε το! — Λοιπόν; Διστάζεις; — (ἐνῷ ὁ Μαρινέλλης λαμβάνει τὸ ἐγχειρίδιον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους). Ἀχρεῖε! (ἀποσπῶν τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς χειρός του). Ὁχι· τὸ αἷμά σου δὲν πρέπει ν' ἀναμιχθῇ μετὰ τοῦ αἵματος τούτου! — Ὑπαγε, ἵνα κρύψῃς τὸ ἐλεεινόν σου πρόσωπον διὰ παντός! — Ὑπαγε, λέγω! — Θεέ μου! Θεέ μου — Δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν δυστυχίαν τόσον πολλῶν, ὅτι οἱ ἡγεμόνες εἶνε ἄνθρωποι· πρέπει καὶ δαίμονες ἀκόμῃ νὰ ὑποκρίνονται τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου των;

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1889

ΑΡΙΘ. 1753.

Lessing, Gotthold Ephraim,

[Nichtlateinische Schriftzeichen] [Nichtlateinische Schriftzeichen]

1889

P.o.germ. 826 xc

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11671109-0